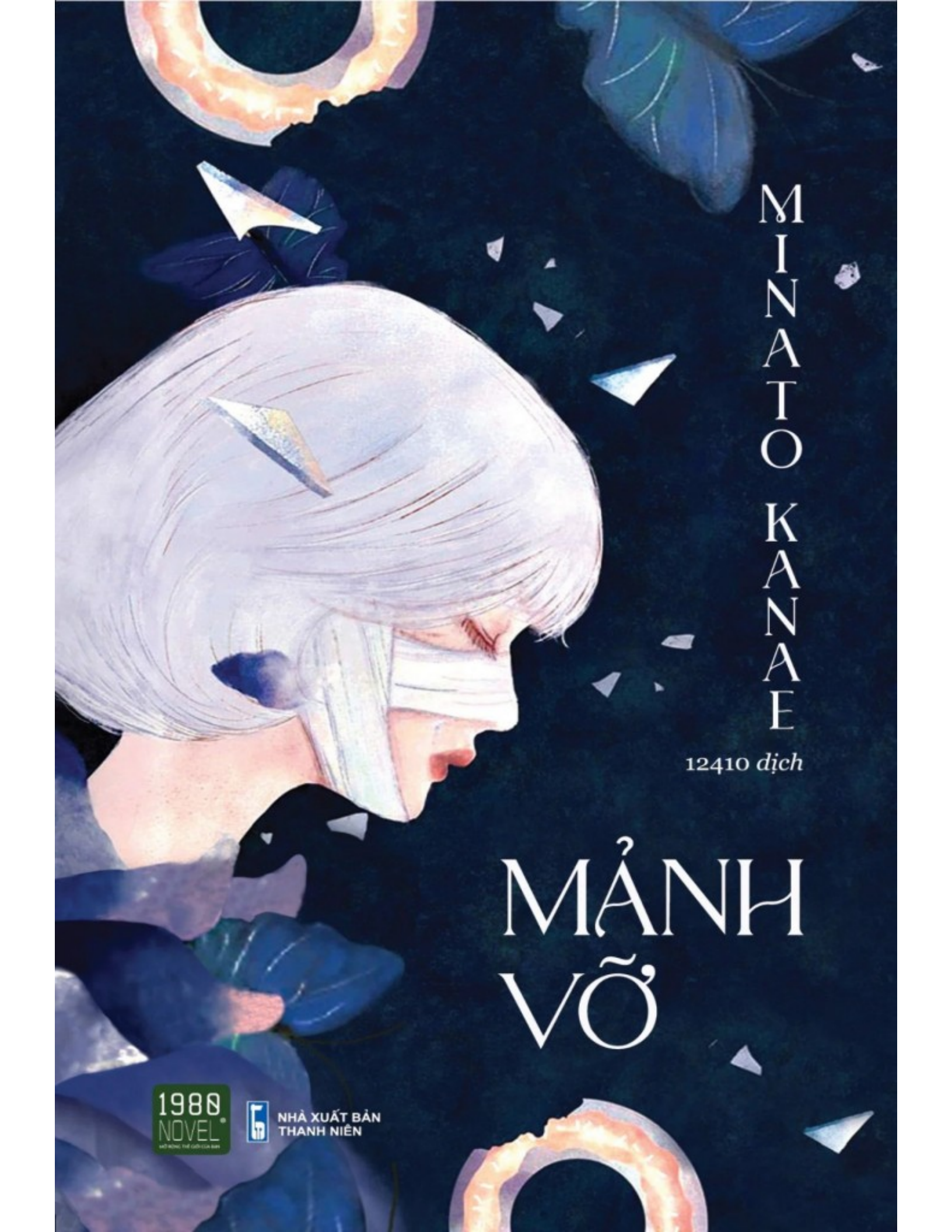

MINATO KANAE

12410 dịch

MẢNH VỠ

1980
NOVEL[®]
MỠ NỒNG THẾ GIỚI LƯU BAY

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

Một cô bé nơi thị trấn vùng quê tự sát giữa biển bánh vòng.

Họ bảo em là thiếu nữ đẹp như người mẫu.

Nhưng tôi nghe nói em mập nhất trường.

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

Phát sóng trực tiếp

Dạ luận đàm

Chủ đề hôm nay:

Nội quy trường học

Tôi cho rằng nội quy phải tuân thủ chỉ nên gói gọn dưới năm điều. Ví dụ: “Không đăng nội dung vu khống, phỉ báng lên mạng xã hội”, “không làm tổn thương người khác về cả thể chất lẫn tinh thần”, hoặc “không có hành vi cản trở người khác học tập”. Thiết nghĩ, nếu tuân thủ được ba điều đó, trường lớp sẽ trở thành môi trường “dễ thở” hơn cho con trẻ so với hiện nay nhiều.

Chính các thầy cô cũng đầu tắt mặt tối.

Từ học chính khóa đến hoạt động câu lạc bộ, từ hướng nghiệp đến giáo dục đạo đức, lối sống... Có rất nhiều “quả bóng” mà các thầy cô phải ném cho học sinh. Nếu các em đỡ được quả bóng thầy cô ném tới và màn “bắt bóng” diễn ra suôn sẻ, mối quan hệ thầy trò sẽ nảy sinh sự tin tưởng.

Các em học sinh mới vào trường, có lẽ em nào cũng cố gắng bắt tất cả những quả bóng bay về phía mình. Song sẽ ra sao nếu

số bóng bay tới nhiều đến độ các em không đỡ xuể?

Các em sẽ từ bỏ ý định bắt hết bóng, tôi nói đúng chứ? Không những thế, các em còn chẳng để tâm tới bóng nữa. Các em sẽ biện giải rằng bóng bánh là thứ vớ vẩn và chúng chẳng can hệ gì đến mình.

Thế là, ngay cả những điều quan trọng cũng không được tuân thủ.

Quy định nào tôi cho là không cần thiết à?

Từ các đầu mục hiện có trên màn hình, tôi cho rằng quy định về trang phục và đầu tóc là không cần thiết. Ngay cả khi giờ đây, cụm từ “tính đa dạng” đã thâm nhập vào đời sống, khá nhiều trường vẫn triển khai quy định này.

Ai sẽ gặp rắc rối khi màu tóc, độ dài váy và trang điểm vượt ra khỏi quy định của nhà trường? Học sinh nữ mặc quần cũng được mà. Cả việc cắt mắt hai mí cũng vậy. Đó có phải những chuyện chúng ta cần tốn cả tá thời gian sau giờ học để mắng nhiếc chúng không?

Ảnh hưởng đến tính tập thể sao?

Các vị vẫn còn nghĩ trăm người như một là tốt ư? Dẫu cho gương mặt, dáng dấp, tính cách, học lực hay năng lực thể chất mỗi người một khác?

Các thầy cô ngồi đây có lẽ rõ hơn tôi, nhưng chuyện các em học sinh bỏ học vì bị bắt nạt không phải chẳng may mà có. Biết bao em không tìm được điểm tựa tinh thần chỉ vì xiu xiu cảm

giác thiếu hòa hợp mà hầu hết người lớn không hiểu được.

Làm con ngoan. Làm trò giỏi. Nỗ lực đóng mình vào cái khung nhỏ bé nhưng cảm thấy sao mà khó khăn. Tôi nghĩ đó chính là chân tướng của cảm giác thiếu hòa hợp.

Các vị hãy thử hình dung một bao đựng cát. Cảm giác thiếu hòa hợp xiu xiu giống như vết xước trên bao. Nếu một người để ý quá mức tới vết rách nhỏ và cứ mân mê nó thì vết rách sẽ toạc ra, cũng có thể người đó không quá để ý, hoặc cố gắng không để ý tới nó, nhưng người khác lại thân nhiên chọc vào và làm thủng một lỗ.

Cát ồ ạt chảy ra từ cái bao rách. Thứ cát đó là gì chứ...

Là sự tự tin.

Là lòng tự trọng.

Là lòng kiêu hãnh.

Là nhân phẩm.

Hỗ trợ vá lỗ thủng đó chẳng phải cũng là vai trò của những nhà làm giáo dục các vị sao? Còn tôi, với tư cách là một người làm trong ngành phẫu thuật thẩm mỹ, tự tin mình có thể giúp được. Dĩ nhiên người cần sự giúp đỡ của tôi không chỉ có các em học sinh. Nếu nhìn tổng thể thì các em cũng chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi.

Tôi đang quảng cáo sao? Ôi trời.

Tôi chưa lần nào xui khiến người khác phẫu thuật thẩm mỹ. Ngay cả với bệnh nhân tìm đến phòng khám, tôi cũng chưa bao

giờ mời chào họ làm mắt kiếu này hay làm mũi kiếu kia.

Tôi sẽ lắng nghe nguyện vọng của bệnh nhân, sau đó thảo luận, đề xuất với họ những gì tôi có thể làm và phương pháp thích hợp nhất nhằm đáp ứng nguyện vọng đó.

Tôi sẽ không gợi ý nâng mũi cho bệnh nhân muốn cắt mắt hai mí, kể cả làm vậy sẽ khiến họ đẹp hơn.

Tôi nên gợi ý cho họ sao? Thế hả? Dĩ nhiên trong quá trình tư vấn cho bệnh nhân, nếu nhận được câu hỏi “Tôi muốn đẹp lên thì nên làm gì hả bác sĩ?”, tôi sẽ khuyên họ hãy sửa mũi thay vì cắt mắt.

Tuy vậy, những em học sinh tới gõ cửa phòng khám, đặc biệt là những em mới làm lần đầu, phần đa đã xác định rõ mình muốn cải thiện chỗ nào.

Các vị có thấy điều ấy chứng minh các em đã trăn trở nhiều trước khi tìm đến tôi không? Để đi tới mong muốn cắt mắt hai mí, hẳn phải có lí do gì đó.

Về lí do trực tiếp, có em bị trêu vì đôi mắt, bị chê ánh mắt dữ, bị giáo viên nhắc nhở và quát “Nhìn cái kiếu gì thế” dù chỉ là nhìn đáp lại mà thôi. Nhiều trường hợp phụ huynh mới là người lo, họ sợ những điều trên sẽ ảnh hưởng đến chuyện học lên cao hay tìm việc của con nên đưa các em đến gặp tôi.

Ngoài ra cũng có lí do gián tiếp, có em nghĩ mình không thể kết bạn vì ánh mắt khiến em bị quy là người lạnh lùng, có em thì quả quyết người mình thích chọn cô gái khác vì cô ta mắt hai

mí, còn mình thì một mí.

Mắt không phải nguyên nhân? Vấn đề không nằm ở đó.

Cái chính là bản thân các em nghĩ mắt là nguyên nhân. Nếu cách giải quyết là phẫu thuật cắt mí thì chẳng phải quá dễ rồi sao? Dĩ nhiên sẽ cần kha khá chi phí. Có những ca đơn giản chỉ tốn vài chục nghìn yên, nhưng tùy vào tình trạng và cấu tạo cơ mí mắt mà có ca cần đến vài trăm nghìn yên.

Tôi sẽ nói rõ những điều đó và quyết định cuối cùng thuộc về bệnh nhân. Một khi đã chốt hạ với lòng quyết tâm, các em sẽ tin ngày mai hạnh phúc hơn hôm nay đang chờ mình phía trước.

Các em đã dũng cảm và quyết tâmấn bước, vì sao chúng ta lại chối bỏ?

Trong các bệnh nhân, có em đã quay lại chỗ tôi mà khóc lóc vì bị thầy cô dọa cắt mí sẽ ảnh hưởng đến học bạ và bắt em phẫu thuật về như cũ. Kết quả là em vẫn ra về với đôi mắt hai mí, song tôi nghe nói sau đó em đã bỏ học.

Chúng ta cần loại quy định như thế nào?

Đây chính là để cái cày đi trước con trâu, ra biện pháp nhưng quên mất mục đích ban đầu. Nhờ đôi mắt hai mí mà nhiều em đã có thể lạc quan đến trường, vậy mà nội quy nhà trường lại cấm cắt mắt hai mí, chẳng phải quá kì cục sao? Tại sao phải tách biệt giữa làm đẹp và giáo dục nhỉ?

Cả hai đều giúp tâm hồn trở nên tốt đẹp mà.

Có đến mức phải tốn tiền phẫu thuật không ư? Nếu mắt kém

thì khám mắt, răng sâu thì đến bác sĩ nha khoa, cảm mạo thì qua khoa nội, vậy dung mạo xấu cũng được xếp chung với các loại bệnh tật phải không? Câu hỏi của các vị chẳng phải đang xúc phạm những người khổ sở vì bệnh tật sao? Đây là một kiểu bới lông tìm vết. Và ngành thẩm mỹ chúng tôi đang bị đối xử như những kẻ lừa đảo.

Quý vị hãy nhìn kĩ thẻ tên tôi mang theo đây. Tôi là bác sĩ, tốt nghiệp ngành Y, đỗ chứng chỉ quốc gia, trải qua quá trình đào tạo cần thiết và kinh doanh phòng khám được nhà nước cấp phép.

Trong số những người đến phòng khám của tôi, chẳng ai là không đau khổ.

Tôi mong rằng ngày càng có nhiều người hơn nữa biết yêu thương chính mình.

Và tôi tự hào khi công việc của tôi có thể giúp mọi người thực hiện được điều đó.

CHƯƠNG 1

Sáu mươi tư

Tôi muốn giảm cân...

Vì cân nặng của tôi trót vượt ngưỡng.

Đây không phải lần đầu tôi muốn giảm cân. Tôi từng ăn kiêng vài bận, nhưng đây là lần đầu tôi thấy bất an. Thì bởi tôi nào có ngờ mình lại đạt đến số cân này, số cân đỉnh điểm trong đời đâu.

Tôi vốn nghĩ đời mình không có duyên với ăn kiêng. Hồi tiểu học, một tên con trai xấu tính còn đặt cho tôi biệt danh “chân gà”. Phải rồi, là Horiguchi Genta. Đến khi bị gọi là “nấm lùn”, cậu ta lại cáu ngược rồi chẳng hiểu sao “giận cá chém thớt” lên người tôi. Mà tôi có nói gì đâu.

Nhớ không nhầm là Sanochan nhỉ?

Xin lỗi chứ... gái xinh có lợi thật đấy. Vì kẻ nói xấu là Sanochan, nhưng mọi người lại e dè cậu, nên đứa ngồi cạnh là tôi năm không cũng trúng đạn.

“Không định dọa các bạn đâu?” Tôi biết. Mọi người không e dè vì cậu lườm nguýt, mà e dè vì cậu tươi cười. Giờ nghĩ lại mới thấy đằng ấy đáng sợ thật. Bởi khiến người khác hóa đá bằng nụ cười không phải chuyện một đứa dễ thương bình thường có thể

làm được.

Là bạn nổi khố nơi vùng quê có độc một cột đèn giao thông trước trường tiểu học, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, Sanochan đã bên tôi như một lẽ hiển nhiên. Vì thế, tuy cho rằng trên đời cứ ba người lại có một người đẹp, nhưng rốt cuộc suốt hai mươi phút đạp xe đến trường hồi cấp hai, một tiếng lắc lư trên xe buýt đi học hồi cấp ba và lúc ngồi máy bay lên Tokyo học đại học, tôi chưa gặp được ai đẹp cỡ Sanochan cả.

Dù giờ nói điều này với cựu đại diện Nhật Bản đi thi Hoa hậu thế giới cũng bằng thừa nhỉ?

Vả lại, biệt danh “chân gà” giờ lại thấy đáng yêu. Vì đó là từ mà bọn ghét tôi dầu buông cả tá lời xấu xa cũng không bao giờ thốt ra.

Cơ thể con người kì khôi thật. Hình như người ta nghĩ tôi gầy vì nhà nghèo, nhưng không phải vậy đâu.

Làm nông ấy mà, thu nhập thấp nhưng sức bỏ vào cả đống. Đến nay còn nghề nào bạc bằng nghề nông? Đã thế, riêng việc tình cờ sinh ra trong gia đình nhà nông cũng buộc tôi phải làm việc không công từ bé.

Không công thật. Vì là trẻ con nên kể mà được một trăm yên mỗi ngày thì tôi cũng mãn nguyện rồi, nhưng tôi chưa từng được nhận lấy một xu. “Đừng thành kẻ làm việc vì tiền” là câu cửa miệng của bà tôi đấy. Cứ thế, bà không để cha mẹ tôi quản lí tiền bạc mà tích của một mình.

Tức là nhà tôi nghèo không phải vì làm nông, mà chẳng qua trong nhà không được chi tiêu ấy hả?

Sự chèn ép này ghê gớm quá. Ai chèn ép cơ? Bà chèn ép?

Bà lệnh cho mẹ tôi một ngày phải nấu cơm ba bữa đàng hoàng. Đã thế còn phải vun vén với số tiền chưa tới mười vạn yên bà phát cho cha mẹ tôi hằng tháng. Rau gạo đã phải tự trồng lấy, thế mà bà còn cáu nếu thịt cá bị tăn tiện. Bà cũng cáu cả khi thừa món.

Vì thế, mâm cơm luôn bày các món ăn mà bát đĩa không sao đựng xuể.

Tuy bấy giờ chưa có khái niệm tính calo, song khi nhìn lại, tôi ước lượng mỗi bữa ăn nhà tôi thời đó phải cỡ hai nghìn ki-lô calo cho một người.

Trẻ con sao nuốt hết được đồng thức ăn đó? Nếu tôi bỏ thừa, bà sẽ vừa mắng tôi vừa kể lể chuyện thời chiến. Tuy nhiên chính bà lại bỏ mứa. Bà đổ lỗi cho mẹ là nấu không hợp khẩu vị. Thế mà bà vẫn béo quay.

Giờ ngẫm lại, không phải chuyện nghề nông cần ăn thua thế lực hay thời chiến này kia mà chuyện bản thân béo mới chính là nỗi mặc cảm của bà. Ông nội mất hồi tôi năm tuổi thì bình bình và khó có thể coi là béo, nhưng bà tôi béo thấy rõ.

Nhắc mới nhớ, lần Sanochan đến nhà tôi chơi, cậu đã trông thấy và bảo bà là “như con heo” đúng không nhỉ? Vậy là tối đó tôi bị mắng dai hơn bình thường.

À, nhớ rồi. Thà bà cứ bảo “cấm mày chơi với đứa vô lễ ấy” hoặc phàn nàn thẳng mặt cậu đi, đằng này lại khơi ra cách cấm đứa của tôi kì quặc. Đã vậy bà còn chê mẹ đóng cửa nhà vệ sinh âm ỉ làm điếc tai, rồi thì ăn nói chẳng ra gì, cuối cùng trách mẹ không có phép tắc.

Tất cả đều là ghen tị.

Theo tháng năm, mẹ tôi dần trở nên phốp pháp, nhưng xưa kia mẹ đích thực là một mỹ nhân thanh thoát và mong manh. Nghe nói đàn ông thích người giống mẹ mình, song cha tôi thì ngược lại. Đúng là một gã đòi hỏi. Tôi không biết cha có bạn gái trước khi lấy mẹ không, song các nữ diễn viên cha mê toàn là người thon thả. Kiểu như so với “ngực tấn công mông phòng thủ”, cha thích “thắt đáy lưng ong” hơn.

À mà, có lần bà vừa khóc vừa tức giận. Hồi đó tôi mới đi mẫu giáo nhưng vẫn nhớ, vì lần đầu tôi thấy bà khóc và về sau cũng không nhớ là bà còn khóc không nữa. Chẳng là ông mua quần áo cho mẹ tôi. Một cái áo len bình thường, không cao cấp cũng chẳng thời trang.

“Ông còn chưa mua quần áo cho tôi bao giờ.”

“Bà toàn chê đồ tôi chọn rồi có mặc đâu.” Hình như ông bà đã lời qua tiếng lại như thế, còn mẹ tôi thì khó xử.

Bà cũng là phụ nữ. Điều về mặt giới tính đó thì tôi đã biết từ bé. Song tôi chưa từng nghĩ lớp người già lại có những mong muốn như được làm đom, được xinh đẹp, hơn nữa là được khen

về ngoại hình và được đàn ông yêu thương.

Cả chuyện bà đội chiếc mũ len màu tím hoa cà quanh năm cũng vậy, tôi những tưởng bà đội vì lạnh đầu, song dần để ý tôi mới nghĩ, lẽ nào bà đội để che đi mái tóc thưa.

Sao, phòng khám của Sanochan cũng có nhiều bệnh nhân cao tuổi ư? Đây là khoa phẫu thuật thẩm mỹ cơ mà? Bất ngờ thật. Nhưng kể cả khi có rất nhiều người muốn được xinh đẹp dù đã có tuổi, phẫu thuật thẩm mỹ vẫn là vấn đề thuộc phạm trù khác chứ.

Mục đích là gì nhỉ? Kiếm người yêu, kết hôn, có công việc hoặc thích xuất hiện trước nhiều người, có buổi thử vai... Chẳng phải những ai cần phân cao thấp bằng ngoại hình mới phẫu thuật thẩm mỹ sao?

Xóa nám ư? Ra là thế. Vậy chứ phải tốn mấy chục vạn ở chỗ của Sanochan nhỉ? Năm nghìn yên chắc không làm được gì rồi.

Quả nhiên cần vài chục vạn lận. Nhưng vẫn gấp mấy lần tưởng tượng của tôi. Này Sanochan, đúng giá không đấy? Tôi không thích khi xem tivi lại thấy Sanochan bị bế lên công an đâu nhé. À thế à, không sao. Trước mắt cứ tư vấn kĩ và cho tôi rõ giá dự kiến đi.

Vậy là khách hàng chấp nhận giá đó hả? Chồng cả đồng tiền để trị nám xóa nhăn, sau đó thì sao nhỉ? Họ làm vì muốn nhận lại thứ đáng giá hơn số tiền bỏ ra à? Nhưng còn sống được mấy nữa đâu.

Tôi ăn nói quá đáng sao? Chưa bằng Sanochan đâu. Mà Sanochan này, trình độ đội lốt cừu của cậu giỏi hơn rồi đấy. Tôi thấy rồi nhé, dạo này có cái gì ấy nhỉ? Phải rồi, chương trình phát sóng trực tiếp *Dạ luận đàm*. Siêu quá, thành nhân vật nổi tiếng rồi còn gì nữa.

Nhờ đôi mắt hai mí mà nhiều em đã có thể lạc quan đến trường, vậy mà nội quy nhà trường lại cấm cắt mắt hai mí, chẳng phải quá kì cục sao? Tại sao phải tách biệt giữa làm đẹp và giáo dục nhỉ? Cả hai đều giúp tâm hồn trở nên tốt đẹp mà.

Giọng điệu vừa rồi giống Sanochan không? Cậu chẳng có tẹo nào giọng địa phương nên nhiều người nghĩ cậu xuất thân từ Tokyo lắm đấy.

Nhưng tìm trên mạng là biết thôi, tôi cũng thấy chuyện không che đậy lai lịch là nét khí phách của Sanochan. Người ta sáp nhập các kiểu nên mấy vùng quê điều kiện khá cũng lên thành phố hết rồi, thế mà quê ta vẫn chỉ là huyện. Tên thôn trước sáp nhập... ờ, phải viết không nhỉ? Cột địa chỉ ở phiếu chuyển phát tận nhà có đủ chỗ đâu.

À mà lạc đề quá. Đang nói chuyện giảm cân mà.

Dù sao tôi cũng không ở vị trí có thể phán xét chuyện của người già. Tôi có chồng con, làm việc ở nhà nên chẳng có mối quan hệ mới với người khác giới. Nhân viên giao hàng cũng không phải cỡ như trong sách ảnh. Ô này, họ có đúng là người làm thuê không nhỉ?

Chồng tôi? Từ hồi kết hôn tới giờ tôi tăng hơn hai mươi cân, nhưng lão chưa từng phàn nàn thẳng mặt. Lão vốn mê hoạt hình và truyện tranh thôi. Lúc vượt năm mươi cân, kể cả tôi có nháo âm lên “Chết rồi, chết rồi”, lão cũng chỉ buông một câu “Cái gì chết cơ?”

Từ bốn mươi hai lên năm mươi cân đấy. Khoảng đó tôi mang bầu nên có lúc vượt năm mươi cân. Nếu cách tặn tám cân so với hồi quen nhau, thường người ta phải nhận ra và giúp vợ giảm cân chứ. Đằng này lão nhà tôi lại không hiểu mà bảo “Cố giảm hai ba cân thì khác gì?”, thế tôi thành đứa ngớ ngẩn à?

Một phát hơn năm mươi lăm cân đấy.

Con tôi ấy hả? Nó chẳng nói gì. Con gái tôi đang học lớp Bảy, cũng da bọc xương giống tôi. À, giống tôi hồi xưa. Nó ăn nhiều lắm. Trước bữa tối, mình nó chiến hết bánh kẹo rồi một suất cỗ gia đình gồm năm cái bánh sừng bò sô-cô-la. Tôi định cầm rơm với nó rằng ăn vậy thì sao ăn tối được, nhưng bữa tối nó cũng chén sạch. Tiện thể còn làm bát nữa. Đã thế, chưa đầy một tiếng sau nó lại rau rầu khoai tây chiên. Nguyên một bịch.

Nó tham gia câu lạc bộ cầu lông. Chính nó bảo đó là môn thể thao khó gấp bội lần so với tưởng tượng của dân tay mơ, nếu xem Olympics thì khéo thấy vậy thật. Mà mỗi bữa nó vẫn ăn hai bát cơm thì phải.

Dù sao tôi cũng không ghét nấu ăn. Cứ bày món lên bàn là tôi có cảm giác mình cũng ăn cỡ như con gái... Phải rồi, đang nói dở

chuyện kia.

Lần đầu người ta bảo tôi “ăn lắm vẫn gầy” là khi nào nhỉ? Vì bỏ bữa thì bị mắng nên tôi đành phải ăn, trong quá trình đó cơ thể cũng dần quen, nói đúng hơn là hình thành trạng thái dung nạp. Dần dà tôi ăn được hết bữa mà không chật vật gì.

Nhưng thân hình tôi không thay đổi. Vẫn như que củi.

Tôi có đứa em gái kém hai tuổi. Phải phải, là Kie. Đúng rồi, Sanochan cũng từng làm nó khóc vì bảo nó “giống con heo con” nhỉ? Hồi ấy, hình như không phải bà mà mẹ tôi đã nhắc cậu đừng nói kiểu đó.

Tôi nhớ chứ, cậu không có ý xấu mà? Sanochan thanh minh rằng cậu rất thích cuốn truyện tranh *Ba chú heo con* do bà tôi tặng và khen Kie giống chú heo út dễ thương nhất truyện. Nước mắt cậu lã chã. Mẹ tôi cuống cả lên để dỗ cậu, nhưng cậu khóc thế là chơi xấu đấy.

Làm sao cậu chảy nước mắt từng chút một được thế? Vì không chảy nước mũi, không nấc hay nghẹn ngào, nên dù khóc, cậu vẫn nói năng bình thường. Phải rồi, ở mục bài đăng khán giả của chương trình *Giờ chiều* lên sóng dạo này, một chú chó đang đi dạo thấy một con mèo nhỏ bị thương đã liếm nó để chăm sóc. Kiểu khóc lóc bấy giờ của cậu giống như khi xem tin tức dạng này đấy.

Tôi tự nhủ một lúc nào đó tôi cũng sẽ khóc được như cậu, nhưng kể cả khi lên cấp hai, cả khi đã qua đôi mươi, và giờ đã

bốn mươi, rốt cuộc tôi vẫn không làm được.

Tôi có nghĩ Sanochan vờ khóc đâu.

Khi ra đời đi làm, chỉ bị nhắc nhở chút thôi, tôi cũng khóc ngay được. Nhưng không phải chuyện gì tôi cũng rơi nước mắt. Xem các chương trình có bọn trẻ con và động vật đang rág sức, tôi chẳng xúc động tẹo nào, trông các khách mời trên tivi khóc lóc, tôi cũng chỉ thấy họ diễn.

Nhưng kết hôn được một thời gian, tôi bỗng nhận ra: Không biết lần trước mình khóc là khi nào nhỉ? Tôi đã ngừng khóc, đến mức phải cật lực đào lại kí ức của mình. Chắc tôi kệ đời rồi. Bị chồng hay cha mẹ chồng mắng và chế nhạo, tôi cũng chẳng để vào tai. Tôi đã biết cách để mọi thứ trôi đi như đang nghe cái đài nước ngoài phát thứ tiếng tôi chẳng hay biết.

Với tâm tính phức tạp như thế, tôi những tưởng cuộc đời sau này sẽ cần cỗi hơn và cả trống rỗng nữa, nhưng từ lúc có con, tôi dễ khóc hơn trước. Tôi không khóc nếu là chuyện của mình, song cứ thấy đáng vẻ nỗ lực của con, khi nhận ra, nước mắt tôi đã chảy dài từ lúc nào.

Chỉ cần nó chạy nhảy hát hò ở hội thao hay buổi biểu diễn của trường mẫu giáo, lệ tôi cũng có thể lã chã rơi. Đó là những khoảnh khắc mà dẫu chưa từng vượt qua bạo bệnh hay đau khổ, ta cũng thấy cảm động. Thế nhưng cảm xúc ấy cũng chỉ kéo dài mấy năm đầu tiểu học. Nếu kì vọng nhiều vào con cái, ta sẽ không khóc được nữa.

Tôi nghĩ đây mới là lúc thời kì cần cỗi đến rồi. Nhưng ô hay, từ khi ngáp ghé tuổi bốn mươi, tôi lại sụt sùi khi xem bọn động vật hay lũ trẻ nhà khác mà trước đây tôi chẳng cảm thấy gì. Kể cả những cảnh như con nghé mới sinh đứng dậy, tôi cũng không xem nổi nếu thiếu khăn giấy.

Gì đây? Cơ chế gì vậy chứ? Sự biến đổi nào đã thức tỉnh trong trí óc tôi?

Không phải lĩnh vực chuyên môn của cậu hả? Cũng phải, Sanochan là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ mà. Sắp thành bác sĩ da liễu? Đúng rồi, đang bàn chuyện giảm cân mà. Xin lỗi nhé, tôi cứ lạc đề.

Tôi nói đến đâu rồi nhỉ? À, chuyện của Kie.

Hiếm có chuyện chị em gái lại khác nhau về tạng người như vậy. Bà chị tong teo nhất khối và cô em mũm mĩm. Kie từng bị bảo là được chiều nên mới toàn ăn bánh kẹo. Phải rồi, là chú ở hàng xe đạp. Bận ấy tôi và Kie, hai đứa đến nhờ chú tháo bánh phụ ở xe đạp của nó.

Hình như Kie mắc chứng sợ xã hội nên có thể mà mặt con bé đã đỏ gay và bắt đầu mếu máo, chú sửa xe cũng khó xử. Chú vuốt đuôi rằng chú thích mấy bé bụ bẫm, nhưng rồi cô vợ trẻ mảnh mai cưỡi xe phân khối lớn của chú mang cho chúng tôi cốc nước ngọt, thành ra lời chú chẳng đáng tin.

Tôi cũng không dính chính. Tại phiền lắm.

Đúng là Kie được bà thương, nhưng người ăn nhiều lại là tôi.

Kie bỏ múa cũng không bị mắng. Vì nó trông giống bà nên được thiên vị toàn tập. Khi Kie về nhà khóc lóc vì bị lũ trai hàng xóm bắt nạt, bà sẽ an ủi nó rằng tròn trĩnh mới là xinh đẹp và hấp dẫn.

Chỉ có thể thì không nói, đằng này nó lại cảm râm với tôi như dần mặt. Rằng tại chị trông bần nên nó mới bị hiểu lầm, thật xấu hổ này kia. Vậy tôi phải làm sao? Tôi ức lắm nên hay giấu nhà ngồi khóc.

Đời rộng lớn là thế, nhưng chắc chẳng ai bị mắng cỡ như tôi vì gầy nhỉ?

Tuy không bằng bây giờ nhưng hồi ấy cũng rộ lên phong trào giảm cân, cách giảm cân bằng buổi này nọ được đưa lên thảo luận trên tivi. Xem mấy chương trình đó, bà tôi lại nghiêng rằng nghiêng lợi kêu là vợ vẫn rồi bảo tôi “Béo lên, phải béo lên”. Tôi gầy có phải vì giảm cân đâu.

Nhưng mà nhé, dù bị mắng hay bị con em nói ra nói vào cỡ mấy, tôi cũng chẳng muốn lên cân.

Thì nhìn là biết, béo có đẹp để gì đâu. Có lẽ vì bà tôi cứ giam mình trong bốn bức tường và chỉ biết sống quần trong nhà nên mới nghĩ béo là đẹp. Cũng có đất nước quan niệm như thế thật.

Nhưng cái thị trấn này vẫn là Nhật Bản dù mang tiếng nhà quê, có ngôi nhà tự tẩy não bao nhiêu đi nữa, chỉ cần đặt một chân ra đường là biết mình kì cục ngay.

Vả lại mỗi bà mắng tôi, chứ khối đứa vẫn ghen tị với tôi đấy.

Hồi lớp Sáu, bọn mình mượn trang phục ở trường để tham gia đội kèn trống diễu hành phải không? Trang phục nữ có năm bộ cỡ S, mười bộ cỡ M, năm bộ cỡ L, tôi được phát cho cỡ S đầu tiên. Trong khi về sau, mọi người cứ vừa chia vừa cãi nhau S với chẳng M, rồi thì tôi gầy hơn các bạn. Đã thế, cỡ S mà phần eo vẫn lùm bùm nên mẹ tôi phải sửa lại vị trí móc cài. Có đứa muốn thử váy của tôi, nhưng chẳng đứa nào cài được móc.

Sanochan cũng không cài được nhỉ?

Mấy đứa bảo tôi “Thích thật đấy” hoặc hỏi “Có ăn uống đầy đủ không vậy?” Tôi đáp “Ăn chứ”, thế là chẳng ai thắc mắc nữa. Vì bữa trưa ở trường tôi còn chưa bỏ bao giờ mà. Tuy chẳng lo bị bà xét nét về bữa trưa, nhưng sao nhỉ, thói quen này ảnh hưởng từ mẹ tôi chẳng?

Từ khi tôi lên lớp lớn tiểu học, mẹ tôi đã tham gia nhóm tình nguyện. Như kiểu hoạt động gây quỹ cho trẻ em không may trên thế giới ấy.

Nhóm đó sinh hoạt ở nhà của Sanochan nhỉ? Tên là Hoa Giấy thì phải, làm hoa hồng bằng giấy nhún, túm thành bó nhỏ rồi tặng cho người quyên tiền.

Mẹ tôi khéo tay, lại là típ dễ vui đầu vào việc nên ở nhà mẹ cũng làm hoa. Thỉnh thoảng tôi cũng giúp. Vì làm cánh hoa khó nên tôi quấn băng giấy xanh lục quanh dây thép để làm cuống hoa. Họa hoàn lắm mẹ mới cầu nhàu y như bà, hồng bắt tôi quấn đều và đừng làm chỗ dày chỗ mỏng, những lúc ấy tôi lại

lầm bầm “Mệt thật”.

Thế rồi “nó” xuất hiện. Một mẫu báo.

Nó không phải cái chúng ta thường đọc, tôi đoán là do nhóm tình nguyện phát hành. Nó giống một bản báo cáo thị sát ấy. Tôi không nhớ chi tiết nội dung bài báo và mẹ cũng không nhờ tôi đọc. Thay vào đó, mẹ gí tấm ảnh tới trước mắt tôi, cách độ năm phân.

Một đứa trẻ khổ cực vì đói ăn đứng đó, trong chiếc quần lót trông như khố của sumo. Ở Cam-pu-chia thì phải. Tầm năm tuổi, à không, chẳng biết tuổi thật là bao nhiêu nữa, nói chung nhìn ngoại hình thì trạc từng ấy. Có điều toàn thân cậu bé chỉ toàn da bọc xương, xương sườn hằn lên, rõ từng cái một. Tôi cũng gầy, nhưng còn khuya mới dám so với cậu bé này. Lạ nổi, mỗi bụng cậu là phình ra.

Mẹ bảo tôi do cậu bé chỉ uống nước nên mới vậy, và trên đời có biết bao đứa trẻ khổ như cậu. Chuyện thời chiến của bà cũng chật vật, song tôi nghe chỉ như gió thoảng qua tai. Tôi cũng chẳng muốn nghĩ là tại bà cứ mĩa mai tôi miết đâu.

Nhưng thông tin thì trăm thấy không bằng một cấy vào đầu. Tôi đối đáp với mẹ cũng phải phép, ít ra là lúc ấy, mà cậu biết mẹ tôi làm gì không? Mẹ cắt ảnh ra, dán vào tờ bìa rồi dính lên tường phòng tôi. Ngay bên cạnh áp phích đội Thunder Boys tôi yêu thích.

Phòng tôi không có khóa, đã thế để phơi chăn trên mái nhà

thì đi từ cửa sổ phòng tôi là tiện nhất, vậy nên cả những lúc tôi đi vắng, người khác vẫn vào ra bình thường. Phòng riêng chỉ là cái mác nên tôi chẳng lén bóc tấm ảnh ra được.

Tôi quý mẹ nhất nhà nên không muốn trách mẹ, huống chi bảo mẹ là phụ huynh độc hại, nhưng chuyện tấm ảnh có thể coi là “chèn ép” nhỉ? Là kiểu chèn ép gì nhỉ?

Sanochan chưa được xem ảnh bao giờ ư? Cậu không biết cả vụ làm hoa sao? Vì nhà cậu to quá đấy mà. À phải, tôi nghe nói có một nơi nằm tách biệt và mọi người tụ tập ở đó.

Có một bộ ấm chén hoa văn dẫu tây của Wedgwood và hồng trà của Fortnum & Mason được ủ trong ấm giữ nhiệt. Mẹ kể tôi nghe như thế, trong lúc bỏ túi trà lọc vào cái ly cối là quà lưu niệm ở đâu đó rồi chế nước sôi từ cái ấm đun vào. Kẹo bánh luôn là đồ tự làm và thi thoảng mẹ sẽ mang về bánh quy gói trong khăn giấy in họa tiết hoa hồng. Bánh quy nho khô ngon lắm.

Sanochan ghét nho khô? Nói với mẹ tôi đi rồi cậu sẽ bị lôi ra trước tấm ảnh kia nghe dạy bảo đấy. Mẹ tôi cũng ghét nho khô? Sao Sanochan biết? Mẹ cậu kể à? Thảo nào mẹ tôi lại gói mang về.

Sao hồi ấy tôi không nhận ra nhỉ? Hầu hết chúng đều là bánh kẹo tôi mới chỉ nghe tên thôi cơ mà, bánh scone hay bánh con sò chẳng hạn.

Tôi không ghét nho khô nên cũng ổn thôi. Chẳng biết là vui hay buồn chứ không món nào tôi không ăn được. Kie thì có cả

đồng. À mà đây, tôi chưa thấy mẹ dạy bảo con bé kén ăn ấy bao giờ.

Thôi thì, chị cả mà. Phải rồi, Sanochan có hai chị gái nhỉ? Thế nên cậu mới có thói ngang nhiên bạo miệng.

Tôi chế giễu gì đâu, tôi ghen tị thôi mà.

Nói chung tôi cứ ăn, ăn nữa, ăn mãi và trải qua cuộc đời của một kẻ gầy gò.

Lên cấp hai, có đứa chẳng béo lắm mà cũng giảm cân, trong cái hộp Tupperware bé tẹo đựng mỗi hoa quả. Nó lúc nào cũng liếm láp mấy quả anh đào rồi nhòm hộp cơm hai tầng của tôi với vẻ cay cú lắm, “Cậu ăn thế mà chẳng béo nhỉ?”

Tôi nghe người ta bảo mình gầy quen rồi, nhưng khi cảm nhận được ánh mắt sấm soi ngày càng mãnh liệt của con bé kia, tôi lại thấy mình như đang bị trách móc theo một kiểu rất khác bà vẫn làm. Thế là có thời gian, tôi đến trầm uất trong giờ nghỉ trưa.

Thực ra tôi cũng có chuyện băn khoăn. Câu lạc bộ cho nữ hồi cấp hai có bốn môn, tennis, bóng chuyền, điền kinh và ghi-ta. Sanochan vào câu lạc bộ tennis và được gọi là “Quý bà bướm bướm” nhỉ? Chúng ta chắc đã là lứa cuối lấy tên đó làm biệt danh rồi.

Mới đây chúng tôi có buổi ăn trưa của hội các bà mẹ, cũng thường thôi, vậy mà một mẹ kém tôi ba tuổi đã mang hủn bộ tóc xoắn “lốc xoáy” rất ư khí thế đến. Tôi vừa trêu “Quý bà bướm

bướm đầy à?” thì mặt cô nàng nghệt ra, “Madame Butterfly hả chị?” Giờ đến lượt tôi chẳng biết đó là ai. Thời tôi, bộ hoạt hình được tái chiếu vào chiều tối, nên có lẽ màn lịch pha này không do cách biệt tuổi tác thì cũng do cách biệt vùng miền nhỉ?

Thôi, dẹp vụ cách biệt thế hệ sang bên, đang chuyện câu lạc bộ cơ mà. Vì kém bóng bính với nhạc cụ nên dù không giỏi vận động lắm, tôi vẫn tham gia câu lạc bộ điền kinh. Sanochan đã giật hết cả mình, bảo tôi “Nhưng cậu rùa bò lắm mà?” Thà cậu cười toe như bình thường rồi chê tôi rùa, đằng này lại nói bằng bản mặt nghiêm chỉnh, tổn thương thật đấy.

Nhưng vì nhẹ cân nên tôi có sức bật, liền ứng cử môn nhảy xa. Thế mà thầy hướng dẫn lại bắt tôi chạy bền, sợ hết cả hồn. Chạy á? Nhưng tôi chạy chậm lắm? Đã thế còn chạy bền, chẳng mấy tôi sẽ bị các bạn bỏ xa cả vòng mắt.

Nghĩ thì nghĩ thế, chứ khi băng băng trên đường chạy, tôi mới thấy quãng đường cũng không xa lắm. Chưa kể mỗi lần chạy sang vòng tiếp theo, tôi lại thu hẹp khoảng cách với đứa đang trước, dần dà vượt qua chúng. Chính tôi cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra nữa, chỉ biết cứ lần nào vượt qua một đứa, tôi lại thấy nó thở hồng hộc, trong khi tôi thì chẳng làm sao.

Chạy nữa chạy mãi, tôi cũng không thấm mệt. Vì thế tôi có thể chạy tốt một nghìn mét với tốc độ khi chạy năm mươi mét. Sức bền vĩnh cửu đấy. Đổng thức ăn mà tôi tưởng đã trôi tuột trước khi ngấm vào cơ thể đã để lại nguồn năng lượng dồi dào.

Một món quà quá ư bất ngờ.

Song cũng có một vấn đề. Tôi càng luyện tập thì thành tích càng tốt lên, thầy tôi cũng hăng hơn. Cứ thế, tôi dần bị sút cân. Trong đợt tập tăng cường trước hội thao hai tuần, cứ một ngày tôi lại hụt một cân. Sức khỏe tôi vẫn ổn, nhưng có vẻ bộ dạng tôi khiến thầy đâm lo. Thời điểm chỉ còn ba mươi lăm cân, tôi tạm ngừng luyện tập. Nhưng ăn nhồi ăn nhét cũng đâu thể béo lên ngay. Kết quả, tôi phải điều chỉnh phương pháp tập để không tụt xuống dưới ba mươi tám cân.

Lần đầu tiên tôi bực vì không thể béo lên.

Cơ mà trời ạ, Sanochan ơi là Sanochan, tôi đang nói gì thế này. Đừng quên chuyện cách đây mới ba phút nhé, giờ nghỉ trưa ấy.

Con bé dùng giọng như trách móc, hỏi tôi “Sao cậu gầy thế?”, tôi liền vừa cười vừa đáp, “Do tạng người chẳng?”, nhưng cậu biết nó bảo lại gì không?

“Câu trả lời tàn nhẫn nhất đấy, tức là không cần nỗ lực chứ gì?”

Nó sưng cái mặt lên và lườm nguýt nên tôi cũng cáu chứ? Thế là tôi bèn đáp:

“Tớ còn muốn béo lên ấy. Nếu có thời gian nhấm quả này quả nọ thì thà tập cơ bụng đi, cậu nhỉ?”

Cả hai đều đang tuổi nổi loạn mà. Sanochan học lớp khác nhỉ? Từ cấp hai lên, mừng thay là có hai lớp. Tôi học lớp B mình hằng mong ước. Cậu nhớ thầy chủ nhiệm lớp tôi không? Hai đứa cãi

nhau vớ vẩn thôi, thế mà có đứa bày vẽ đi gọi thầy. Đến khi bị căn vặn nguyên nhân xích mích, cả tôi lẫn con bé kia đều chẳng dám hé là chuyện giảm cân.

Vì người coi trọng chuyện giảm cân nhất chính là thầy giáo trước mặt chúng tôi. Trong giờ học, ngay cả bọn con trai cũng chọc thầy, “Thầy to quá, bọn em không thấy chữ trên bảng ạ.” Thầy thoải mái nên chỉ cười và tránh ra, nhưng giờ ngấm lại, hồi ấy thầy còn chưa đến ba mươi. Biết đâu thầy cũng tổn thương chứ.

Không, chắc không đến nỗi. Vì năm mình tốt nghiệp, thầy đã kết hôn với giáo viên chủ nhiệm lớp Sanochan mà. Đúng là một cặp xứng đôi mà tôi có cảm giác vào ngày nghỉ, thế nào họ cũng sẽ quanh quẩn ở quán buffet bánh ngọt cho xem. Vậy tức là, cũng có người không gặp bất lợi khi thừa cân nhỉ?

Chà, môi trường có thể thoải mái nói chuyện béo gầy đúng là lành mạnh thật. Lớp của Sanochan thì không có chuyện đấy rồi.

À Sanochan này, tôi muốn nghiêm túc hỏi ý kiến cậu về chuyện cơ thể. Thể lực hồi trẻ có thể tích lũy đến năm bao nhiêu tuổi nhỉ? Lần lượt nhìn lại từng chặng cuộc đời mình, tôi mới thấy hồi đi học tôi vận động cũng khá nhiều. Có thể nói là gấp đôi người khác.

Cấp ba tôi cũng vào câu lạc bộ điền kinh, tập tành vất vả hơn so với cấp hai, à phải rồi, thầy hướng dẫn hồi cấp ba thấy chuyện tôi gầy chẳng có vấn đề gì hết. Vì thầy cũng gầy đét. Tôi cảm

tưởng tốt cuộc mình cũng gặp được người cùng chí hướng, bởi cả hai đều khỏe mạnh nhưng thấy phiền khi chỉ vì gầy mà phải đâm lo.

Tôi cao một mét năm mươi lăm, cân nặng tụt còn ba mươi cân, nhưng chắc đấy là đã đến đáy rồi. Tôi không chơi chữ đâu nhé. Nếu luyện tập bình thường thì cân nặng của tôi sẽ ổn định ở mức trên dưới bốn mươi cân.

Để xem cấp ba Sanochan tham gia câu lạc bộ gì nào. Hồi ấy có câu lạc bộ thiên văn. À, là câu lạc bộ học tập. Hồi cấp hai cậu bảo muốn làm diễn viên, ai cũng nghĩ cậu chắc chắn sẽ thành công nên còn xin chữ kí các kiểu. Thế mà hết hè lớp Mười một, dùng cái cậu lại tuyên bố muốn theo ngành Y, tôi bất ngờ lắm nhé.

Tại tôi thấy bất khả thi quá mà. Trường cấp ba chỗ mình mang tiếng là trường có tỉ lệ đỗ đại học cao nhưng cũng chỉ là trường công lập vùng quê, xem thành tích đỗ đại học cũng phải dò đến năm năm trước mới có người đỗ ngành Y. Cái người đó lại là thiên tài lập dị, được dân trong vùng gọi là thần đồng từ ba tuổi, cha mẹ cũng là bác sĩ xuất thân từ Tokyo, thi thoảng mới đến thị trấn đó để khích lệ y tế địa phương.

Mọi người đều kháo nhau rằng, thành tích của Sanochan bình thường còn chẳng lọt tốp mười nên ngành Y sẽ chông gai lắm. Thế mà cậu giỏi thật. Từ dung mạo đến đầu óc, đúng hơn là chuyện cậu sinh ra và lớn lên ở cái thị trấn đó, quá sức thần kì.

Thôi chết, tôi không lạc đề nữa đấy chứ? Thái độ nghiêm túc

của Sanochan đã nhân ra cả lớp, nên mặc cho thời cấp ba có thể thanh thoi, ai ai cũng vui đầu vào học tập. Nói sao nhỉ, rõ là ở cái tuổi sẽ ngưng chết khi tuyên bố “Mình sẽ phấn đấu học tập”, nhưng lớp cậu lại trở thành nơi mà cậu đó cũng dễ mở mồm như câu “Ăn cơm chưa?” vậy. Thiết nghĩ điều đó quan trọng đấy. Vì lắm lúc, nếu không tỏ rõ quyết tâm và thúc ép bản thân thì không nỗ lực được.

Tuyên bố phải giảm cân cũng thế.

Nhờ Sanochan mà tôi cũng được như cậu, có thể lên Tokyo học đại học. Dù thứ hạng hai trường khác nhau. Tôi nghĩ mình đã đạt kết quả tốt hơn thực lực. Từ đấy trở đi tôi biết ơn cậu lắm, vì tôi thực sự muốn rời xa cái nhà đó.

Đành rằng trẻ con thì còn ép chúng ăn, giống như bắt chúng đánh răng vậy. Nhưng ai bảo bà tôi cứ lải nhải mãi. Lúc tôi mang giấy khen từ cuộc thi điền kinh về bà cũng nói, “Vì cái mảnh giấy này mà mày chạy rộc xương à?” Tôi quên khuấy chuyện bà sẽ để ý vụ gây gò hơn là chạy nhảy.

Cuối cùng cũng được tự do, tôi tham gia câu lạc bộ leo núi. Vì tôi muốn chiêm ngưỡng những cảnh sắc không có ở thị trấn quê nhà và cũng khỏi cần phải lo về thể lực. Chẳng ai bắt tôi ăn, cũng chẳng ai cấm tôi ăn uống đạm bạc hay dạy bảo tôi trước một bức ảnh. Tôi ăn lúc nào tôi muốn, ăn những gì tôi thèm và ăn bao nhiêu tùy thích. Tôi đã có cho mình một cuộc sống như mơ.

Kết quả, tôi đã ăn nhiều hơn hồi ở nhà thì phải. Căn bản trong hội leo núi, người ăn thùng uống vại cũng lắm mà người ăn mãi chẳng béo như tôi cũng nhiều. Thế nhưng tôi ăn đến độ chính họ cũng phải ngạc nhiên. Nhất là khi leo núi, phân nửa hành lí của tôi là đồ ăn vặt.

Không, không phải thực phẩm ăn dọc đường tốt cho sức khỏe như hạt hay hoa quả sấy đâu. Dĩ nhiên tôi cũng mang cả những món đó, nhưng hầu hết là sô-cô-la, khoai tây chiên với thịt bò khô. Tôi cũng thích cả mì gói nữa. Đập vụn sợi mì qua lớp bao bì rồi rắc bột gia vị vào.

Cứ đến ngày nghỉ là tôi lại leo núi nên cơ bắp cũng săn chắc theo kiểu người gầy. Bình thường tôi nặng bốn mươi cân, ngay sau khi xuống núi thì lên bốn mươi hai. Có một lần lên bốn mươi tư cân, tôi đã hét to đến mức cả phòng thay đồ ở suối nước nóng công cộng dưới chân núi đều vắng một câu “Mình béo rồi sao?”.

Tiết thay những năm tháng vận động trong đời tôi chỉ đến đó. Tôi thấy tin tuyển dụng của một công ty in ấn trong phòng sinh viên và tham gia thi tuyển, bụng bảo dạ, “Làm ở đây thì mình được thông thả, đến ngày nghỉ khéo còn có thể leo núi.” Nhưng rảnh rồi chẳng thấy đâu, đã thế thời gian vận động chỉ có trên đường đi làm và giờ nghỉ trưa còn lại sẽ phải ngồi chết gí trước màn hình máy tính.

Tôi soạn sách hướng dẫn sử dụng thiết bị. Cứ tưởng cái này do

nhà sản xuất làm cơ. Tôi cũng ngạc nhiên lắm.

Sanochan dùng tivi hiệu gì? Kingdom à? Quả nhiên là thương hiệu tivi đại diện cho xứ Phù Tang. Chắc cậu không biết tôi soạn sách hướng dẫn sử dụng cho các đời tivi của họ đâu. Ngoài ra, hầu hết sách hướng dẫn của Điện máy Taiyo đều do bên tôi phụ trách. Thế nên tôi cũng biết chút ít về các thiết bị làm đẹp trong gia đình đấy.

Nhưng đọc hướng dẫn sử dụng máy mát-xa có giúp người ngợm thư giãn đâu. Ngồi mãi một tư thế trước máy tính suốt cả ngày, hơn mười năm nay tôi đã mắc phải cái tình trạng mà nghe nói là “hội chứng cổ nhẵn tin” ấy. Cả cổ lẫn vai tôi đều cứng đờ, đùi thì thành “cái đập” ngăn máu lưu thông. Hễ đứng lên để rót cà phê, khớp xương những chỗ cử động đều kêu cọt kẹt. Không phải răng rắc mà là cọt kẹt.

Giống một con robot bị chôn dưới đất đang cử động vậy. Ví dụ nghe kì nhỉ? Chồng và con tôi đều thích hoạt hình nên cứ rảnh sẽ xem mấy chương trình đó. Con robot dưới đất ở khoảng tập một hay tập áp chót nhỉ? À, xin lỗi nhé.

Mỗi tay cử động thôi mà tôi vẫn mệt, đâm ra thèm đồ ngọt và muốn nạp năng lượng bằng sô-cô-la hoặc bánh quy. Vậy là ngăn kéo to nhất ở bàn tôi biến thành hộp bánh kẹo. Đồng nghiệp quanh tôi cũng làm công việc giống tôi, bất phân trai gái, ai cũng răng rắc rồi cọt kẹt, nên tôi hay chia bánh kẹo cho họ lắm.

Thế rồi dần dần, mọi người bắt đầu tự mua bánh kẹo mang

đến. Người thì “Vị dâu bản giới hạn của mùa xuân mới ra”, người lại “Tôi mới đi hội chợ bánh ngọt nổi tiếng ở trung tâm thương mại”, mỗi người một vẻ. Và, họ nhét chúng vào ngăn kéo bàn của tôi.

Không không, khi tôi nhẹ nhàng kháng nghị rằng mình không phải cái tủ trong phòng trà nước và mỗi người nên tự giữ lấy, cậu biết họ đáp gì không?

“Nếu tự giữ thì béo mất.”

Tôi tỏ vẻ không hiểu thì họ bảo, “Chúng tôi chẳng có được vóc dáng như chị Yuki thì thôi, chứ chị ăn lúc nào chúng tôi ăn lúc nấy thì khéo vóc dáng bây giờ cũng không giữ được mất.”

Chung quy, vẫn như từ trước tới nay, người xung quanh luôn coi tôi là kẻ ăn thùng uống vại mà không phát phì. Bởi tôi luôn giữ được cân nặng bốn mươi hai cân kể từ lúc đi làm. Tôi nghĩ đây là nhờ sự rèn luyện hồi còn đi học. Tích lũy sức mạnh cơ bắp? Tôi nghĩ thiên về khả năng trao đổi chất hơn.

Đó là chuyện hồi mới vào công ty được một, hai năm.

Năm thứ năm, công ty tôi đổi thiết kế đồng phục, tôi cũng tự mình sửa móc của chiếc váy vừa mua cho sát lại.

Một lần trên đường đi làm, tôi bị quấy rối trên tàu điện. Lúc ấy là mùa hè, bình thường quấy rối sẽ bị sờ ngực hoặc ôm đúng không? Nhưng tên này lại giữ lấy eo tôi. Này nhé, hấn đặt cả hai bàn tay, ngón cái và bốn ngón còn lại xòe rộng, ở vị trí xương hông tôi, dáng đứng đặc sản của Sanochan ấy. Tôi giật

mình nhưng được vài giây thì lờ đi. Tại tôi cũng không chắc đó là quấy rối.

Đến hôm sau nhé. Tôi cảm giác lần này không phải tay, mà là một thứ gì đó như sợi dây được quấn quanh eo mình. Cậu nghĩ là gì? Trật rồi, không phải thắt lưng. Đáp án là thước dây. Tôi ngạc nhiên quá, chẳng thốt nổi câu nào.

Hắn hỏi thẳng tôi số đo đi cho rồi. Chẳng phải đàn ông hay đình ninh phụ nữ sẽ biết số đo ba vòng của bản thân sao? Rồi cả tên cấp trên tự chuốc mình say trên bàn rượu... Quanh Sanochan nghe chừng không có mấy loại người này ha?

Dù sao cũng có một thời tôi không biết số đo ba vòng của mình. Vòng ngực tôi được người ta đo hộ ở quầy nội y, nhưng vòng eo và vòng mông thì cứ lấy móc kích cỡ làm tiêu chuẩn, như cỡ S hay cỡ số 7. Quần jean sẽ dùng đai lưng để thắt phần cạp bùng nhùng năm mươi tám phân.

Nhưng kiểm tra số đo có khó gì đâu. Trái lại, tôi còn tự hỏi sao đến giờ mình mới tự đo. Nhà tôi cũng có bộ đồ khâu vá mà. Phải rồi, cái hộp đó tôi đặt mua ở trường hồi cấp một. Họa tiết trên hộp của tôi là mèo, còn của Sanochan là chó phải không? Chó Maltese nhỉ? À phải rồi, mèo của tôi là mèo Ba Tư. Nói chung tôi đã lấy cuộn thước dây màu cam trong hộp và quấn quanh eo.

Năm mươi một phân.

Chắc ai trông thấy sẽ muốn mời tôi ăn gì luôn ấy chứ. Chồng tôi là một trong số ấy. Đồng nghiệp trong công ty biết tôi ăn

nhiều rồi, nhưng những đối tác thi thoảng ghé thăm thì sao biết được. Chồng tôi làm ở nhà xuất bản, hai đứa tình cờ đi ngang qua nhau ngoài sảnh, thế mà đột nhiên lão mời, “Mình đi ăn thịt nhé.”

Cứ cho là tán tỉnh đi, nhưng không dừng lại là thịt. Hơn nữa lại là thịt nướng. Đã thế còn là dạng đồ lòng bốc khói mù mịt. Nhưng cũng ngon. À không, ngon thật.

Muối và dầu mỡ gây nghiện thì phải? Như kiểu người ta không bỏ được khoai tây chiên ấy. Mỡ của đồ lòng chỗ đó ngon, tôi đến phải xúc động vì mỡ của thịt hảo hạng đúng là ngọt. Ngoài ra, tiệm đó tuy có sốt chấm nhưng điểm đặc sắc lại nằm ở muối. Để miếng thịt tươi rói ngấm vị tỏi bào rồi nướng lên, ăn với muối. Nghe nói là muối hồng Pakistan.

Tôi đã khóc, một phần cũng vì khói than cay cay, nhưng chủ yếu là vì không ngờ trên đời lại có món ngon cỡ ấy. Lão nhà tôi bảo ngày nào cũng sẽ mời tôi ăn như thế, vậy là chúng tôi lấy nhau.

Váy cưới đẹp á? Chồng tôi chọn đấy, nhưng vì mua đứt nên giờ đang cất ở nhà. Tôi nhét vào túi chân không rồi nhưng vẫn tốn chỗ. Sau bao nhiêu năm tháng, hôm nọ tôi mới mở ra xem thì thấy y chang cái đèn cá chép lúc chưa vẽ hình. Ảnh chụp theo hướng chính diện nên khó nhận ra, chứ nếp gấp của viền váy kiểu cách lắm.

Tôi muốn gặp Sanochan trong lễ cưới lắm đấy. Thiệp mời

cũng gửi rồi, nhưng đúng dịp cậu đi châu Phi nhỉ? Mà tôi cứ tưởng cậu đi du lịch bình thường thôi, ai dè là đi tình nguyện. Xem phần hồ sơ hồi đi thi Hoa hậu thế giới của cậu tôi mới biết. Ưu điểm của Sanochan là không chăm chăm khoe “Ta đây đang làm việc thiện” nhỉ? Cậu có đào giếng hay gì không?

Phát sữa bột cho các làng vùng sâu vùng xa à...

Nghe chứ, tôi đang nghe mà. Chuyện này nối tiếp chuyện kia nên tôi đờ xiu thôi. Quên vụ tấm ảnh của cậu bé kia đi nhé. Sanochan đã gặp biết bao người đói khổ, thế mà tôi lại kể chuyện đó giống như bóng ma tâm lý lòng tôi. Tôi không còn là người nữa mà.

Hỏi ý kiến người như cậu về chuyện giảm cân xấu hổ quá. Sanochan hay tiếp bệnh nhân bằng thái độ gì thế? Vì cậu đang phải nghe mãi một kẻ chẳng ốm đau gì, chỉ là phát tướng vì không kiểm soát được bản thân, lải nhải rằng cô ta muốn giảm cân mà. Đã thế còn không tập tành cũng chẳng ăn kiêng. Hút mỡ có phải lựa chọn dành cho những kẻ vô dụng đã từ bỏ mọi nỗ lực đâu.

Tôi cũng tự biết chứ. Rằng mình cùng đường rồi.

Tôi không kể cho chồng con hay bất cứ ai là mình đến đây, mặc dù tạ tay, dây kháng lực hay sách ăn kiêng của tôi được để khơi khơi trước mắt người nhà, và tôi cũng chẳng bao giờ giấu chuyện mình uống thực phẩm chức năng cả.

Nếu Sanochan không phải bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, chắc

tôi đã từ bỏ vụ hút mỡ rồi. Nhưng khi xuống tàu điện và trên đường đến đây, tôi lại hối hận vì đã chọn phòng khám của Sanochan.

Trên khung cửa sổ, trước một chiếc váy cưới mảnh mai của một nhãn hiệu cao cấp, tôi nhìn hình phản chiếu của mình mà run rẩy: Đây là ai? Tôi không né tránh chiếc gương, nhưng tôi không dám đứng đằng hoàng trước nó khi nó đang phản chiếu toàn bộ thân thể tôi. Và tôi cũng không dám liếc nhìn bộ dạng của chính mình.

Nhìn thẳng hay nhìn nghiêng, vòng eo tôi vẫn vậy. Như một cái thùng phuy. Nổi hửu thẹn trào dâng. Đáng ra tôi nên chọn một bác sĩ không dính dáng đến mình mới phải. Có gì tôi lại chủ động trưng ra bộ dạng này trước mặt người từng biết tôi trong quá khứ chứ?

Sẽ chỉ bị khinh miệt mà thôi...

Tôi cũng không chọn hút mỡ ngay từ đầu đâu.

Nhân chuyện sinh con, tôi nghỉ việc ở công ty, được một thời gian thì bắt đầu làm công việc nhập liệu tại nhà. Gỡ lại bản thảo tiểu thuyết viết tay này, tổng hợp bài luận đăng trên các nền tảng khác nhau này... vì tôi đánh máy siêu nhanh mà.

Nhưng công việc ngồi nhiều đã đành, lần này tôi còn chẳng phải đến chỗ làm. Tôi biết mình đang béo. Khi thấy quần áo cỡ 9 và cỡ M đều hơi chật, tôi đã cố gắng cả lên.

Vậy nên tôi đi bộ và hạn chế ăn đường, còn dùng tạ tay và dây

kháng lực để luyện cơ. Sau khi tuân thủ chế độ đó một tuần, tôi giảm được khoảng ba cân, thế là tôi tưởng thể trạng mình vẫn như xưa, tuy tăng cân nhưng dễ giảm cân.

Tôi có gầy cũng chẳng ai khen, thân hình cũng hợp độ tuổi nên nếu ai nói gì, tôi sẽ bảo “cứ giảm cân là được”. Cân cũng hỏng rồi, nhưng tôi chẳng cần nó nữa.

Tuy nhiên, dạo gần đây, con tôi bắt đầu để ý cân nặng nên cả nhà bèn đi mua một cái. Loại rẻ là được rồi, đằng này lão nhà tôi lại muốn cái đo được cả tỉ lệ mỡ và lượng cơ bắp. Lão bảo nên biết về các chỉ số của chính mình. Thôi thì tôi cũng quan tâm đến mục gọi là “tuổi cơ thể”.

Thế rồi... tôi gần như choáng váng.

Con số này là sao, chiều cao và tuổi do chồng tôi nhập, nhưng phần cài đặt không lỗi gì đấy chứ? Không hỏng đấy chứ? Tôi còn nghĩ sàn nhà hơi nghiêng và không bằng phẳng nên đổi cân sang chỗ khác rồi mới đứng lên.

Song có thử bao nhiêu lần, các chỉ số vẫn trước sau như một. Đã thế, kết quả của chồng và con tôi đều giống với khi kiểm tra sức khỏe ở trường và chỗ làm, chúng như bảo chứng cho tính chính xác của cái cân.

Tóm lại, một cân cũng phải giảm. Nghĩ đoạn, tôi liền thực hiện chế độ giảm cân y hệt trước giờ.

Tuy nhiên, một tuần trôi qua mà nửa cân cũng chẳng giảm nổi. Tùy ngày mà cân nặng sẽ dao động khoảng hai trăm gam,

nhưng chỉ sau một tuần là đầu lại hoàn đầy.

“Đây là tuổi bốn mươi sao,” rớt cuộc, tôi cũng thấm lời của những chị hơn tôi dăm tuổi ở hội các bà mẹ. Mắt mũi kém đi và dễ mỗi mệt, cân nặng chẳng bớt tẹo nào dầu có ăn kiêng và vận động, nhưng chỉ ăn một xiu là béo.

Vì vậy tôi quyết định tăng cường chế độ giảm cân. Không hạn chế lượng đường mà cắt hẳn, không tập thể dục mà chạy bộ, thêm cả squat vào bài luyện cơ.

Ngày đầu tiên chạy ba cây số, tôi lập tức thở dốc, song vẫn cố chạy dù nôn mửa đến nơi. Ngày tiếp theo, cơ bắp toàn thân đau nhức, tôi sưng sờ vì sự xuống sức của bản thân. Song giờ tôi thừa nhận rồi, cả chuyện mình béo lẫn chuyện không thể giảm cân. Tôi nghĩ bụng, khoản thể lực tích lũy của mình đã thật sự chạm đáy, có đi bộ hay tập tành cũng vô dụng.

Nhưng Sanochan này, cái tôi sợ là những chuyện không rõ nguyên do. Giống như mấy hiện tượng bí ẩn ấy. Nghe thấy tiếng nước lúc nửa đêm thì sợ thật, nhưng nếu biết do con vít của ống nước bị lỏng, sẽ không còn sợ nữa. Nếu biết nguyên do thì sẽ tìm ra biện pháp và giải quyết được vấn đề.

Sang ngày thứ ba, cơn đau cơ cũng thuyên giảm, tôi bắt đầu chạy lại. Vì cơ bắp không đau nhức nữa và sang ngày thứ năm cũng không còn thở dốc nên tôi tăng quãng đường chạy lên tận năm cây số. Theo lần cân của ngày thứ bảy, tôi đã nhẩy căng lên sung sướng khi giảm được một cân.

Sang tuần tiếp theo, tôi vẫn chấp hành chế độ đó, và cậu biết tôi bao nhiêu cân không? Tăng một cân, không thêm không bớt. Có chuyện vô lí thế sao? Tôi muốn gầy đi, nhưng hóa ra chỉ là một mụ béo biết chạy nhảy mà thôi.

Cơ thể ăn hoài không béo đã biến thành cơ thể ăn kiêng và chạy mãi không gầy. Thể trạng của cùng một người trong vòng bốn mươi năm có thể đổi thay chừng ấy sao? Kì khôi không cơ chứ?

Đây chính là lời nguyên.

Giờ thì tôi nghĩ mình đang bị trả thù.

Ai trả thù hả? Là Yokoami Yaeko, biệt danh Yokozuna “căn phòng sáu mươi tư”, bạn cùng lớp tại quê nhà của chúng ta chứ gì nữa.

Sanochan về sau có quen biết người nào tên Yokoami không? Tôi thì không. Đó cũng chẳng phải cái tên phổ biến ở vùng quê ấy. Cả cấp một lẫn cấp hai, không một ai có cái tên tương tự cả.

Nhưng nếu họ của tôi là Yokoami, có lẽ tôi sẽ được gọi là “bạn Yokoami” hoặc tên riêng. Nếu nhận thiệp mừng năm mới của bạn cùng lớp ghi “Yokozuna”, tôi sẽ không nghĩ bạn đó có ác ý mà chỉ là do nhầm lẫn mà thôi. Nếu trong tiết đầu tiên của tháng Tư đầu năm học, giáo viên chủ nhiệm gọi tôi là “Yokozuna”, tôi cũng sẽ cười xòa và đính chính. Hầu hết bọn trẻ con đều như vậy.

Sanochan thì... Chà, sao nhỉ? Vì cậu xinh đẹp hơn người nên

đủ tiêu chuẩn là Yokozuna rồi. Ừm, đúng. Quan trọng là phải “hơn người”.

Có đứa nọ thân hình mũm mĩm, mập mạp và thấp tẹt như con em tôi. Đôi lúc nó cũng bị trêu là heo, nhưng không phải kiểu Yokozuna.

Yokoami thì béo hơn người, đến mức chẳng thể nghĩ ra biệt danh nào khác cho cô nàng ngoài Yokozuna. Từ ngày khai giảng năm lớp Một, cô ấy đã béo nhất lớp rồi.

Dù phát ngán vì bị bà quở phải béo lên, tôi cũng không thích biến thành người giống Yokoami.

Sanochan nhớ chứ? Yokoami luôn chừa lại bữa trưa. Lúc đầu tôi tưởng cô nàng mặc cảm vì béo nên mới cố tình không ăn. Thế rồi chuyện xảy ra. Lớp Hai nhỉ? À, lớp Ba à?

Mang tiếng người lớn mà giáo viên chủ nhiệm cũng tưởng Yokoami cố tình bỏ thừa bữa trưa. Vậy là ngày nọ, người đó cấm Yokoami ra chơi chừng nào chưa ăn cho hết suất và bắt cô nàng ngồi đợi nguyên tại chỗ.

Thực đơn hôm ấy gồm bánh mì, mì Ý kiểu Nhật và nước trái cây có quả xắt miếng. Giờ ngẫm lại mới thấy bữa đó đúng là “lễ hội carbohydrates”, song lại là thực đơn được ưa thích. Tôi cứ mong Yokoami sẽ xong đời vì không chịu đợi nguyên tại chỗ, ai dè cô nàng vừa khóc vừa rửa từng miếng cơm, khi xong bữa cũng là lúc dứt chuông báo vào tiết năm.

Hôm sau... Này.

Hôm sau, Yokoami theo cha mẹ đến trường kháng nghị. Rõ là giáo viên chủ nhiệm sai, nhưng sau đó lại tổ chức một buổi họp lớp về việc không dùng những từ gây tổn thương như “phì nộn” hay “con heo” với Yokoami. Trong lớp bấy giờ, Yokoami cũng có mặt. Họp lớp lại để cả nhân vật chính tham gia, phải thời nay là rắc rối to rồi.

“Phì nộn” cấm, “con heo” cấm, nhưng không cấm “Yokozuna”. Trẻ con đúng là lũ ngu ngốc, đơn thuần và tàn nhẫn nhỉ?

Dẫu vậy, không ai biết Yokoami nặng bao nhiêu cân cả. Trong bộ hoạt hình về robot được tái chiếu, phần ca khúc cuối phim có nêu chiều cao và cân nặng của robot ấy? Trò chế lời rồi ngêu ngao theo cân nặng và chiều cao của mình thịnh lắm, nhưng Yokoami thì không tham gia trò đó.

Vài đứa đã đoán bừa và một trong số chúng cho rằng Yokoami nặng tám mươi cân bởi cái tên Yaeko của cô ấy. Giả thuyết đó trở nên vững chắc, vì “phì nộn” bằng với “tám mươi cân”.

Song cuối cùng cũng đến ngày con số chính xác bước ra ánh sáng.

Sanochan nhớ quy trình kiểm tra sức khỏe không? Phải, nam nữ đứng riêng, lấy số xếp hàng để lần lượt vào phòng y tế, ai đo xong thì về lớp. Vậy tức là, đứa đầu tiên sẽ bị đọc to chiều cao và cân nặng trước chúng bạn.

Chiều cao do thầy thể dục lêu ngêu đo, cân nặng do cô ở phòng y tế phụ trách, giáo viên chủ nhiệm thì ghi lại. Chỉ cần

người ghi chép đủ nghe là được, đằng này cô ở phòng y tế lại oang oang như gọi lên trao bằng tốt nghiệp.

Lên lớp lớn, con gái sẽ biết ngại nên chúng khá ghen tị với đứa có số thứ tự gần chót như tôi. Sau Yuki Shiho chỉ còn Yokoami Yaeko thôi.

Người thích cách làm này nhất có lẽ là Yokoami, bởi sẽ chẳng ai nghe được cân nặng của cô ấy.

Nào ngờ có đứa lại nghĩ ra trò đó.

Học kì một lớp Sáu, ở phòng y tế chỉ còn tôi và Yokoami. Cô y tế đã đọc to chiều cao và cân nặng của tôi. Một trăm bốn mươi lăm phân, ba mươi hai cân. Phải, lên cấp hai tôi đã cao thêm mười phân nữa. Nhưng tôi không bận lòng lắm về chiều cao vì bà tôi chẳng cảm ràm gì. Bà cũng thuộc dạng thấp mà. Bà không quan tâm những điểm tôi giống bà đâu, à, không ghét thì đúng hơn?

Tôi ra khỏi phòng y tế và đóng cửa, buồn thiu vì ai cũng nặng hơn ba mươi lăm cân, chỉ có tôi là không đạt. Đúng lúc ấy, có người kéo vạt áo thể dục của tôi. Trước khi kịp kêu lên, tôi đã nhận ra hai gương mặt đang đặt ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng.

Yasuda Tamami và Yamaoka Mizue đang ngồi thu lu cạnh cửa ra vào để trốn. Chúng là hai đứa có số thứ tự ngay trước tôi. Có lẽ Tamami đã đầu têu và kéo Mizue theo. Vì người vẫy tôi ra ngồi cạnh là Tamami.

Tuy không biết hai đứa nó đang làm gì song tôi vẫn thuận theo, vừa hay nghe thấy giọng oang oang từ phòng y tế.

“Sáu mươi tư ki-lô!”

Y chang kiểu tôi vừa nói. Cảm giác như đang đọc một bảng cửu chương kì cục chính là điểm mấu chốt.

Lúc tôi hiểu ra lí do thì cũng là lúc bị Tamami kéo tay, chúng tôi chạy ào về lớp. Đương nhiên chúng tôi không để Yokoami biết cả bọn đã nghe lỏm cân nặng của cô ấy.

“Không phải tám mươi cân nhỉ?”

Tamami vừa chạy vừa nói, gương mặt không mấy may mắn nuối mà hoàn toàn mãn nguyện. Khéo tôi cũng đã có biểu cảm như vậy.

So với một con số khổng lồ do đoán bừa, con số nửa thật nhất định gây phấn khích hơn. Nhất là khi còn tìm ra được cả một thông tin khớp chần chặn.

“Gấp đôi Shiho!”

Mang tinh thần nắm trong tay thông tin cực kì sốt dẻo, song khi về lớp, cả ba đứa không kháo ra ngay mà chỉ khúc khích với nhau. Dù vậy ba ngày sau, tin tức đã lan khắp lớp, bao gồm cả bọn con trai. Tôi cũng kể cho Sanochan rồi đấy. Cậu còn tiếc hùi hùi, “Thế mà tớ cứ tưởng là hơn một trăm cân cơ.” Sanochan cũng có một thời khờ dại nhỉ?

Từ bấy, “sáu bốn” đã trở thành con số đặc biệt trong lớp. Vào giờ toán, nếu đáp án là sáu mươi tư thì sẽ có tiếng cười rộ lên, từ

“con sâu” và “giấy lọc” cũng gây cười, có đứa còn ra rả một cách vô nghĩa năm diễn ra Cải cách Taika theo kiểu chơi chữ. Phải, chúng cứ nghĩ riết về những từ có “sáu bốn” như “Russia”, “Rossini” hay “Hiroshima”.

Chúng còn động đến cả tên thầy hiệu trưởng Hiroshi...

Ai mà ngờ lại có ngày con số đó hiển thị trên bàn cân tôi đứng. Sáu mươi tư phẩy không, sự khít khao của nó càng thêm phần gở.

Cân nặng này chẳng phải đã tới mức đáng lo sao? Tất nhiên nếu xét cả chiều cao, vóc dáng tôi không đến nỗi như Yokoami thời bấy giờ. Cô ấy lùn nhất lớp, hẳn là một trăm bốn mươi phân, ừ, tôi không nghe rõ chiều cao của cô ấy.

Nhưng sáu mươi tư cân thì ở ngưỡng được coi là béo phì rồi đấy.

Dạo này tôi tình cờ nghe được chồng con tôi nói chuyện. Chúng tôi thường đi mua sắm ở cửa hàng thanh lí, sau khi hẹn giờ tập trung thì mỗi người một ngả. Lúc nào tôi cũng muộn nên chắc hai cha con tưởng chưa đến giờ hẹn. Nhưng mỗi người đã ngồi sẵn ở một băng ghế.

Tôi chẳng buồn sắm gì cho hợp với thân hình bây giờ nên đã sớm bỏ cuộc.

Ngay cả khi tự biết mình béo sáu mươi tư cân, vẫn phải có người nói tôi mới xao động.

“Con ở ngoài cửa hàng thì thấy mẹ đang đứng trước kệ túi

xách, trông như tảng đá ấy ạ. Con mới tự hỏi hồi trước mẹ có thể không nhỉ. Hay mẹ bị bệnh gì nhưng hai người giấu con?”

Mồm miệng trẻ con nghiêm túc đến đau lòng. Chắc vì vậy mà chồng tôi mới đáp thế này.

“Chỉ là béo tuổi trung niên thôi. Con ví von với tảng đá nghe hay đấy. Chẳng bù cho hồi xưa, chạm vào mẹ con cứ như chạm vào món đồ thủy tinh, tưởng cái eo sắp gãy ‘cột’ đến nơi. Chà, thời gian đúng là tàn nhẫn mà. Về mặt này thì những cô gái trong thế giới ảo sẽ không phụ lòng chúng ta. À, không được kể với mẹ là cha nói thế đấy nhé.”

Đúng lúc đó, một đoàn khách du lịch nước ngoài đi ngang qua, tôi trà trộn vào họ để rời đi, ba mươi phút sau mới xách túi giấy của một hàng quần áo tôi chẳng thiết tha gì và xuất hiện cùng nụ cười trên môi, “Xin lỗi hai cha con nhé.” Thấy tôi tài không?

Đáng ra nên mua giày hả, đó đâu phải vấn đề. Mà đúng là cỡ giày thì không đổi thật. Hay đấy, giày dép quả là người bạn vĩnh cửu. Chỉ có chúng là không phản bội ta. Không nên đi bớt á? Đừng day nghiêng tôi đến cùng thế chứ.

Và rồi tuần trước, tôi về nhà mẹ đẻ.

Mẹ bảo nhà có đại sự nên tối thiểu là mình tôi phải vác mặt về. Vì giọng mẹ nghe hệ trọng nên tôi đoán nhà có ai mắc bệnh, bèn tức tốc chạy về.

Hóa ra chỉ là quyết định cho Kie cưới chồng. Nó lấy một thầy

giáo trong vùng. Đã vậy tối đó còn có bữa cơm gặp mặt gia đình nhà trai. Báo bất thành linh như thế, ai mà chuẩn bị quần áo tươm tất cho được. Tôi càu nhàu với mẹ thì mẹ bảo, mày đi máy bay rờn rờn đường xa còn được, thế mà vác mặt về với bộ dạng như ra siêu thị gần nhà, tao thật chẳng dám ngờ.

“Không phải hồi còn gầy, ngày nào mày cũng mặc như diện ngoài đường à.”

Tôi mệt mỗi tối mức buồn tiếng thở dài. Hồi xưa tôi nào có ham hố chải chuốt như mẹ nói, chỉ mặc quần áo bình thường thôi. Đã thế còn toàn là đồ rẻ hơn bây giờ một số không. Chung quy lại, cứ gầy thì mặc gì cũng đẹp.

Mua quần áo mới cũng đỡ nên tôi mượn em gái. Rồi cậu biết nó bảo gì không?

“Chị mặc vừa à?”

Không thể tin tôi lại bị một đứa béo như heo nói kiểu bĩ bìi cỡ ấy. Tôi đáp lại “Đừng có giễu tao”, đoạn mở tủ quần áo, bên trong có dăm cái váy liền rộng dáng sông. Thế này còn nghĩ tôi không vừa, tôi cay cú và ê chề lắm. Đương nhiên tôi mặc vừa rồi. Vai hơi kích nhưng không đáng bận tâm.

Rồi cũng đến bữa cơm. Sanochan nhớ Quán Cây Liễu chứ? Ừ ừ, cái quán theo phong cách nhà hàng Trung Hoa có món sủi cảo rất ngon. Chỗ đó anh con trai đã lên thay, cải tạo và đổi luôn tên quán thành gì mà “Nouvelle Chinois Yanagi”, giờ là nhà hàng Trung Hoa cao cấp rồi.

Sủi cỏ? Không có trong thực đơn của chúng tôi nên không rõ. Tôi cũng muốn thử chút sủi cỏ, nhưng tôm, cua rồi bào ngư lên liên tục nên phải ra sức xử lí các món đó.

Nhân vật chính căng thẳng, thông gia bên kia thì thao thao bất tuyệt, còn cha mẹ tôi gật đầu như giã tỏi, không có chỗ đặt món mới nên nhân viên nhà hàng tỏ ý “mọi người không ăn ạ” với vẻ khó xử ra mặt. Mỗi nhà tôi có anh chị em cô dâu chú rể đi cùng. Tôi đành phải ăn chứ gì. Thế mà...

“Quá xấu hổ.”

Tôi nghe mẹ lẩm bẩm, khi trông sang thì bốn mắt nhìn nhau. Xấu hổ vì tôi ăn ư? Gương mặt của đứa trẻ trong tấm ảnh tự lúc nào đã lồng vào khuôn mặt mẹ, tôi chẳng biết làm sao, đành buông đũa.

Hình như bà sui bên kia đã trông thấy.

“Xin lỗi, chúng tôi mãi nói quá. Chị của Kie cứ ăn đi đừng ngại. Thân thể quan trọng mà. Được mấy tháng rồi cháu?”

Tiểu phẩm hài? Hay chuyện trong mục Bạn Đọc của tạp chí phụ nữ? Tôi chỉ biết cười hùa thôi chứ gì? Nhưng cậu biết ai đã lên tiếng không? Là cha tôi. Người cha lảm lì, vốn chẳng nói câu nào ngoài câu chào hỏi ông bà thông gia.

“Là mớ đấy ạ.”

Mặt cha rất nghiêm túc. Tất cả chúng tôi rơi vào trầm mặc. Thế rồi đột nhiên, ông sui bên kia lên tiếng, “Nghe nói con gái của người quen tôi mới qua đời.” Tôi ngờ ra, sao tự dưng lại kể

chuyện đó?

Bị bà vợ trách, ông sui lập tức đổi chủ đề, may mà ông ta với cha tôi rất hợp cạ về khoản đua ngựa. Nhưng không lâu sau thì tôi hiểu ra vì sao ông sui lại nhớ tới chuyện xui xẻo đó.

Hôm sau, tôi muốn quay lên đây sớm chừng nào hay chừng ấy, nhưng cả nhà đã quyết định đi thăm bà. Vì bệnh sa sút trí tuệ tiến triển nên bà tôi vào viện dưỡng lão rồi. Hình như bà không nhận ra mẹ tôi và Kie nữa, còn tưởng mẹ tôi là y tá còn Kie là em gái mình.

“Chắc bà cũng chẳng nhớ mày đâu. Đừng bận tâm.”

Tuy mẹ nói với tôi bằng vẻ nghiêm trọng, nhưng trong lòng tôi chẳng nghĩ ngợi gì, cũng chẳng buồn khi bà quên tôi. Ngược lại, tôi còn thấy mình có thể đối xử tử tế với bà ấy chứ. Tim gan phèo phổi bà vẫn khỏe mạnh, không phải kiêng cử gì nên tôi định mua cả bánh mochi đậu đỏ ở Asahido mà bà thích. Ừ ừ, tiệm đất khách thứ hai trên phố mua sắm ấy. Tôi còn thấy may khi nhà tôi thích Asahido, thế mà...

Rốt cuộc, tôi lại ước mình đã không đi thăm bà.

Vì bà không phản ứng gì khi thấy tôi nên tôi chắc hẳn bà đã quên tôi rồi. Tuy vậy tôi vẫn cất tiếng chào.

“Bà ơi, cháu Shiho đây.”

Nói đoạn, tôi những tưởng mắt bà sẽ sáng lên, nhưng bà lại lườm tôi cháy mặt và nói.

“Mày mà Shiho nổi gì. Con bé là đứa cháu mình hạc xương

mai như người mẫu và đáng tự hào của bà. Muốn lừa tiền bà thì xả bớt mỡ thừa rồi hăng quay lại, con bị thụt ạ!”

Tôi sốc tận óc, kí ức nhất thời đình trệ. Đến khi hoàn hồn, tôi đã ở trên máy bay rồi. Không hiểu sao tôi lại mở tờ tạp chí nhét sau ghế hành khách, rồi thấy hình của Sanochan. Chắc chỉ có Sanochan mới cứu được tôi. Vậy nên...

Chỉ vài gam cũng được. Hãy hút mỡ cho tôi. Hãy cắt lời nguyên “sáu bốn” khỏi tôi.

Tại sao gọi là lời nguyên à, giờ mà nói chuyện đó có hơi... Yokoami nhận ra số cân của mình đã lan khắp lớp. Cô ấy sẽ đoán thủ phạm là ai? Còn lâu Yokoami mới nghĩ ra hai đứa Tamami trốn ở lại. Cô ấy không phải loại người có thể nghĩ ra chuyện đó. Chắc chắn Yokoami sẽ nghi ngờ tôi, đứa có số thứ tự ngay trước cô ấy.

Cuộc trả thù bắt đầu rồi. Tôi biết mình đang nói linh tinh. Nhưng tôi vẫn có cảm giác chấp niệm mạnh mẽ tích dồn bao năm sẽ hình thành một loại sức mạnh nào đó.

Chuyện về cô con gái mới mất của người quen được kể ở nhà hàng Trung Hoa ấy, nghe nói là con gái của Yokoami. Nhớ bà sui đã trách chồng mình, “Ông đâu cần nhắc chuyện của Yokoami ở đây chứ”, tôi bèn đi xác nhận với các bạn còn ở lại quê. Không, không phải Horiguchi. Tamami cơ.

Không rõ nguyên nhân cái chết, nhưng nghe chừng là tự sát. Hình như cô con gái béo kinh lắm. Tôi cũng tự hỏi ông sui nhìn

tôi rồi kể chuyện con bé đó làm gì... Ừ thì, có khi nào lại liên quan đến tôi. Nhất định ông ta đang chọc ngoáy hình thể của tôi.

Yokoami thương con lắm, nên từ sau cái chết của con bé, cô ấy đã gần như suy sụp, còn có tin đồn Yokoami sắp mất trí rồi.

Có lẽ giờ đây khi nhìn lại đời mình, Yokoami đang oán hận những kẻ đã hủy hoại cô ấy.

Nhưng mà nhé, tôi đã hỏi Tamami thì hóa ra, người đầu tiên dùng từ “căn phòng sáu mươi tư” là Sanochan đấy. Cả tôi lẫn mọi người đều cười cợt vì những từ đã biết từ trước, chứ “căn phòng sáu mươi tư” đúng là từ độc miệng được chế ra để nhắm vào Yokoami mà.

Chúng tôi có cười cợt vì “Rossini”, Yokoami cũng chẳng biết nó ám chỉ mình. Nhưng nghe từ “căn phòng sáu mươi tư” thì hẳn nhiên sẽ nhận ra. Và cô ấy cũng sẽ biết cân nặng của mình đã bại lộ rồi.

Tôi bị oán là tại Sanochan đấy.

Vì thế giảm giá chút xíu cho tôi được chứ?

CHƯƠNG 2

Lỗi bánh vòng

Em muốn làm mũi cao hơn chút nữa.

Cái kiểu thẳng tưng như dọc dừa ấy. Sau đó thu cánh mũi nhỏ hơn. Đương nhiên là cả hai bên rồi.

À mà chị sinh mổ ạ?

Sao chị lại nghệt ra thế? Đẹp mà kì ghê. Em nói gì lạ lắm à? Hay lẽ nào chị không biết em là đàn em thời cấp hai của chị?

Em nhờ quản lí đặt lịch ở phòng khám này, nhưng cô ta ra dấu tỏ ý “chịu thôi”. Em trách cô ta chưa tìm hiểu đã phán thì cô ta kể, mới ba hôm trước, một con bé khác trong công ty đã bị phòng khám từ chối.

Em cũng thừa biết chỗ này nổi tiếng lắm nên đã xác định chờ cả nửa năm. Nhưng mấy lời sau mới làm em điên tiết. Chị biết bà cô quản lí bảo gì em không?

“Cô nào phải đưa đẳng cấp gì...”

Vậy nghĩa là không cần biết phòng khám đông hay không, cứ người nổi tiếng là đặt được lịch chứ gì?

“Thế trong mắt bà tôi là đứa nào?” Câu này đương nhiên em

không nói ra rồi. Em cũng có tự trọng chứ. Nhưng quản lí của em, bà cô tên Onishi đó, có trực giác tốt lắm. Cô ta biết tổng em đang nghĩ gì, cứ như nhà ngoại cảm ấy.

Hơn nữa, thường mấy chuyện đó có biết cũng đâu cần nói ra. Nhưng Onishi thì khác. Cô ta huých toẹt hết. Không biết bao nhiêu đứa phải khóc vì cô ta rồi. Đã thế còn cáu tiết ở chỗ, cô ta lại quan tâm những đứa đang nổi.

Chính cô ta cũng từng là thần tượng kém nổi cơ mà. Gì cơ, chị đang lên mặt tỏ vẻ “đương nhiên phải đứng về phía những đứa đang nổi” đấy à? Thôi, thà thế còn hơn là được cô ta thông cảm. Vì Onishi mà động viên ai thì nghĩa là kẻ đó sẽ không được tái kí hợp đồng.

Trước khi chuyện ấy xảy ra, em cũng phải tính nước đi cho mình chứ. Chưa kể em cũng chẳng bắt công ty trả chi phí lần này cho em.

Vậy nên em đã nói rõ với họ, rằng viện trưởng thẩm mỹ viện Tachibana Hisano là đàn chị của em, mẹ hai đứa cũng thân nhau nên em cứ lấy tên mình ra hỏi xem sao. Em không điêu về chuyện của hai mẹ đâu. Mẹ em đến giờ vẫn ghé salon của mẹ chị mà. Cả cái nhóm tình nguyện ấy.

Nén chị nghi ngờ, cứ thử hỏi bác nhà xem có biết Kisaragi không.

Vâng, tên thật của em là Kisaragi Ami. Mẹ em hâm mộ các thần tượng lắm. Mẹ bảo mình đã cố gắng cưới người nào có cái

họ thật kêu, nhờ vậy sẽ đặt được cho con gái cái tên có thể dùng luôn để đi làm thần tượng. Mẹ em tinh tế lắm.

À mà, tên mẹ em là Toshiko. Họ thời con gái là Murayama. Murayama Toshiko, ngộ thật. Chị nghe đến bao giờ chưa?

Chị không biết à? Cũng tại em cách tuổi chị kha khá, mà không phải ai trong thị trấn cũng biết nhau. Em thất thố quá, hỏi cái câu nhà quê hay hỏi nhau, xin lỗi chị nhé.

Em luôn tự hào vì hồi xưa mẹ nổi tiếng là cô gái xinh nhất thị trấn, chắc vì thế em mới hi vọng chị biết mẹ em.

Nhưng chị thì chắc chắn ai ở quê cũng biết. Không phải cỡ nhất thị trấn đâu mà nhất Nhật Bản ấy!

À chị này, thời chị cũng có cuộc thi hoa khôi ở lễ hội văn hóa chứ ạ? Cuộc thi chọn ra hoa khôi ở trường cấp hai ấy. Cơ mà nhé, không có á khôi nhưng lại tro tro hoa khôi, ngộ chị nhỉ? Chị đùa em, thời chị vẫn còn á khôi sao? Ra là thế, trông chị chỉ tầm hai mấy nên em nghĩ chị gần với thế hệ bọn em, mà so ra chị lại ở thế hệ cha mẹ em nhỉ?

Đó là lời khen mà, lời khen.

Có hai lớp A và B. Hồi chị học cũng vậy ạ? Tốt quá. Và không có cuộc thi hoa khôi? Ơ, nghe bảo thời mẹ em có mà. Hình như mẹ em là người đẹp thứ ba của khóa. Mặc dù mẹ cứ giải thích rằng, chẳng qua cả khóa có ba lớp thì mẹ đứng nhất một lớp thôi.

À, hóa ra người ta muốn bỏ cuộc thi hoa khôi đúng mấy năm

của chị. Em biết vụ kêu gọi, em từng nghe mẹ kể rồi.

Mấy bà cô giỏi ơi đất hỡi, miệng thì khen “Các cháu gái xinh quá!” nhưng lại cầm băng rôn băng biển kêu gọi hủy bỏ cuộc thi hoa khôi nhỉ?

Đúng là không ngờ.

Thế nên bây giờ, cuộc thi hoa khôi tuy được tái tổ chức nhưng sẽ lập ra cả tá hạng mục để ai cũng vào tốp ba của hạng mục nào đấy. Máy cái như nhân ái hay giải thể thao còn hiểu được, chứ có cả “người giải dọn dẹp” cơ. Được chọn sẽ vui chắc?

Em được chọn là hoa khôi trường cấp hai suốt ba năm liền đấy.

Cách đánh giá sẽ dựa trên năng lực tổng hòa, không chỉ coi trọng ngoại hình mà còn cả con người bên trong như tốt bụng hay tích cực tham gia hoạt động của trường, nhưng nhìn kết quả bỏ phiếu thì thừa hiểu, cả con trai lẫn con gái đều bình chọn vì ngoại hình.

Chúng nó bảo Ami tính tình không tốt lắm, việc của ban cán sự thì hay bùng, thấy người khác nói xấu sau lưng cũng chẳng bị tổn thương. Đó không là bằng chứng em được chọn nhờ ngoại hình thì là gì? Thay vì được khen nhân cách một cách ỡm ờ, như vậy tốt hơn hẳn.

Nhưng câu ở chỗ lại có lời gièm pha rằng em rốt cuộc chỉ được cái mẽ.

Đầu óc thông minh và giải thể thao, những tài năng đó ở

nước ngoài gọi là “trời phú” đúng không chị? Là món quà của thượng đế. Vậy gương mặt và vóc dáng cũng là “trời phú” chứ gì. Hơn hết, cũng như những đứa học giỏi đi học thêm, những đứa giỏi thể thao mài quần ở câu lạc bộ, em cũng nỗ lực trau chuốt ngoại hình của mình chứ.

Bọn to đầu và bọn to xác được công nhận, nhưng em thì bị bảo chỉ biết dựa vào mặt mũi. Em không chấp nhận được. Những đứa đến kem chống nắng còn chẳng bôi thì đừng cảm râm.

Giờ nghĩ lại, chúng nó chẳng qua chỉ là ghen ăn tức ở nên giá mà em có thể cười xòa cho qua. Nhưng thực lòng em cáu lắm.

Có lẽ riêng chuyện đó đã đủ là lí do để em nỗ lực trở nên xinh đẹp.

Hồi mới hiểu chuyện, em đã được người ta xúm xít khen “dễ thương quá”, “sau đi làm thần tượng hoặc diễn viên được đấy”... và cả danh hiệu đó.

“Hoa hậu thế giới, ‘Tachibana Hisano thứ hai’ không phải giấc mơ nữa rồi!”

Ở khoản hoa hậu, bác sĩ Hisano cũng là đàn chị của em đấy. Em đã đọc cả tá sách để theo kịp chị. *Giãn cơ đẹp dáng theo phương pháp Hisano, Ăn uống để đẹp xinh cùng Hisano*, ngoài ra còn ba cuốn nữa, đều có ở nhà em.

Em may mắn ở chỗ được mẹ hậu thuẫn.

Một nữ nhân viên văn phòng sống độc thân chỉ cần cơm nước

cho mình, muốn nhin ăn cũng đơn giản, nhưng nếu đã có gia đình thì sao có thể nấu nướng để chăm chăm làm đẹp được? Cha ăn gì mới quan trọng kìa.

Cha em làm việc trên tàu thủy nên một năm chỉ ăn cơm cùng nhà vài bận, mẹ em cũng là người hiểu về làm đẹp nên một thời gian còn rảnh rập làm theo thực đơn trong sách của chị. Nhưng khéo mẹ làm không phải vì em mà vì chính mẹ ấy nhỉ?

Tuy nhiên mẹ thường bảo em, nào hành tây giúp máu lưu thông tốt hơn, nào cà chua có tác dụng chống lão hóa, nên đúng là mẹ vì em rồi. Hai mẹ con cùng nhau giãn cơ hằng tối và chú trọng chuyện làm đẹp, sống như thế hay đấy chứ.

Nói đi nói lại, tuy bực mình vì người ta bảo em chưa cố gắng, nhưng suy cho cùng, em cũng chưa cố gắng đến mức đẩy bản thân đến giới hạn.

Vì kể cả không cần quá nỗ lực, em vẫn giữ được vị trí số một ở cái thị trấn đó chỉ với món quà trời cho của mình, ừm, ở cái thị trấn đó...

Vậy chị sinh mổ ạ? Ô kìa, chị lại ngơ ngác rồi. Không phải vì em gọi chị là đàn chị chứ?

À, em quên mất. Chị cũng có con nhỉ? Chắc chị bối rối lắm, vì không biết em hỏi lúc chị chào đời hay lúc chị sinh em bé.

Cái em muốn biết là lúc chị chào đời cơ.

Quả nhiên là sinh mổ!

Liên quan gì ấy ạ? Ôi trời, chị hỏi thật đấy à?

Là đáng mũi đó chị.

Chị xem bộ *Lớp học của chúng tôi* chưa? Một bộ phim truyền hình rất hay trước đây. Chưa xem là dở nhé. Là một tác phẩm gây tranh cãi kể về cuộc đối đầu nghiêm túc giữa thầy và trò, bộ này đã trở thành đề tài bàn tán và tỉ suất người xem luôn trên mười phần trăm đấy.

Chị hay bình luận trên các chương trình thời sự chính chuyên nên chắc cũng được hỏi cả về giáo dục chứ? Không để ý bộ đó hẳn hoi là không được đâu.

Có lẽ chị sẽ chê nó vì xây dựng mọi thứ quá đà, nhưng giáo viên tẻ lệu là có thật mà. Những kẻ có thể dồn học sinh đến con đường tự sát như trong phim ấy.

À, trong lúc giải lao khi quay bộ đó, em đã nghe Sara nói chuyện. Vâng, Kogetsu Sara, sao không xem phim mà chị lại biết cô ta thế? Cũng phải, người ta chương mặt trên cả đồng quảng cáo, lại được chốt vai trong loạt phim truyền hình dài kỳ buổi sáng mà khỏi cần thử vai, chị không biết mới lạ.

“Em cũng xuất hiện trong bộ phim đó à?” Em có. Thế nên em mới đang kể cho chị còn gì. Tuy không bằng Onishi nhưng em cũng biết quan sát chút đỉnh. Dù gần như không có thoại, vai của em vẫn có tên đằng hoàng.

Sara là nhân vật chính. Chị có cần xác nhận không? Cô ta là một người lớn hồn nhiên, có lẽ ai trạc tuổi sẽ thấy dễ thương, nhưng bọn trẻ con lại khá ngứa mắt. Ấy, chị quên đi nhé. Em xin

lỗi.

Vì là buổi tư vấn nên chị dẫn dắt để em kể lể bằng được phải không, ngay cả khi đó là chuyện chị biết rồi. Chị sẽ quyết định cẩn thận phương thức phẫu thuật dựa trên ý muốn của em và giúp em sắp xếp tinh thần để khỏi hối hận sau phẫu thuật nhỉ?

Tóm lại, nhân vật chính của bộ phim là Kogetsu Sara. Năm mười bốn tuổi, cô ta đoạt giải đặc biệt cuộc thi *Em gái quốc dân* và ra mắt, giờ đang cố gắng để gia nhập hàng ngũ nữ minh tinh. Một nữ diễn viên bằng tuổi em. Cô ta có phòng chờ riêng, nhưng vì đóng vai lớp trưởng tập trung các bạn trong lớp nên giờ giải lao, cô ta lúc nào cũng ngồi cùng phòng lớn với bọn em.

Dù là giữa phòng hay góc phòng, nơi nào cô ta cũng đều trở thành tâm điểm. Mặc dù ban đầu ai cũng nhát và chẳng ma nào lảng vảng, nhưng rất nhanh, mọi người đã xúm lại quanh Sara.

Cô ta là mỹ nhân theo phong cách tiểu thư, trước nay cũng thường đóng vai có phần ích kỷ nên em tưởng cô ta là dạng cảnh cao. Nhưng hóa ra Sara lại cởi mở và tốt bụng. Cô ta hay gọi em chụp ảnh chung hoặc bảo rằng mình đã xem tạp chí X rồi, tạp chí mà em chỉ chụp lèo tèo vài ảnh bên trong.

Nhưng em không tham gia vào vòng tròn quanh cô ta. Vì vai của em là kiểu chững chạc và không có bạn bè. Một nữ diễn viên tầm cỡ vẫn diễn ngay cả khi đang nghỉ ngơi, sao em ngăn mình nhập vai được.

Vì em hơi xa cách mọi người nên đã nghe được vài chuyện

phiếm. À không, nghe thấy thì đúng hơn. Toàn những chuyện vợ vẫn như kiểu nịnh nọt Sara. Đáng ra em cứ để “gió thổi qua tai” thôi, nhưng...

“Mũi của Sara đẹp thật đấy.”

Em đã dao động trước lời đó. Rõ ràng mấy chuyện Sara xinh đẹp này kia là ngán nhất, thế mà em lại thấy khó chịu.

Mũi ư?

Trước đây em cứ tưởng đặc trưng của Sara là đôi mắt to mà tựa hồ cả vũ trụ mở ra trong đó. Nhưng khi thấy tận nơi thì cũng chẳng khác mắt em cho lắm. Trong số bạn diễn còn có đứa mắt to hơn cả Sara, tại sao Sara lại được coi là đẹp nhất mỹ nhân? Em không hiểu.

Lí do là mũi ư? Em dỏng tai lên nghe ngóng. Sara đáp thế này.

“Mình phải cảm ơn mẹ lắm. Vì mình được sinh mổ mà.”

Chẳng hiểu cô ta nói gì. Những đứa xung quanh cũng “Hả?” vẻ không hiểu. Nhưng một đứa đã vỗ tay đánh bốp vì ngộ ra và giải thích cho mọi người.

“Đường sinh sản rất hẹp phải không nào? Nếu sinh thường thì phải mất hàng tiếng để chui ra, mũi sẽ gãy hết cả.”

Có chuyện đó cơ à? Em nhìn lại gương mặt tròn nghiêng của Sara, quả nhiên sống mũi tạo thành một đường lượn rất đẹp. Đường lượn đó mượt đến độ em ngỡ rằng cô ta còn chưa từng xì mũi hay ngủ sấp bao giờ, tựa hồ không chỉ sức ép, mà đến cả trọng lực cũng không tác động đến nó.

Mọi người đều thấy thuyết phục trước cách giải thích nọ, có đứa còn đồng tình rằng đã từng nghe nói điều này trước đây, có cả đứa bảo dáng đầu cũng có thể bị ảnh hưởng.

Sara buộc tóc đuôi ngựa nên có thể kiểm tra cả dáng đầu của cô ta, nhưng bất chấp điều đó, đầu cô ta cũng tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Em nhớ ra hồi bé xiu, mẹ đã làm cho em một cái gối hình bánh vòng để đầu em khỏi bẹp. Em nghĩ dáng đầu của mình là thành quả nỗ lực của mẹ, nhưng dáng đầu của Sara chính là trời sinh. Đương nhiên mũi cũng vậy. Đó mới là cái chính.

So với mũi của Sara thì mũi của em... Em chưa từng mặc cảm vì mũi. Không phải hếch cũng chẳng phải “củ tỏi”, không quá cao cũng chẳng quá thấp, một cái mũi bình thường.

Bình thường? Thế mà được à? Thế giới em sống không phải nơi những gương mặt bình thường có cửa đầu đá. Em tự ý thức được rằng cả mắt lẫn môi đều phải đẹp hơn người khác, vậy có sao em lại thỏa mãn với một cái mũi bình thường? Chị thấy buồn cười không?

Khi nhìn mũi mình thật kỹ, em thấy đường lượn của nó bị gãy rõ rệt ở một chỗ. Nếu mũi của Sara giống chiếc áo bu-dông lông vũ mới tinh, thì mũi của em như cái áo ấy khi vừa trở về từ tiệm giặt, sau suốt một mùa đông bị mặc mòn cả đi ấy.

Ví von hay? Chị hơi coi thường em đấy. Nhưng chị thì em bỏ qua. Chị nghe đàn hoàng đi.

Sự cách biệt đó thực sự là trời phú ư? Cách chào đời khác nhau có phải món quà từ Thượng đế đâu?

Chưa hết, Sara hình như không bị ngôi thai ngược hay tràng hoa quán cổ. Cô ta kể anh mình bị ngôi thai ngược, được sinh mổ nên về sau mẹ cô ta buộc phải sinh mổ tiếp.

Tức là, kể cả không bị ngôi thai ngược hay vấn đề gì, vẫn có thể được sinh mổ đúng không?

Em nghĩ nếu mẹ em biết đầu và mũi bị ảnh hưởng, mẹ chắc hẳn sẽ chọn sinh mổ. Vậy thì mũi của em cũng sẽ giống của Sara hay chị.

Vậy là giờ nhìn ai, em cũng nhìn mũi họ đầu tiên rồi tự bảo, “Mũi đẹp thật, được sinh mổ là cái chắc.”

Sau đó em cũng tra cứu về sinh mổ. Tuy mẹ và em không biết nhưng có lẽ trong giới người nổi tiếng xưa nay, chuyện đó đã thành kiến thức phổ thông. Tại sao mẹ lại không biết thông tin ấy? Thế rồi, em phát hiện ra cả loạt bài báo đáng kinh ngạc.

Về những người sinh mổ muộn phiền.

Họ cắn rứt vì không thể sinh thường, rằng một điều bình thường mà họ cũng không làm được. Có người còn đau khổ vì không thể coi đứa bé là con mình.

Tại sao lại thế? Trong khi em thấy vô cùng biết ơn vì điều đó? Trong đầu em chỉ hiện lên một dấu chấm hỏi, nhưng càng đọc những dòng bạch bạch, em càng hiểu ra.

Chẳng phải câu “Đứa con tôi mang nặng đẻ đau” đang bị lạm

dụng sao? Mẹ chưa bao giờ nói với em, nhưng nó đầy rẫy trong các bộ phim truyền hình và điện ảnh.

Tôi bị đứa con mình mang nặng đẻ đau đối xử tàn tệ. Vì đứa con tôi mang nặng đẻ đau, chuyện gì tôi cũng làm được. Thật không ngờ đứa con tôi mang nặng đẻ đau lại bị đánh tráo...

Chưa hết, phụ nữ mạnh mẽ hơn đàn ông vì họ được tạo ra để chịu được cơn đau đẻ, vượt qua nỗi đau là hạnh phúc, vân vân.

Em chịu đau kém nên sợ mình không thể sinh con, bèn tra cứu cách đẻ không đau, thế rồi kết quả hiện ra: Trong những người chọn cách đẻ không đau, không ít người đã hối hận.

Cảm giác đau đón quan trọng đến vậy sao? Hả chị?

Ồ, chị chọn đẻ không đau ạ. Vậy mũi của em bé có sao không ạ? Chứng tỏ chị không biết cả chuyện sinh mổ lẫn vụ đáng mũi rồi. Vậy mẹ em không biết cũng chẳng lạ.

Chị có hối hận vì đẻ không đau không?

Điều quan trọng không phải mình có vượt qua nỗi đau hay không, mà là đứa trẻ được bình an chào đời ấy ạ? Phải rồi. Lời bác sĩ nói có sức thuyết phục thật.

Khi con trẻ lớn lên, dù muốn dù không, vẫn sẽ có những chuyện mà người mẹ phải vượt qua hơn cả cơn đau đẻ. Con cái không phải chuyện chỉ cần vượt qua cơn đau một lần là xong. Em hiểu rồi. Quả là những lời vàng ngọc có thể ghi lại rồi in trên lịch lốc ấy chứ.

Có công mài sắt có ngày nên kim, người Nhật quá coi trọng

hành trình hơn kết quả, chị nhỉ? Đúng là những kẻ khắc khổ. Ủ thì, vừa nãy chính em cũng nói mấy ý kiểu “nỗ lực là quan trọng”.

À mà trong giờ giải lao, Sara kể cô ta cũng muốn thử vai để giành vai chính trong loạt phim truyền hình dài kỳ buổi sáng.

Ai cũng biết Sara là một người luôn nỗ lực nên kết luận cô ta không cần thử vai. Tuy cũng có đứa đồng tình, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi cô ta kể với các nữ diễn viên đồng nghiệp khác?

Chắc chắn ở trường quay cũng có đứa đã thử vai cho bộ phim truyền hình buổi sáng, chẳng qua vì ghen tị nên chúng không nói gì thêm.

Tóm lại, làm gì cũng phải dựa vào kết quả.

Thế mà em chưa bao giờ nghĩ ra điều đơn giản đó.

Suy cho cùng, em thuộc phe phản đối phẫu thuật chỉnh dung. Mọi người xung quanh cũng bảo em có nhiều điểm khá “truyền thống”. Em cứ đón nhận như lời khen thôi. Em cũng là người thận trọng. Nhưng nếu họ nghĩ “mấy tư tưởng đó thật quê mùa” mà coi em như đứa nhà quê thì em không cho phép.

Quả thực lúc mới lên Tokyo, biển người nườm nượp đã khiến em kinh ngạc. Tại sao một chuyến tàu điện giữa trưa ngày thường lại đông đến vậy, có lẽ lạt hay gì?

Nếu được giao nhiệm vụ mang tới mười người đã dao kéo thì ở thị trấn quê mình, em đành chịu chết, nhưng ở đây lại chẳng phải việc gì khó. Khéo em có thể hoàn thành nhiệm vụ bằng

mấy đứa bạn diễn đót vừa rồi. Ừ thì, nếu hỏi riêng từng đứa, chúng chẳng chịu nhận đâu.

Mà vẫn có cách để biết. Cứ đến phòng khám của chị là được. Vì ai đã dao kéo đến mức chẳng cần đặt lịch sẽ tề tựu hết ở đây.

Nhưng những đứa trét keo kích mí mỗi ngày ở quê lại chẳng thiếu. Em cứ thắc mắc chúng phải cố công để có mắt hai mí giả làm gì. Một là dễ lộ, hai là biết thế vẫn bắt chấp làm cũng có dễ thương hơn đâu.

Nỗ lực quan trọng thật, song nếu không có nền tảng là đường nét trời sinh, bao nhiêu nỗ lực cũng vô nghĩa. Giống như em có học hàng giờ đồng hồ cũng không thể đậu Đại học Tokyo, hay chạy hàng tiếng trời cũng không được dự Olympics.

Cũng có những người được trời phú từ đầu đến chân như chị.

Sống chết hướng tới cái đích không thể chạm tới chỉ tổ phí thì giờ mà thôi. Đời người chỉ có một. Đã vậy, chưa chắc em sống nổi đến khi thành bà lão.

Không lâu trước đây em còn nghĩ đời dài thật đấy. Quãng thời gian từ lúc chào đời đến nay mới dằng dằng làm sao, vậy mà em còn chưa đi quá một phần tư tuổi thọ trung bình của Nhật Bản. Nghĩ đã thấy mệt, phải sống thêm mười năm nữa khéo em sẽ tự tử vì chán sống mất. Em từng tự bảo mình thế đấy. Mười năm sao mà dài quá.

Em chưa hiểu chết chóc là gì, nhưng nửa năm trước, một người bạn cùng lớp hồi cấp hai của em đã tự sát, lần đầu tiên em

nhận ra: không phải tự nhiên mà ta sống trên đời. Khi trong phim có cảnh một bạn học chết, đầu muốn nhập vai vào chuyện đời mình để diễn, đầu đó trong thâm tâm em vẫn có bằng chứng coi đây chỉ là dàn dựng.

Ta có thể chết ngay ngày mai đầu chẳng mắc bệnh nan y. Ta cũng có thể chọn cái chết nếu thấy căm ghét chính mình. Chà, nếu không trân trọng và yêu thương bản thân, có lẽ ta chẳng thể sống nổi.

Em quyết tâm sẽ yêu bản thân hết lòng.

Thứ em thích nhất ở mình là gương mặt. Nhưng nhược điểm của nó là không được trời phú. À không, mũi của em đáng ra là trời phú, nhưng mẹ đã sinh em sai cách.

Song giờ em chẳng trách mẹ làm gì. Vì vẫn có cách để vặn hồi.

Em không đập đi xây mới mũi của mình đâu, em chỉ khôi phục nó về hình dáng vốn có trong bụng mẹ thôi.

Khôi phục chiếc mũi xong, em sẽ trở thành cô gái xinh đẹp nhất. Trở thành diễn viên trong bộ phim truyền hình buổi sáng cũng chẳng còn là giấc mơ. Vì thế em xin chị, hãy sửa mũi của em giống như của chị và Sara.

Ơ kìa? Chị nghe không ạ?

Chị cứ nhìn xa xăm thế, em nói gì lạ chẳng? Lẽ nào vì mũi của chị và Sara khác hẳn nhau nên chị mới phân vân không biết em đang nói tới mũi ai?

Không phải rồi. Vậy thì... vì sao nhỉ?

Tên của người bạn tự sát có phải Yokoami không ư? Gì chứ, nghe ngộ như Maiami ấy. Dù giống tên em ở “Ami”. Yokoami? Họ là Yokoami ạ?

Không. Không phải Yokoami.

Khéo là tên thời con gái của mẹ bạn ấy? Cũng có thể lắm. Ừm, Yokoami viết và đọc thế này phải không?

Thật ạ? Hóa ra Tsuna và Ami là hai chữ khác nhau. Ô, viết như vậy sao? Chà, nhìn qua tưởng là Yokozuna ấy chứ. Hay quá.

Nhưng khéo cái họ chị nói là của người mẹ thật. Vì ngoại hình của cô ấy có cảm giác như vậy. Cái tên nói lên con người, phải không nhỉ? Dù không đến nỗi gọi là Yokozuna. Ozeki? Bên dưới là gì nhỉ? Sekiwake? Chuẩn rồi, mậpcỡ Sekiwake.

Nếu phải nói thì cô con gái giống Yokozuna hơn. Họ của bạn đó mà là Yokoami, mọi người đã gọi là Yokozuna rồi. Hoặc Oyakata. Đó là cách gọi các võ sĩ sumo đã nghỉ hưu nhỉ? Thế Yokozuna là chuẩn bài rồi. “Yokochan” nghe dễ thương đấy chứ.

Làm tổn thương bạn ấy? Nào có. Em đâu phải loại người đó.

Lên cấp hai thì em gặp bạn ấy.

Gọi là công lập vùng quê chứ ở trường cấp hai quá nửa những đứa em học cùng đều lạ hoắc, vì thế trong lễ khai giảng, em cứ nhìn quanh nhìn quất mãi. Đương nhiên những đứa em để mắt đều xinh rồi.

Bọn xấu xí em chẳng quan tâm.

Thường sẽ có mấy con bé chê người khác xấu. Lũ đó hay

tưởng mình xinh, nhưng nếu cho em ý kiến thì chính chúng mới là bọn xấu xí nửa mùa. Những đứa xinh thực sự chẳng cần người xung quanh làm nền để được công nhận là xinh, vì vậy chúng rất thoải mái. Tuy nhiên, có những đứa không xinh lại muốn được người khác coi là xinh, chúng sẽ tự chuẩn bị ghế cho năm người xinh nhất lớp và sống chết chơi trò cướp ghế.

Em ngồi ghế suốt nhé. Chị cũng từng trải qua chuyện kiểu này rồi chứ?

Vả lại, đứa đứng thứ năm không nghĩ ngợi gì sao? Với đứa đứng thứ nhất, cho dù mẫu số có tăng, nó vẫn có khả năng đứng nhất. Chị là đại diện Nhật Bản nên mẫu số là một trăm hai mươi triệu nhỉ? À không, một nửa là đàn ông. Trừ cả bà già và em nhỏ... Chà, cũng không hẳn là đứng đầu một số lượng lớn phụ nữ.

Tuy nhiên lớp học giỏi lắm có bốn mươi người, một nửa là con trai nên đứng thứ năm trên hai mươi người còn lại cũng giống như đứng thứ hai mươi lăm trên một trăm người vậy, đúng chứ ạ? Em ngốc nhưng dám phép tính kiểu này em làm ra ngay. Mà gạt vụn giỏi tính sang bên, hai mươi lăm không thể coi là thứ hạng cao được. Chỉ ở khoảng người bình thường thôi.

Đứng thứ hai cũng vậy, nên em chỉ quan tâm vị trí thứ nhất.

Với tâm thế đó, em quan sát các bạn mới cùng lớp, nhưng chẳng thấy ai có thể hơn em. Giữa đám học sinh bình thường, bạn ấy là người em bắt giác nhìn đến hai lần.

Kiểu gì thì kiểu, quá ư là đồ sộ. Cả bề dọc lẫn bề ngang.

Cô giáo? Học sinh lớp Chín? Hả, học sinh lớp Bảy? Em ngạc nhiên lắm. Trường cấp một của em có cả đứa béo lẫn đứa cao, nhưng cỡ này thì chưa thấy bao giờ. Thế mới gọi là Yokozuna. Họ của bạn ấy mà là Yokoami chắc còn chấn động nữa.

Vâng, cả bề dọc luôn ạ. Bạn ấy là đứa con gái cao nhất khối. Em cũng thuộc dạng cao, nhớ không lầm thì đứng thứ ba trong lớp, nhưng em nghĩ hai đứa phải cách nhau đến mười phân. Em có đang hơi phóng đại không nhỉ? Nhưng ấn tượng của em về bạn cũng chỉ có thế.

Dạ? Mẹ bạn ấy nhỏ người mà. Cha ạ? Em không biết. Thì thế đấy. Nếu không sống gần nhà hay thân đến độ qua nhà chơi, kể cả ông ấy có tới hội thao hay buổi phụ huynh dự giờ, em cũng chẳng biết ai là cha ai và chẳng quan tâm. Nếu cực kì phong độ thì khác.

Đổi lại phụ huynh là các mẹ cũng y chang. Nhưng mọi người đều biết mẹ của bạn ấy. Bởi bạn ấy mập mạp và có vẻ thân thiện, vừa thấy mẹ là bạn vỗ tay.

Em nhớ cô đó nhỏ người. Chẳng biết kết luận cô ấy là Yokoami có đúng không. Nhưng chị biết tin về vụ tự sát ở thị trấn quê mình và hỏi chuyện thì chắc đúng rồi.

Chừng nào không để lại di thư có dấu hiệu bị bắt nạt hay có tính chất hình sự, mấy vụ tự sát ở địa phương sẽ không lên các trang tin mạng đâu.

Em tốt nghiệp cấp hai và lên Tokyo luôn, nhưng đến giờ vẫn hóng được kha khá thông tin ở đó. Em chưa từng nghe tin nào tương tự cả.

Song em cũng thấy vụ tự sát này kì lạ. Mà chẳng biết chị nghĩ gì, em lại lỡ miệng bảo “cũng” chứ.

Chị cũng thắc mắc sao? May quá. Nếu không chị đã chẳng bàn chuyện phiếm dù đang bận nhỉ?

Xem nào, chị chuyển chủ đề tức là cuộc phẫu thuật của em sẽ được lo ổn thỏa phải không? Nếu vậy, em sẽ yên tâm mà kể hết.

Tin về vụ tự sát được một bạn học ở quê gửi vào hòm thư nhóm.

Cậu ta tự lập một câu lạc bộ người hâm mộ em và tổng hợp trên nhóm ấy tất cả thông tin về chương trình em có mặt, nhưng mắc mớ gì lại gửi cả cho em? Không chỉ thông báo của hội cựu học sinh, cả thông báo về buổi nhậu bình thường cũng được đăng, thành ra nếu phải nói thẳng thì em mong cậu ta đổi tên nhóm giùm.

Amiami Club. Tên nghe lúá không cơ chứ. Nếu xin cậu ta ngừng, em sẽ bị mắng ngược là kênh kiệu, sau này lỡ bị đăng mấy tin quái gở thì chết em, nên thôi em mặc kệ.

Chị thì ổn chứ? Chị có gặp cảnh bạn thân đích thực sẽ ủng hộ từ xa, còn bọn ắt ơ lại đóng vai bạn bè và gửi những tin nhắn thăm thiết cùng lời nhờ vả trợ trên không? Xin giảm giá phẫu thuật thẩm mỹ chẳng hạn.

Nụ cười đó tức là có trải qua rồi nhỉ?

Đạo này em bị nhờ đưa giấy màu để xin chữ kí của Sara, đã thế còn mười tờ, em suýt tức điên. Nhưng em cũng tìm đại lí do để từ chối rồi, em bảo bạn diễn với nhau sẽ bị công ty cấm nhờ vả xin chữ kí.

Có hơn mười người tự xưng là người yêu cũ của chị? Em hiểu.

Em thì ba anh, nhưng em quen một anh trong số đó cỡ một tuần nên chắc anh này không tính. Chà, không hổ là chị Hisano. Chị cũng học cấp ba ở quê mình nhỉ? Chắc chị không biết, chứ em nghĩ mấy anh tự xưng là bồ chị còn nhiều hơn mười đấy.

Ai bảo gì, chẳng qua cha của bạn em làm như ông ấy từng đá chị vậy. “Em kể đi” sao? Nhưng mà... Cậu ta là thành viên câu lạc bộ người hâm mộ em. Chị thích ý kiến với nó thì đừng bảo là nghe từ em, hứa nhé?

Vậy để em kể. Cậu ta tên Horiguchi.

Chị đùa em? Em vừa thấy chị hơi dao động nhé. Chớp lia lia ba lần, không qua được mắt em đâu. Mà mi chị dài thật, chị nổi mi ạ? Ra là mi tự nhiên. Cứ như con công vỗ cánh ấy. Dạ, cánh của công không phải thế? Vậy thì phượng hoàng. Cái con phần phật vỗ đôi cánh đen như ma ấy.

Phải là mấy con chim hư cấu sao? Ôi trời, con gì chẳng được. Hình dung thế thôi, hình dung ạ.

Nhưng chị thích thật. Mi của em không phải dạng ngắn, nhưng dài lở cỡ nên nổi mi lại mất tự nhiên, thành ra em cứ để

nguyên. Cái này liệu có liên quan đến sinh mổ không nhỉ?

Quả nhiên là không. Mà em định nói gì nhỉ, à phải, cha của Horiguchi. Chị với chú đó không hẹn hò gì đúng không? Vâng, em tin chị chứ. Vì Horiguchi khá đẹp trai nhưng choắt. Vâng, choắt nhất khối, nên em mới đoán con nào cha nấy. Di truyền chị nhỉ?

Phải rồi, em nhớ ra chuyện này hay lắm.

Thời chị có chơi trò tiếp sức hai người ba chân chứ? Trò nam nữ ghép cặp rồi chạy một vòng sân. Có, chị nhỉ?

Horiguchi tham gia, nhưng đồng đội lại là cô bạn kia. Thường phải ghép cặp theo thứ tự chiều cao để sải chân càng khớp nhau càng tốt, phải không ạ? Tất nhiên cũng có vụ dàn xếp để cặp với đứa mình thích. Nhưng lớp em, chẳng biết chúng nó chơi bốc thăm hay gì mà lại tạo ra cặp đôi kì tích.

Đã thế còn là cặp chạy cuối vì Horiguchi chạy nhanh. Ô, cả chạy nhanh cũng giống cha ạ?

Trong sáu đội, đội Horiguchi tiếp được gậy ở vị trí thứ nhì, hai đứa chạy thực mạng. Song dĩ nhiên do cách biệt chiều cao, hai đứa ngã lộn nhào. Đã thế, cảm tưởng cơ thể khổng lồ kia còn đè lên Horiguchi, rõ đáng thương mà trong sân đấu lại cười âm lên.

Mấy đứa làm phát thanh viên bình luận trực tiếp “Cố lên!”, nhưng có vẻ không nhìn được cười nên nghe như “Cố hên!”

Bạn kia đứng lên ngay, song Horiguchi lại ôm đầu gối, trông đau tới độ chúng nó phải nén cười vì không biết cậu ta có sao

không. Ngay khi những đội khác vượt lên khiến họ tụt xuống vị trí cuối cùng, bạn kia một tay xốc eo Horiguchi.

Cứ thế, dĩ nhiên với đôi chân vẫn đang bị buộc, bạn ấy vừa ôm Horiguchi vừa chạy. Chẳng mấy chốc họ đã vượt lên vị trí thứ hai như lúc đầu. Bắt đầu có tiếng hò reo cổ vũ từ ngoài đường đua.

Kết quả, chỉ còn ba mét nữa là họ có thể vượt lên, song rốt cuộc đã về vị trí thứ hai một cách suýt soát. Nhân vật chính là bạn kia. Quá ngẫu nhiên chứ. Em mà là Horiguchi và bạn kia là con trai thì em đã đổ đứ đừ. Được ôm bằng một tay cả nửa vòng chạy còn gì, đã thế còn lần lượt vượt qua những đội chạy trước và suýt dẫn đầu. Không phải tình tiết làm người ta rạo rức thì là gì.

“Béo cũng được hả?” Chị hỏi thẳng thật đấy.

Chị là kiểu trên truyền hình thì giả nai nhưng ngoài đời lại độc miệng à? Nếu đó là hướng đi ban đầu của chị, chị nên rẽ ngay đi ạ. Tại buồn cười lắm. Em thoải mái, vì người đẹp độc miệng hiếm khi gây chiến mà. Cũng tốt. Em thấy gần gũi với chị hẳn.

Em căng thẳng suốt đấy chứ. Thật. Thật mà.

Thú thực em không thích người béo. Nhưng nếu là típ giống vận động viên bóng bầu dục, không thịt mỡ bèo nhèo thì chắc em chấp nhận. À không, còn thích là đằng khác. Vì người đó sẽ tựa như bức tường bảo vệ em trước mọi gió sương.

Chiều cao và cân nặng của bạn kia? Tuy không biết đích xác

nhưng em áng chừng là một trăm sáu mươi lăm phân và tám mươi cân.

Một đứa ngưỡng mộ những người mẫu ở Tuần lễ thời trang Paris từng ước có chiều cao của bạn ấy. Cân nặng thì... em cảm giác đã nghe chính bạn ấy nói rồi.

Bạn ấy không phải đứa thích giấu dăm ba cái số đo đâu. Bạn vui vẻ và nếu bị chê béo cũng chỉ cười toe toét. Phải em thì em không nhịn được. Lần đầu giới thiệu bản thân, tự bạn ấy bảo mình béo. Nhớ không nhầm là thế này:

“Tớ có cánh nhưng béo nên không bay được. Vì vậy tớ chỉ là heo thôi. Những ai gọi tớ là heo sẽ được biến thành bạn của heo bằng Tia Lấp Lánh, các cậu chú ý nhé. Món tớ thích là bánh mẹ làm.”

Hài nhất là, em chẳng nhớ chính mình đã nói gì mà chỉ nhớ bài tự giới thiệu của bạn ấy. Trước đó em vẫn tưởng những đứa béo luôn ủ ê, vì thế đã vô cùng ấn tượng khi biết hằng còn những người tươi sáng và mạnh mẽ như bạn.

Nhưng ngoài tính cách tươi sáng, bạn ấy còn nổi bật ở chỗ rất giỏi thể thao. Ở trường, những đứa hay ho và giỏi thể thao rất thu hút mà?

Đã thế, tính tình bạn ấy còn có sự đối lập bất ngờ.

Tiết thể dục đầu tiên của học kì một hay có các hoạt động kiểm tra thể lực và khả năng thể dục thể thao. Trông thể thôi chứ em là dạng mù vận động nên ghét cay ghét đắng khoảng

thời gian đó.

Những đứa cùng trường cũ biết em chạy chậm đã đành, nhưng số không biết phải đến quá nửa.

Đã thế, em còn là người nổi tiếng nên chuyện đó càng rõ như ban ngày, khéo còn khiến người khác thất vọng vì chân dài mà chạy chậm.

Nhất là vụ chạy năm mươi mét, thường thấy cô sẽ kiểm tra hai đứa một nên em còn cầu nguyện để được chạy cùng đứa càng “rùa” càng tốt.

Theo số thứ tự, em chạy với bạn ấy. Em thấy may lắm vì tưởng người ta cũng chậm giống mình, khéo còn chậm hơn. Trước đó, em chưa gặp ai béo mà chạy nhanh bao giờ.

Hiệu lệnh vang lên cũng là lúc mắt em trông thấy bờ lưng rộng lớn của bạn, chẳng mấy chốc người đã tuốt đằng xa. Nhanh, quá nhanh.

Cả hội con gái trong lớp, mình bạn ấy đạt thành tích bảy giây. Cũng nhờ đó mà chuyện em chạy chậm trở nên lu mờ. Đúng là may thật.

Không chỉ chạy mà các môn khác, bạn ấy cũng đứng đầu hội con gái. Trò bóng ném thì chơi như ta vẫn hình dung, nhưng bật cao là sao chứ? Dù biết tố chất vận động của bạn tốt cỡ nào, em vẫn ngạc nhiên vì một người béo có thể bật cao đến vậy. Bật được cao mà chẳng có vẻ gì là bị treo cổ chân.

Do bạn biết tiếp đất đúng cách. Còn không gây ra tiếng động

lớn nào.

Em có phần ghen tị. Heo không bay được cái gì? Chẳng phải sau lưng bạn ấy có một đôi cánh đích thực đấy sao?

Ô kìa? Em vừa bảo “ghen tị” nhỉ? Vậy tức là, lòng ghen tị đã có sẵn trong em từ khi còn ở vùng quê đó, em chỉ quên mất mà thôi. Hóa ra không cần đợi lên Tokyo em mới biết ghen tị.

Có lẽ bởi lĩnh vực khác nhau nên dấu lòng ghen tị lóe lên, em cũng không có ý ganh đua với bạn ấy.

Song hai đứa em không thân đến độ chơi chung nhóm. Vì vậy em không tưởng tượng con người bạn.

Những gì em kể với chị cũng là những gì em thấy ở bạn từ khoảng cách ba mét. Nói chuyện và làm việc riêng với nhau... Có đấy. Sao em lại quên nhỉ? Chuyện vui thế cơ mà. Từ sau khi chúng em học khác lớp thì phải.

Năm lớp Tám, em và bạn ấy cùng là ủy viên ban tổ chức lễ hội văn hóa. Không biết thời chị có giống không, nhưng nữ sinh lớp Tám phải chuẩn bị các quầy bán bánh kẹo.Ồ, giống à chị?

Về những thứ cần chuẩn bị, con trai và con gái vẫn khác nhau. Bọn con trai làm gì nhỉ, à, nhà ma. Vì không có con gái nên năm nào tụi nó cũng làm ngôi nhà thầy ma.

Hồi trong ban tổ chức, chúng em chỉ nhận công thức nấu ăn từ hội học sinh, nhưng bạn ấy đã chê bánh năm ngoái ăn không ngon. Về khoản này thì đúng tính bạn ấy rồi. Em không ăn, cũng tặc lưỡi bảo bánh kẹo bán ở lễ hội văn hóa chỉ thế thôi, giờ

không dùng công thức năm ngoái thì rầy rà lắm.

Song hôm đó, bạn ấy “bơ” phản ứng của em, bảo “Cứ để tớ!” rồi ra về. Em nghĩ bụng, chắc đi chép công thức từ mấy cuốn sách dạy làm bánh ở nhà đây mà.

Đến thứ Hai đầu tuần, dĩ nhiên bạn mang công thức tới trường, nhưng ngoài ra còn xách theo cả một túi giấy dễ thương.

Chỉ là công lập nhà quê mà trường đó lắm nội quy oái oăm, chị nhỉ? Không được đem bánh kẹo đến trường. Cơm hộp phải mang mà bánh kẹo thì cấm. Quái gở hết chỗ nói. Không chỉ bị nhắc nhở mà còn bị tịch thu.

Bởi thế hai chúng em bảo nhau đây là vì lễ hội văn hóa, quyết định lén khai túi giấy ở phòng sinh hoạt của câu lạc bộ nhảy.

Chị không biết em nhảy kém sao? Chị ơi là chị, chị chưa xem tập nào của bộ phim kia chứ gì. Ca khúc cuối phim có màn nhảy của cả lớp mà. Đạo này việc chèn bài nhảy ở đâu đó trong tác phẩm là hiển nhiên rồi. Đề tài gay go khốc liệt cũng thế.

Động tác còn khó nữa. Nếu muốn người xem đăng video nhảy nhót lên mạng, phải nghĩ ra động tác dễ mà ai cũng nhảy được chứ, đằng này vẫn khó nhe răng.

Nhưng nhảy đẹp thì ngẫu thật.

Kể tiếp về cái túi bạn ấy mang đến. Bên trong túi đựng bánh vòng. Không rắc sô-cô-la hay hạnh nhân gì, chỉ là bánh vòng rắc đường bình thường.

Chị nghĩ sao? Em cũng thấy giống chị. Chán cả đời.

Nghe chừng đoán được phản ứng của em, bạn bắt em cầm lấy một chiếc bánh, ngỏ ý “sợ tớ điêu thì ăn thử xem”. Em muốn trả lại cũng không được vì tay bị bạn nắm. Nắm chặt lắm. Hết cách, em đành lại gần chiếc bánh và cắn một miếng.

Giòn và mềm. Tuy nguội nhưng vỏ ngoài giòn rụm, bên trong hơi mềm... Chị đừng cười, không còn lời nào khác để tả đâu. Chị mà ăn cũng sẽ nói giống em thôi.

Chị ăn bánh vòng nhà làm bao giờ chưa? À, thôi. Em quên mất các mẹ từng làm bánh ở nhà chị.

Chị chưa ăn bánh các mẹ làm bao giờ? Cũng phải, không thì chị đã béo hơn rồi.

Em hạn chế ăn bánh kẹo nên không biết so sánh với bánh ở chỗ khác, nhưng bánh của bạn ấy ngon tuyệt cú mèo. Nhân bánh vàng ươm, là màu của trứng và bơ. Thay vì đường kính thông thường, bánh dùng mật ong và đường truyền thống nên có vị ngọt thanh, đúng hơn là... dịu nhẹ. Ừm, từ đó chuẩn đấy.

Chiếc bánh to hơn cả nắm tay của bạn ấy nhưng chẳng mấy em đã chén sạch. Vì ngon quá nên em nài hỏi công thức ở sách nào. Thế là, bạn liền lấy ra một công thức viết tay.

“Công thức gốc của mẹ tớ đây.”

“Quá siêu! Đúng là thiên tài!”

Em chỉ thốt ra được câu đó. Giờ nghĩ lại, gọi một người lớn là thiên tài có hơi kì. Nhưng bạn ấy cũng nhắc lại y hệt nên em kệ.

“Ừ, mẹ tớ là thiên tài làm bánh mà.”

Cô Yokoami là người như vậy sao?

Hả gì mà hả? Chị đang quan tâm đến con gái của cô Yokoami mà? Là cô Yokoami. Chị tưởng tượng ra cô ấy chưa?

Bạn kia không phải típ người giống cô Yokoami. Cô Yokoami điềm đạm và cho cảm giác về một người mập mà ta thường hình dung. Ngay cả em, nếu chưa gặp bạn kia, cũng sẽ tưởng tất cả người mập đều như cô ấy. Nói tiêu cực thì là người tự ti.

Rõ là mẹ con mà nhỉ... Chà, nhưng chắc em không nhầm, vì trong các buổi phụ huynh dự giờ, cô con lúc nào cũng phấn khởi còn cô mẹ chỉ đứng một góc vẫy tay đáp trả vẻ ngượng nghịu. Một bà mập không hơn không kém.

Ôi trời, tính thô lỗ của chị lây sang em rồi đấy.

Nhưng cô ấy giỏi nấu nướng thì phải? Hả rồi. Nghĩ đến bánh vòng của Yokozuna mà xem.

Thay bơ thực vật thành bơ động vật, lại sử dụng mật ong và đường truyền thống, em lo hội học sinh sẽ không chấp nhận do vượt dự toán. Thấy vậy, mẹ của bạn ấy liền giúp tụi em tìm nguồn nguyên liệu rẻ để làm bánh.

Hình như cô ấy từng là chuyên gia dinh dưỡng ở bệnh viện, bấy giờ tuy đã nghỉ việc nhưng vẫn thân với bên cung cấp thực phẩm nên quyết định nhờ họ.

Em biết là vì mười hũ mật ong to đến mức gấu Pooh cũng phải ngã ngửa được chuyển tới cho em. Do phải làm bánh số

lượng lớn vào tiết nữ công gia chánh và hai đứa ở hai lớp khác nhau, nên trước tiên em sẽ luyện tập với bạn ấy để có thể dạy lại cho mọi người.

Chưa gì đã khó ở khâu nhào nguyên liệu. Phần bột bánh bạn làm dần biến thành một khối màu vàng, trong khi của em vẫn rời rong rỏng. Chị biết khi thấy vậy, bạn ấy bảo gì không?

“Cậu ghen tị vì tớ béo đây mà.”

Hình như em đã gật đầu. Nhưng cảm giác thua kém phùng lên khiến ngọn lửa trong em bùng cháy. Em nhào cật lực, một cục bột màu vàng trơn láng ra đời.

“Làm tốt lắm. Mười điểm về chỗ!”

Khen gì chứ. Cô giáo chắc.

Tiếp đến là cán bột và cắt bột để tạo hình bánh vòng. Trò đó thú vị lắm. Làm một hình tròn thì em chóng chán, nhưng làm hai hình tròn lồng nhau em lại hứng chí bùng bùng. Tại sao nhỉ?

Phần bột ở lõi bánh? Quả thực em cũng băn khoăn chuyện đó, còn tính dùng làm bánh castella nhỏ này kia. Em định hỏi ý kiến bạn ấy, nhưng trước khi kịp lên tiếng, bạn đã gom hết bột lõi vào nhào chung với bột viên còn dư. Bạn cán chúng ra lần nữa và cắt tạo hình, lặp lại bước gom phần bột lõi. Bạn ấy chỉ tập trung làm ra những chiếc bánh vòng bình thường.

Nhưng đến phút chót, vẫn còn hai hình tròn nhỏ mà có gom lại cũng không được một chiếc bánh.

Thế là, bạn ấy thả riêng hai hình tròn nhỏ vào dầu trước tiên.

Miếng bột bé xíu bẹp dí chìm trong dầu, lục đục thoát ra bọt khí, phồng tướng và nổi lên.

“Xinh sao, đẹp sao, màu lông cáo. Chưa từng thấy cáo thì là màu áo mèo vàng. Meo, meo, meo.”

Chị đừng nhăn nhó. Có phải em đâu, bạn ấy hát đấy chứ. Ừ thì, em cũng hát theo ngay. Không, bạn ấy bảo không nuôi mèo.

Gắp lõi bánh tròn đã chiên vàng ruộm ra khay, bạn ấy một tay chìa khay, tay kia nhón lấy một chiếc bỏ vào miệng, không quên kêu “Nóng quá”. Em cũng bắt chước, nhặt nốt lõi bánh đã được chiên vàng còn lại.

Nóng hổi, giòn rụm, tươi mềm, ướm ngậy rồi lại tươi mềm.

Ướt ngậy là do bơ. Tuy không bọc đường nhưng bánh vẫn ngọt ngào.

Bạn ấy bảo rằng, những thành phần thơm ngon đều quy tụ ở lõi bánh. Cậy chúng lên rồi viên lại, cậy lên rồi viên lại, phần lõi bánh cuối cùng chứa những thành phần thơm ngon còn lưu sau chót chính là phần thưởng cho người làm bánh.

Đúng là hương vị của phần thưởng. Dù hương vị ấy sẽ “bốc hơi” trong nháy mắt.

Sau đó, hai đứa hì hụi rán bánh không biết mệt.

Có lẽ do đã được thưởng trước rồi.

“Màu áo mèo vàng. Meo, meo, meo.” Chúng em hát cả chục lần.

Nhìn sườn mặt bạn lúc ấy, em mới thấy sống mũi bạn thẳng

và đẹp biết bao...

Ơ kìa? Chị lại cau có rồi. Chúng tớ bạn ấy khác tưởng tượng của chị nhỉ? Tuy biết tính cách bạn ấy khác mẹ, song trong đầu chị vẫn hiện lên hình ảnh của cô Yokoami hồi cấp hai, phải không?

Vậy em hiểu vẻ mặt của chị. Tuy cùng béo và hình tượng mẹ con rất rõ ràng nhưng ngấm lại, mặt mũi họ chẳng giống nhau tẹo nào. Người mẹ mặt bèn bẹt kiểu quý tộc thời Heian, còn gương mặt tròn trĩnh của cô con lại có ngũ quan sắc nét. Như tác phẩm điêu khắc Hy Lạp ấy ạ. Mắt bạn to, nếu người thon thả khéo sẽ là một đại mỹ nhân. Em còn tưởng tượng ra thế cơ mà.

Ghen tị? Bây giờ em không nghĩ vậy. Vì “thon thả” chỉ là “nếu” thôi. Xung quanh tụi em cũng có đứa giảm cân, bản thân em mà tăng một cân còn vội nhịn cơm cả ngày. Nhưng bạn ấy thì em xác định là không kiêng khem gì.

Em không thấy bạn bạn tâm chuyện thừa cân tẹo nào, đã thế còn luôn tươi tỉnh. Vì vậy lúc bạn bảo em ghen tị vì bạn béo, em cáu tiết lắm.

Nói thế là có ý gì?

Nhưng đó không phải lí do em không khóc khi biết bạn tự tử.

Chúng em cùng làm bánh nhưng về sau không thân, năm lớp Chín vẫn học khác lớp và ban tổ chức lễ hội cũng là những người khác, bởi thế có thể nói, lễ hội văn hóa năm lớp Tám là lần cuối chúng em nói chuyện. Tuy nhiên, đó vẫn là một khoảng thời

gian vô cùng đặc biệt.

Năm trăm yên cho ba chiếc bánh vòng có lẽ là cái giá hơi cao đối với học sinh cấp hai, thế nên ban đầu, chúng em bán không tốt lắm. Các phụ huynh cũng hỏi sao năm nay không làm bánh quy. Xem ra ai cũng có ấn tượng sâu đậm rằng “bánh vòng thì dầu mỡ”.

Nào ngờ, những đứa mua bánh để ăn vào giờ nghỉ trưa đều reo lên khen bánh siêu ngon. Vâng, chúng em bán từ sáng nhưng chỉ buổi trưa mới rảnh ăn, trong khoảng thời gian đó, mọi người đã kháo nhau về bánh vòng, đến chiều đã có hàng dài người chờ mua và chúng em bán sạch trong mười phút.

Chúng em đập tay nhau, tí thì ngã ngửa.

Ngày thứ hai, những phụ huynh mua bánh ủng hộ ở ngày đầu tiên lại tới mua nữa vì thấy ngon quá. Chúng em bán hết veo trong buổi sáng. Có cả người đến xin công thức, song giữa lúc hai đứa còn bối rối, mẹ bạn ấy đến thăm và bảo có thể cho.

Vì vậy, chúng em đã sao công thức ra sau khi thêm vào một cái tên:

Bánh vòng Lấp Lánh.

Tên nghe chán đời ấy ạ? Rất có cảm giác tôn vinh mẹ con nhà Kira mà.

Em chưa nói ư? Tên bạn ấy là Kira Yuu. Tia Tấp Lánh mang trên mình đôi cánh. Này chị. Chị sao thế? Có nghe không đấy?

Công thức đó được truyền từ lúa này sang lúa khác, như đã

thành đặc sản của trường mình. Nhưng lễ hội văn hóa năm nay, chắc không làm Bánh vòng Lấp Lánh được rồi.

Mọi người đều hay tin Kira Yuu ra đi giữa biển bánh vòng. Nãy em đã nói qua, tin tự sát của một nữ sinh mập ú nhà quê sẽ chẳng được lên bản tin địa phương nữa là bản tin toàn quốc. Có điều, “tiếng lành đồn xa, tiếng dữ cũng đồn xa”.

Có tin vệt rằng quanh thi thể vung vãi hơn trăm cái bánh vòng, rồi số bánh bằng chính số cân của bạn ấy.

Chẳng hiểu sao có người còn bảo đó là lời nguyện của bà mẹ. “Cô bé uống cả đồng thuốc ngủ, nhưng bánh vòng chính là lời nhắn trước khi chết tố cáo bà ta. Vì không có di thư nên bánh vòng được coi như di thư.”

Mấy cái tin nghe nực cười. Lấy đâu ra!

Em nghĩ trong lòng bạn ấy có điều phiền muộn chứ không liên quan đến mẹ. Biết đâu bạn ấy muốn làm bánh để phẫn chấn hơn nên thử làm xem sao. Nhào cả núi bột nên mệt, lại không ngủ được nên uống thuốc ngủ quá liều.

Trong khi chưa được ăn những chiếc bánh vòng đã cất công làm.

Nhưng em, chỉ riêng em thôi, không thấy tiếc thương hay tội nghiệp gì bạn ấy. Vì nhất định bạn đã ăn phần lõi của những chiếc bánh vòng.

Phần ngon nhất chính là lõi bánh được cạy ra mà không ai hay biết. Họa chẳng người biết chỉ là những ai từng làm bánh

vòng mà thôi.

Chẳng ai hiểu cảm xúc thực sự của bạn ấy. Không phải vì nó tồn tại nhưng không ai thấy, mà vì mọi người đã gạt nó sang bên.

Chà, em muốn ăn lại bánh vòng hồi đó quá...

Lạ thật, sao giờ nước mắt em cứ chảy ra. Không xong rồi, cả nước mũi nữa. Chị ơi, cho em xin giấy ăn. Dạ, không được đụng đến cái bàn đó? Tại sao, tại sao... Ôi, tài liệu bị đổ rồi, ra vậy. Em xin lỗi nhé.

Không cần nhặt ạ, nhưng lỗi của em mà, để em...

Ảnh này không phải của Sara sao? Có vẻ là hồi chưa ra mắt... Ơ, ơ? Mũi? Không phải sinh mổ ư? Người trong ảnh này xinh quá...

Tài liệu mật chị nhỉ? Thông tin của người nổi tiếng mà. Dĩ nhiên em không tiết lộ rồi. Em không nói cho ai đâu.

Mặc dù không nói nhưng... Chị à, tài liệu này về mặt nào đó cũng là thành phẩm sau khi gom lỗi của những chiếc bánh vòng. Tuy không ngon, nhưng em cũng muốn chị biến em thành chiếc bánh vòng được mọi người yêu mến, có thể bán ra và cháy hàng ngay.

Em khéo nói chưa kìa. Hì hì.

CHƯƠNG 3

Cha nào con nấy

Chà, đây rồi đây rồi, “thịt xốt chua ngọt Horiguchi”. Chủ quán ở đây là đàn em của tôi trong câu lạc bộ bóng chày. Kém mình bốn tuổi nên chắc Hisano không biết.

Phải rồi. Cậu không biết đâu. Nó là thằng chải chuốt từ xưa, dám nghênh ngang ở đất nhà quê này trong kiểu quần áo mà tôi nhìn cũng đôi phần phát ngại, chẳng biết nó sắm ở đâu ra. Không phụ cái vẻ chải chuốt, tốt nghiệp cấp ba xong nó tốt lên Tokyo ngay. Tôi cứ tưởng nó học mấy trường thời trang, ai dè không hổ con trai chủ tiệm đồ Trung đất khách nhất thị trấn, nó theo học trường dạy nấu ăn, sau khi tốt nghiệp thì tầm sư học đạo ở một thực quán trứ danh.

Nghe đâu là quán của thần bếp chuyên món Pháp trong chương trình *Thần Bếp* ăn khách một thời. Hisano chắc dùng cơm ở quán đó rồi chứ?

Thế à? Chuyện theo nghề hần là một kiểu nghĩa vụ rồi nhỉ? Người nổi tiếng suy xét có khác. Công nhận, ai ngờ là món Pháp chứ.

Bởi thế lúc nghe tin cha nó lâm bệnh phải tạm nghỉ quán, tôi

đã định ninh nó sẽ chẳng về đâu, đâm buồn thiu vì tưởng đã hết duyên với món sủi cảo ngon lành rồi. Lần đầu tiên tôi ước được sống ở một thị trấn lớn hơn đây.

Không, lần đầu tiên thật mà. Có lẽ hội lên thành phố các cậu hay lắm tưởng tất cả dân ở thị trấn này đều muốn rời quê, nhưng tôi thì chưa bao giờ có suy nghĩ đó. Tôi không sẽ diện gì đâu.

Ai bảo tôi không biết mùi thành phố? Tuy không có duyên với Tokyo nhưng tôi có họ hàng ở Nagoya, nghỉ hè năm nào tôi cũng lên đó chơi. Này nhé, tôi chẳng từng mua bánh pudding cho cậu là gì? Mặc dù lúc đưa cậu nó lỏng bồng cả rồi.

Cậu biết trường nghề tôi theo học cũng ở Nagoya chứ? À thôi, cậu hứng thú với trường tôi học hay không cũng không quan trọng.

Vậy là tôi xa nhà một lần, nhưng nhập học một tháng thì tôi nghĩ, đây không phải chốn dành cho mình. Càng nhiều người vây quanh, tôi càng mong sẽ gặp được ai ý hợp tâm đầu, nhưng đâu phải cứ đông người là tìm được tri kỉ.

Cảm giác mọi thứ đều hồi hợt. Tôi chợt nhận ra, những đứa có thể cùng tôi chén tạc chén thù, thâu đêm dốc lòng dốc dạ chính là bọn đã thở chung bầu không khí với tôi mà lớn lên.

Mà cậu ăn đi. Món thịt sốt chua ngọt chế biến công phu lại nguội mất.

Nhầm thực đơn không á? Không, đúng đấy. Phần sốt ngọt sẽ

ra sau một chút. Đầu tiên ăn thịt chiên giòn kèm muối trong đĩa nhỏ kia, đến cuối mới rưới sốt lên... Cậu không biết cách ăn này à?

Lần đầu tôi cũng ngạc nhiên lắm, còn cảm khái đây lẽ nào là món nguyên bản của Yanagi, khá độc đáo đấy. Song thằng cu chủ quán lại tỉnh bơ bảo kiểu thịt và sốt riêng hai đĩa này hiếm lạ gì. Chẳng phải trên thành phố thịnh kiểu ăn này lắm sao.

Cậu từng ăn một lần tại nhà hàng ở nước ngoài ư? Yanagi ghê đấy. Không phải bắt chước Tokyo mà du nhập trào lưu quốc tế trước cả Tokyo cơ à? Không hổ cái tên kì quặc Nouvelle Chinois nó đổi.

Thằng đó vừa về đã lập tức thi công cải tạo quán. Lúc quán ăn dầu mỡ biến thành tòa nhà trông như cái hộp trắng toát, tôi và dân trong vùng đều buồn thiu vì có lẽ đó không phải loại quán mình muốn ghé ăn. Song khi được mời tới lễ khai trương, tôi đã vô cùng cảm động vì không chỉ những món quen được bày ra đầy đủ, mà trên hết, những món tân thời cũng có mặt.

Chẳng phải câu “Trở về làm rạng danh quê hương” chính là để nói những người như Yanagi sao. Ừ thì, những ai thành đạt trên Tokyo như Hisano cũng rất giỏi. Nhưng này, nếu cậu từng ăn ở nước ngoài thì sẽ không nói kiểu “nhầm thực đơn” chứ nhỉ? Lẽ nào cậu cố tình cho hợp với chốn nhà quê này?

Đừng thô lỗ? Ừ, tôi xin lỗi vì kiểu ăn nói vừa rồi. Hisano vốn là người bộc trực mà. Dù có phần hơi ngô nghê. Hóa ra nét tính

cách đó vẫn như xưa à?

“Đây chẳng phải gà rán sao?” Hisano siêu thật. Chưa ăn cũng nhận ra là thịt gà chứ không phải thịt heo. Quả nhiên là bác sĩ, không coi thường được.

Hả? Ai cũng nhận ra á? Ừ, dù gì cậu cũng là bà nội trợ mà. Khéo lữ không biết chỉ có mấy đứa đội bóng chày bọn tôi.

Vợ tôi? Chà, nói sao nhỉ? Con tôi mới dọn khỏi nhà nên hai vợ chồng chẳng dễ mà đi ăn hàng. Căn bản quán này cũng đắt. Tôi được giá người quen, nhưng vin vào đó mà đến thường xuyên thì mặt dày quá.

À, con tôi? Tôi có một thằng cu, nhưng nó lên Tokyo học đại học rồi. Nhờ thành tích thể thao xuất sắc và được tiến cử nên nó đậu, có cả học bổng nữa, nhưng kể cả vậy thì vẫn tốn lắm. Tiền thuê căn hộ bằng tiền thuê cả một căn nhà ở đây đấy. Nhất là nhé, tôi kêu nó về vì sắp làm giỗ cho bà nội, ai ngờ nó lại ngửa tay xin tiền tàu xe. Nay muốn hối cũng chẳng kịp.

Cho nên giờ đâu phải lúc để đi ăn hàng.

Vả lại ăn hàng còn phải chọn nguyên liệu và khó kiểm soát lượng calo nữa.

Cậu biết đây là thịt gà nhưng phần nào thì chắc chịu nhỉ?

Đúng phần thịt ức rồi. Bọc bột mà vẫn nhìn ra, giỏi thật đấy.

Cậu nhìn thân hình tôi rồi đoán sao? Gì chứ, tôi mặc áo dài tay mà vẫn lộ ra là đi tập thể hình à. Không hổ danh bác sĩ.

Ô kìa, tốt cũng ra rồi. Nào, ăn thôi. Thịt tốt chua ngọt

Horiguchi nói nôm na là ức gà xốt chua ngọt.

Gà xào chua ngọt? Với tên đó, cậu sẽ ra món khác đấy. Một món thanh đạm rưới xốt xì dầu đặc chế. Trung Quốc họ tinh thâm lắm.

Cứ rưới dầm xốt đi đừng ngại. Tôi ăn ít xốt cũng được. Tiện thì ăn cả dưa chuột và dưa giùm tôi. Máy cái này đúng là đặc sản của Nouvelle. Tôi thích dưa chuột, nhưng cần gì phải xào lên rồi rưới xốt cà chua chứ.

Gượng đã, Hisano cũng không thích dưa trong thịt xốt chua ngọt mà nhỉ? Tội mình là bọn không ưa cho hoa quả vào món mặn, như kiểu bỏ táo và quýt đóng hộp vào salad khoai tây ấy. Chà, từ “tội mình” không có ý nghĩa sâu xa gì đâu.

Ồ, ngon đấy chứ. Tôi lỡ miệng động chạm đến xốt cà chua, nhưng vị của món này khác hẳn. Không hổ đi theo thần bếp tầm sư học đạo. Nhưng tôi sẽ ăn cùng chút muối nữa. Nghe nói là muối hồng Pakistan. Tôi không rõ lắm về Pakistan, một quốc gia đang phát triển lại sở hữu chương trình hạt nhân, song muối này thì ngon thật.

Kể mà mình gọi gà rán nhỉ? Như vậy không bị mất cân bằng dinh dưỡng để phát triển cơ bắp.

Để tăng cơ thì cân bằng PFC, tức cân bằng đạm, béo và đường thôi là chưa đủ. Các Yokozuna cũng khuyên cần cả vitamin nữa. Tỷ lệ đạm, đường, vitamin đẹp là 2:1:1.

Vì thế cần ăn xốt chua ngọt và rau.

Tôi nhờ Yanagi chế cho mình món thịt xốt chua ngọt ưa thích để tăng cơ. Nhưng có vẻ dưa chuột được dọn riêng cho mục đích đó, thành ra thịt xốt chua ngọt của khách khác không có dưa chuột. Hisano thấy sao? Cậu ăn thịt xốt chua ngọt có dưa chuột bao giờ chưa?

Kha khá lần rồi? Gì chứ, cái món ấy á? Mà câu trả lời thờ ơ như vậy là sao? À, “tăng cơ” hả? Hồi xưa, cứ có từ nào không hiểu là cậu dừng cuộc trò chuyện luôn nhỉ?

Tăng cơ, nói đơn giản là làm tăng kích thước của cơ bắp. Luyện cơ khiến các sợi cơ bị tổn thương nên cơ thể sẽ phục hồi chúng. Lúc này, nếu thu nạp đạm chất lượng tốt thì cơ sẽ to hơn trước. Tăng cơ là việc lặp đi lặp lại quá trình này.

Cần nạp đường thì tôi ăn cơm rang chốc được mang ra là xong chứ gì? À, tôi chưa bảo à? Hôm nay tôi đặt thực đơn do đầu bếp tự lên. Thịt xốt chua ngọt là món riêng của tôi, kể đến là sứa rồi hải sản xào lòng trắng trứng, cuối cùng là cơm rang hoặc cơm kèm trứng chiên nhồi cua.

Đừng lo, món nào cũng chỉ hương hoa như bày bàn thờ thôi, thế mà làm cái đĩa to tướng.

Dù vậy, sau bài luyện cơ vất vả, lượng glycogen trong cơ thể sẽ giảm đi nên cần nhanh chóng bổ sung đường. Tôi thường tới đây sau khi chơi bóng chày hoặc đi tập về, cho nên thịt xốt chua ngọt chỉ là “hiệp phụ” của buổi vận động thôi, bữa tối thịnh soạn giờ mới bắt đầu này.

Phải rồi, gọi thêm nước nhé? Cái tật muôn thuở của tôi là gọi Highball trước khi hỏi Hisano uống gì, nhưng cậu không cần hòa theo tôi đâu. Từ hồi bắt đầu luyện cơ, tôi chỉ hạn chế uống bia thôi, chứ cậu thích gì cứ gọi, bia hay rượu Thiệu Hưng cũng được. Trong đội bóng chày có tên sành rượu, anh ta bảo có những loại rượu khó mà tìm được ở Nhật Bản.

Mà Hisano này, cậu uống được rượu không nhỉ? À, uống được Highball tức là uống được rượu rồi. Chỉ là cạ ly bình thường thôi nhưng bao năm rồi ta mới gặp nhau mà. Từ khi tốt nghiệp cấp ba nhỉ? Không ngờ hai đứa lại được cùng ăn cơm thế này...

Mà nhắc đến Highball, Hisano uống được nước có ga rồi nhỉ? Ở này, từ bao giờ thế? Hisano từng đến nhà tôi. Đầu thu băng tivi nhà cậu trực trực nên từ trưa thứ Bảy, hai đứa quyết định xem phim ở nhà tôi ấy. Ôi, cái trưa thứ Bảy. Khéo bây giờ ta sẽ bị bọn trẻ cười cho thối mũi, vì chẳng biết sống ở thời nào mà không được nghỉ hai ngày một tuần, nhỉ?

Chà, tôi có cảm giác thoát cái mình đã thành một ông chú rồi. Nói chung, vì chuyện cậu sang nhà mà tôi đã ngóng đến lúc mua bữa trưa trên đường đi học về. Khi cậu bảo chưa từng ăn mì xào ăn liền, tôi ngạc nhiên lắm. Vì bấy giờ tôi vẫn tin đó là món ngon nhất trần đời mà. Chưa hết, về tới nhà rồi, tôi thấy phải mang nước ngọt ra mời cậu ngay, ai dè cậu cũng bảo đây là lần đầu uống nước có ga. Tôi bỗng xấu hổ vì đã đưa cậu về nhà của một thường dân.

Hisano là người xinh đẹp mà tính tình lại vô tư. Ý tôi là thẳng như ruột ngựa ấy? Hồi xưa tôi thấp, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cậu là gọi tôi “nấm lùn” thẳng mặt.

Nhằm cậu với Shiho? Không, Hisano đấy. Cậu cứ nhìn tôi, rồi với vẻ mặt điềm nhiên, bảo tôi, “Horiguchi nấm lùn nhỉ?”. Rõ người nói là cậu, nhưng Shiho ngồi kế bên cười phá lên nên tôi mới cáu cô ấy.

Ừ, chuẩn không cần chỉnh. Trí nhớ tôi tốt lắm. Đối với người rời quê như cậu hay Shiho, những sự kiện ở thị trấn này có lẽ đã thành hồi ức. Nhưng với người ở lại như tôi, các sự kiện vẫn luôn tiếp nối liên mạch.

Thế nên về chuyện hồi trẻ ranh hay chuyện ở thị trấn, trí nhớ của tôi đúng hơn. Vậy tôi hỏi cậu, chương trình tivi cậu vừa ăn mì cốc vừa xem ở nhà tôi là gì?

Kẻ hủy diệt? Chính xác. Vẫn nhớ cơ à? Nhưng cậu thông minh mà. Chắc tôi khỏi cần bổ sung: Cụ thể thì đó là phim *Kẻ hủy diệt* bản lồng tiếng, giữa phim có chèn quảng cáo và được chiếu không biết bao lần trong khung giờ vàng điện ảnh Âu Mỹ.

Thời tiểu học, tôi xem ít nhất cũng phải ba lần, vì giữ nguyên kênh sau chương trình vừa chiếu nên tôi ngán ngẩm khi lại thấy *Kẻ hủy diệt*, dù vậy tôi vẫn bắt đầu xem. Kết quả là tôi xem hết, tới độ hoãn cả việc đi tắm.

Niềm đam mê vô thức này là gì nhỉ?

Ngày hôm sau, tôi đến trường và hỏi mọi người có xem *Kẻ hủy*

diệt không. Trong lúc tôi định nhìn các bạn đã chán và xem chương trình khác thì không ngờ, cậu lại reo lên, “Tớ xem, tớ xem này.” Đã thế còn tiếc cho những đĩa bỏ phim. Rồi nhé, khi tôi kể nhà có ông anh cuồng phim thì thoảng sẽ thu băng và có thể cho mượn, cậu liền nhảy vào, “Tớ cũng muốn xem.”

Chưa hết, cậu còn đề nghị xem ở nhà tôi tại đầu băng nhà cậu bị hỏng. Có lẽ vì là Hisano nên lúc đó, tôi mới có thể điềm nhiên đồng ý. Nếu là đứa con gái khác, tôi đã vất óc mà nghĩ xem liệu nó thích tôi hay có âm mưu gì. Nhưng Hisano, có lẽ cậu thực sự muốn xem *Kẻ Hủy Diệt*.

Cả nhà đi vắng nên tôi mua bữa trưa mang về, trong lòng độc một suy nghĩ “Sao mà đúng lúc quá.” Nhưng lời nói sặc mùi tiểu thư của cậu khiến tôi bỗng có cảm giác mình đang làm việc vô nghĩa. Thú thực, đó là khoảnh khắc duy nhất tôi chẳng buồn xem *Kẻ Hủy Diệt* nữa.

Chuyện ấy đã thành nguồn cơn để tôi bắt đầu ra rạp... Nhưng rạp chiếu phim cũng xa xôi. Thời gian sau khi tốt nghiệp cấp ba mới xuất hiện những cửa hàng cho thuê băng đĩa. Dịp Tết, tôi trở về từ Nagoya. Một tối, cha tôi cười nhăn nhở và bảo sẽ đưa tôi đến chỗ này hay lắm. Tôi đã tưởng tượng ra mấy hàng quán hơi mờ ám, nhưng cả mẹ tôi cũng leo tuốt lên xe. Đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì xe đã tới một cửa hàng băng đĩa mới mở trên con đường ven biển.

Cậu biết chỗ đấy chứ? Bên cạnh là hiệu sách, bãi gửi xe rộng

thênh thang.

Ừ ừ, cái chỗ tổ chức nhảy Obon cũng được ấy.

Đèn đóm sáng tung bừng khiến tôi phải hào hứng thốt lên “Xịn quá.” Sang năm sau, cũng tinh thần đó, tôi được chở đến Lawson. Nói chung là chuyện thường ngày ở chốn nhà quê bản tiện.

Cửa hàng cho thuê băng đĩa lẫn hiệu sách đều đã đóng cửa năm ngoái. Song tôi cũng chẳng buồn gì vì giờ có Internet rồi, chương trình tivi cũng không cần thu băng nữa. À mà Hisano này, cậu biết Kisaragi Ami chứ? Thần tượng hay diễn viên gì đó. Cô bé là bạn cùng lớp với con trai tôi.

Ồ, cậu biết à? Hết cậu rồi cô bé Ami, thị trấn này toàn người nổi tiếng thôi. Mà hai người các cậu, một là bạn cùng lớp với ông cha, một là bạn cùng lớp với ông con, hay quá đi chứ?

Yokoami? Ra là trên đó cũng biết chuyện rồi...

Món cuối?

Hisano, cậu thích cơm rang hay cơm kèm trứng chiên nhồi cua? Tôi thì chọn cái sau để bổ sung đạm. Sao, có cả mì á? Mì soba hải sản chan nước dùng đỏ hay mì bò tương đen? Cái nào nghe cũng ngon nhỉ?

Nhưng tôi cứ cơm kèm trứng chiên nhồi cua thôi. Vì bột mì ăn không hay lắm. Này nhé, các nghệ sĩ ngoại quốc hàng đầu cũng nói họ không ăn gluten nên biểu diễn mới sung đấy. Nếu ăn tinh bột, cứ cơm mà chọn. Có điều kiện thì ăn gạo lứt, nhưng

Yanagi sẽ không đưa gạo lứt vào thực đơn đâu. Đấy, nhớ không nhầm thì gạo trắng ở đây được thu hoạch đặc biệt bởi những nhà nông không dễ mà kí được hợp đồng với họ, ngon đến độ ngửi tôi còn nhận ra hương vị của nó khác gạo nhà mình một trời một vực.

Cậu chọn mì soba chan nước dùng hả? Này có nghe tôi nói chuyện cơm gạo không đấy? Tính kiên định của cậu vẫn không đổi tí nào nhỉ, làm tôi lại thấy vui vui.

Dĩ nhiên vui rồi. Có tuổi rồi, con người ta ai chẳng đổi thay. Ở nguyên một chỗ còn thế, huống chi những người đã lên thành phố, tôi cảm giác họ như trở thành người khác vậy.

Không phải theo kiểu trở nên tuyệt tình hay tính toán như thế hệ cha mẹ ta hay nói, mà là biết cư xử khôn khéo ấy. Dù sao một khi đã sống được giữa những kẻ không biết gì về ta, cứ kiểm soát tốt mọi chuyện, ta có thể trở thành người mà ta muốn.

Bỏ lại phía sau chuyện của quá khứ.

Hisano giờ cao bao nhiêu? Một mét bảy à? Nếu vậy thì bằng tôi.

Này, tôi giật mình đấy nhé. Hai đứa đợi nhau trước nhà hàng và sóng vai nhau đi vào chỗ ngồi, nhưng với cậu thì chiều cao của tôi vẫn y như thời cấp ba, dẫu cho từ bấy đến nay, tôi đã cao lên tận mười ba phân.

Horiguchi Genta, trong tâm trí của hầu hết các bạn cùng lớp, vẫn là tên nắm lùn.

Khéo Yokoami Yaeko trong tâm trí cậu cũng vậy, vẫn là một con bé phì nộn.

Vì cậu chưa thấy Yokoami lúc gầy mà. Bản thân tôi, dù đã thấy dáng vẻ gầy đi của cậu ta, song thì thoảng trong đầu vẫn hiện lên trước nhất hình ảnh béo mập hồi xưa.

Có lẽ hầu hết người biết Yokoami đều nhớ đến vẻ mập mạp của cậu ta nên tin đồn thất thiệt đã lan nhanh hơn sự thật.

Hisano có ấn tượng thế nào về Yokoami? Nếu phải kể ba điều ngoài mập ú?

U ám, có tâm lí kẻ bị hại nghiêm trọng và tự ti. Ừ, trước kia tôi cũng có ấn tượng tương tự.

Mà thực ra ấn tượng thì có nhiều lắm.

Cái chuyện va vào bàn, ngã lăn quay rồi đứng lên, sau đó gào mồm khóc, “Các người vừa cười tôi chứ gì?” ấy, cậu ta cứ thế suốt giờ học lẫn giờ ăn trưa. Thành ra chẳng ai dám xì xào hay kể một chuyện cười ngớ ngẩn bỗng nảy ra trong đầu cả. Nghỉ giữa giờ cũng không ai dám bàn về chương trình hài vừa xem hôm qua.

Gọi đó là chứng hoang tưởng bị hại thì chuẩn rồi, nhưng nguồn cơn không phải chứng ấy, mà vì có một thời gian, bọn trong lớp lấy cân nặng của Yokoami ra làm trò đùa. Sáu mươi tư ki-lô nhỉ? Chúng nó cứ hùng hục đào bới những từ có “mushi” rồi “roshi”.

Tôi là dạng đầu tiêu mấy trò đó, nhưng lấy chuyện cơ thể ra

đùa thì tôi không đồng tình được. Vì chẳng biết khi nào trò đùa sẽ chuyển thành Horiguchi Nấm Lùn. Vả lại từ bấy, tôi đã hiểu rõ cảm xúc “nghe chuyện người mà tưởng chuyện mình” rồi.

Hóng được từ “choắt” ở cuộc trò chuyện giới ời đất hời, tôi cũng có cảm giác người ta đang nói xấu tôi. Có lúc tôi còn gây nhau với bọn con gái vì bắt chúng trật tự hay đừng tán phét linh tinh.

Nói vậy chứ có lẽ tôi cũng may ở chỗ chạy nhanh và là con người thú vị. Còn Yokoami, mặc cho mọi người thống nhất sẽ nhảy cho tiết mục của lớp trong lễ hội văn hóa, cậu ta cứ khẳng khẳng không nhảy và chẳng thêm luyện tập, cả bài thi hát trong giờ âm nhạc, cậu ta cũng không hát trước mặt mọi người.

Khi được hỏi lí do thì... cậu nhớ chứ?

Phải rồi, cậu ta nổi khùng lên, “Kiểu gì các cậu chẳng cười tôi!” Tình trạng đó cứ tiếp diễn, lòng cảm thông ban đầu của mọi người cũng mất sạch, ngược lại còn phát cáu vì béo là lỗi của cậu ta nhưng mắc mớ gì cả bọn lại bị giận lẫy. Lùn là di truyền nên tôi đành chịu, nhưng ngày nào tôi cũng uống một lít sữa và ăn cá mòi. Khi biết trong nhà kho của bà có cái xà mua hời trước, tôi đã xin để ngày nào cũng đu.

So với tăng chiều cao, giảm cân chẳng phải chuyện dễ dàng sao. Bởi thế thay vì béo, ấn tượng trong tôi về Yokoami nghiêng về kiểu “lòng dạ đen tối” hơn. Thực tế là học với nhau cả cấp một lẫn cấp hai, tôi chưa bao giờ thấy cậu ta cười.

Vì vậy, tôi đã hết sức kinh ngạc trong lễ thành nhân.

Ghế ở hội trường thành phố được chia sơ sơ theo từng thị trấn nên đáng lẽ mọi người đều biết nhau. Vậy mà lại có một đứa lạ hoắc. Tôi lên hỏi đứa bên cạnh, nhưng nó cũng lắc đầu không biết.

Đang định mặc kệ thì đối phương liền tươi cười chào tôi, “Horiguchi, lâu rồi không gặp.” Dường như nhận ra tôi đang thắc mắc, cậu ta còn thân thiết giới thiệu, “Yokoami Yaeko đây mà, vẫn nhớ tôi chứ?” Tôi chỉ biết sững người.

Nghe cậu ta nói, tôi mới nhận ra đó đúng là gương mặt của Yokoami. Tuy mặc furisode nhưng cậu ta không trang điểm quá đậm. Dù vậy, chẳng đứa nào nhận thức được một Yokoami không béo là Yokoami. Bằng chứng là, mỗi khu của thị trấn ta mới nháo nhào lên.

Nói chính xác thì cậu ta không gầy. Nếu Hisano có thân hình đó, cậu chắc chắn bị kêu là béo. Người ta gọi là gì nhỉ? Thân hình tiêu chuẩn? So với Yokoami, thân hình tiêu chuẩn của cậu ta phải gọi là gầy dã man ấy chứ?

Đã thế còn cười. Nhờ vậy mà diện mạo cũng hơi thay đổi. Vì mắt vẫn híp nên hình tượng này không hẳn dễ thương, nhưng lại có vẻ dễ gần.

Còn gì ngạc nhiên nữa nhỉ? Buổi tối, bọn lớp cấp hai quyết định đi hát, Yokoami cũng đi cùng. Cậu ta thậm chí còn hát nhiệt tình và khá hay nữa.

“Yokochan hát hay quá, mà vậy đã đành, chứ cậu giảm cân kiểu gì thế?” Bọn Tamami bồ bã hỏi bằng vẻ thân thiết, song Yokoami không tỏ ra khó chịu, cậu ta còn thản nhiên kể cho chúng tôi nghe về tình hình gần đây của mình.

Cậu ta học đại học ngắn hạn ở Kobe về quản lí dinh dưỡng. Nhờ học được phương pháp thu nạp dinh dưỡng đúng đắn, cậu ta mới gầy bớt.

Ừ ừ, khi đi hát chúng tôi mặc đồ Tây, Yokoami diện một chiếc váy liền họa tiết hoa hòe khá thời trang, song không kệch cỡm mà rất hợp, đến bọn con gái còn khen sành điệu mà. Cậu ta cũng trang điểm chừa chu nữa.

Yokoami kể mình vốn ngại hát karaoke và làm điệu, luôn tưởng sẽ bị giễu khi làm những chuyện ấy, nhưng cậu ta đã được một người bạn đồng viên, bà chị đó làm trong ngành thời trang nên giúp đỡ rất nhiều.

Tôi nghĩ thế này, cho bọn trẻ học đại học thì đau ví thật, nhưng bất kể sau này chúng có hồi hương hay tha hương cầu thực, chúng vẫn cần một khoảng thời gian để khởi động lại cuộc đời. Bên những người không biết gì về con người chúng trước nay, chúng có thể trở thành người mà mình muốn, có thể nỗ lực một chút để đạt được điều đó mà không thấy xấu hổ.

Như tôi đây, nếu uống sữa trước mặt người khác, họ cũng không hỏi tôi, “Để cho cao đấy à?” Những người tôi gặp sau khi tốt nghiệp cấp ba chưa bao giờ đối xử với tôi như một đứa thấp

lùn. Dẫu cho tôi chẳng cao lớn gì đi chăng nữa.

Nhưng không vì vậy mà con người ta không bị trêu chọc khi trở về quê hương. Bởi những ấn tượng mới sẽ ghi đè lên quá khứ. Xấu xa nhất là những kẻ mặc cho kí ức dừng mãi ở lúc đối phương ra đi, để dẫu bao năm tháng đã qua, vẫn đối xử với họ bằng những ấn tượng xưa cũ. Bởi những kẻ đó, đặc biệt là bọn quen được chiều chuộng, không thèm chấp nhận bản ghi đè...

Chúng dùng bộ mặt thần nhiên kể cho cánh truyền thông về Yokoami như một người u ám, có tâm lí kẻ bị hại nghiêm trọng và tự ti.

Tuy chuyện đã được thu xếp như một vụ tự sát thường thấy ở một thị trấn nhà quê, những tin đồn nức cười vẫn lan ra. Rốt cuộc, một tuần san đã đến lấy tin. Sao họ không để yên đi cơ chứ.

Vậy lí do Hisano gọi tôi ra thực chất là gì?

Tôi biết về buổi diễn thuyết, vì vợ tôi được hội các bà mẹ rủ rê. Kết quả là vài người đi mua vé, nhưng vé đã sạch bách ngay ngày đầu tiên.

À, thôi khỏi thôi khỏi. Vợ tôi, trái lại, còn có vẻ nhẹ lòng ấy chứ. Hồi xưa nàng là người hâm mộ nhiệt thành của cậu, chương trình nào cậu tham gia cũng thu bằng, sách cậu ra cũng mua về. Nhưng dạo gần đây, nàng nghe ai bên hội các bà mẹ kể rằng tôi và cậu từng quen nhau. Thế là nàng điên lên, trách tôi sao không kể với nàng rồi coi nàng là con cóc.

Từ bấy, hể có chuyện gì, nàng lại giở giọng mình chỉ là con mụ xấu xí, không thông minh như cô bác sĩ nào kia. Phải nói là... phiền chết đi được.

Cứ cho là hẹn hò đi, nhưng học sinh cấp ba ngây thơ trong trắng nhà quê thì làm gì được chứ? Chẳng phải mới mi nhau một lần thôi à? Về sau mình cũng giấu nhem chuyện đó và thậm chí còn chẳng cầm tay nhau. Rồi lúc hẹn hò nữa? Mang tiếng hẹn hò chứ tính cả ngày xem *Kẻ Hủy Diệt* cũng chưa nổi ba tháng.

Đã thế tôi còn bị đá. Nhưng này, đến giờ tôi vẫn thắc mắc nhé.

Lúc Hisano hỏi “Cậu thích điểm gì ở tớ?”, tôi đã thành thực trả lời là “gương mặt”. Vậy mà cậu lại vặc tôi. “Im đi đồ nắm lùn.” Nhất là khi tôi còn chưa kịp tức giận, cậu đã chạy biến. Kể từ bấy hai đứa bơ nhau. Mặt còn chẳng nhìn nữa là nói chuyện.

Ai ngờ hơn hai mươi năm sau, cậu lại đề nghị gặp tôi. Đã thế còn bằng cách vô cùng nguy hiểm là gọi điện thoại nhà. Nhưng cậu muốn nói chuyện về Yokoami nên tôi cứ vô tư đến thôi. Cậu và Yokoami, ngoài là bạn học cũ ra thì chẳng dính dáng gì đến nhau. Nếu có, cậu đã chẳng việc gì phải hỏi tôi.

Giờ cậu làm cả bình luận viên trên chương trình thời sự nhỉ? Nếu cậu lấy chuyện của Yokoami làm đề tài bàn luận hay viết sách thì tôi không còn gì để nói với cậu nữa.

Nếu vì chuyện ấy thì tôi sẽ nói. Xin lỗi nhé, chưa hỏi lại câu cho chắc đã nói năng tùy tiện.

Kể từ lễ thành nhân, độ mười năm sau tôi mới gặp lại Yokoami. Một đêm, Yokoami đưa con đến khám. Con bé bị sốt cao.

Ô, tôi chưa kể à? Giờ tôi đang làm điều dưỡng ở bệnh viện tỉnh. Tốt nghiệp cấp ba xong, tôi mới thấy từ rày về sau là thời đại phải biết dùng máy tính, liền đi học trường nghề về công nghệ thông tin. Nhưng trở về đây và làm dân văn phòng chưa đầy một năm thì tôi cưới chạy bầu. Tôi gặp nàng ở chỗ làm thêm hồi còn học trường nghề. Người ta đã bỏ việc để theo tôi về, mà nuôi con ở nơi không ai thân thích cũng vất vả, thành ra khi mỗi tôi là lao động chính, tôi lo mình không nuôi nổi vợ con. Dẫu muốn chuyển nghề thì liệu ở thị trấn này, có ai cần một kẻ chỉ biết chút ít máy tính như tôi không? Xung quanh toàn người già, không chừng lại có nhu cầu về y tế. Chính cậu cũng từng nói còn gì.

Dịp nghỉ hè, hai đứa bàn nhau đi du lịch riêng nhưng sợ không được vì còn là học sinh. Đúng lúc ấy, nhóm tình nguyện của mẹ cậu cho phép chúng ta “bám càng” trong chuyến thị sát nước ngoài do họ tổ chức, với điều kiện mình phải xắn tay giúp đỡ.

Cam-pu-chia nhỉ? Hai đứa có mỗi nhiệm vụ là chuyển sữa bột cho nhà tình thương, nhưng vì cảnh tượng trước mắt khiến cả

tôi lẫn cậu đều sốc, nên dù được “đi chơi”, cũng không cảm thấy trọn vẹn.

Tôi phát sầu vì để cậu chứng kiến dáng vẻ khó coi của mình, song lại chống chế rằng cậu cũng giống như tôi. Đúng lúc ấy, Hisano rủ tôi đi ngắm sao.

Dưới những vì tinh tú, cậu tuyên bố mình sẽ làm bác sĩ.

Hisano bấy giờ ngẫu lắm. Chuyện cậu xinh đẹp tới mức khiến người khác ghen tị, tôi vốn chẳng quan tâm. Chắc từ xưa tôi đã nhìn cậu thành quen nên không thấy biết ơn vì có một cô bạn gái yêu kiều. Song tối đó, gương mặt tuyên bố quyết tâm của Hisano thật quá đổi xinh đẹp. Ủ, tôi thích gương mặt ấy.

Câu trả lời “gương mặt” chính là ý đó. Nhưng cậu có cho tôi thời gian để giải thích đâu. Chà, vì đã thành ông chú nên tôi mới tỉnh queo kể được mấy chuyện này nhỉ?

Tôi tuy là đàn ông nhưng thuộc dạng lảm lòi, dù vậy, vẫn có nhiều chuyện mà tôi không đủ lời để nói.

Thật tuyệt khi với lòng quyết tâm, cậu đã thực sự theo học ngành Y. Nhưng về sau, tại sao cậu lại làm bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ? Liên quan gì đến Cam-pu-chia không?

Mà thôi, làm gì kệ cậu. Tôi chẳng quan tâm. Tôi nghĩ mình không hứng thú với cậu như xưa nữa.

Tuy thị trấn này vẫn chưa điêu tàn như khung cảnh ở Cam-pu-chia bấy giờ, song kể cả vậy, kể cả ở một thị trấn đã quen với thiếu thốn, người ta chắc chắn vẫn cần y tế. Nghĩ tới đây, tôi liên

xin vợ và cha mẹ cho đi học điều dưỡng.

Còn về Yokoami, thời gian đó cô ấy mới hồi hương. Cô ấy vừa khóc vừa vui mừng vì đang lo không có bác sĩ riêng lại may mắn gặp được người quen. Nghe xong, tôi liền cho cô ấy số điện thoại, dặn rằng có khó khăn gì cứ ới tôi. Song về sau, Yokoami cũng không liên lạc.

Hóa ra chúng tôi gặp nhau khá thường xuyên, vì cả hai đều trong ban phụ huynh khối lớp Sáu của con mình.

Thay vì hóng mấy tin đồn vợ vẫn, thiết nghĩ cậu nên nghe tôi kể thì hơn...

Yokoami bảy giờ đã đổi họ thành Kira, nhưng cô ấy và Yuu không phải mẹ con ruột. Chuyện này cậu biết rồi chứ?

Không có trên báo sao? Chúng tôi bọn tuần tin không thân thiết gì với Yokoami.

Có điều, đây cũng không phải tin tuyệt mật, vì tôi được nghe từ chính miệng Yokoami. Không khí lúc đó thoải mái lắm.

Cháu nhà Hisano năm nay lên mấy? Năm tuổi tức là chưa vào lớp Một à? Trường dành cho người nổi tiếng con cậu theo học chắc không có người cầm cờ dẫn học sinh qua đường đâu nhỉ?

“Hằng còn hoạt động đó sao?” Dĩ nhiên. Trong lớp vẫn liên lạc với nhau bằng điện thoại mà. Nhân tiện, tôi chính là người đề xuất nhà trường dùng thư điện tử.

Nói chung, có những ngày tôi trực cùng Yokoami. Ca trực bắt đầu từ bảy giờ nhưng học sinh đi học giờ đó cũng ít nên hai đứa

đứng tán gẫu. Từ chuyện những người trực khác toàn hơn tuổi hai đứa, tôi hỏi sang chuyện Yokoami cũng kết hôn sớm và lẽ nào là cưới chạy bầu...

Ừ ừ, ấn tượng vẫn như hồi ở lễ thành nhân. Vì Yokoami cho phép tôi hỏi câu đó nên tôi nghĩ cô nàng còn vui vẻ hơn trước. Dầu đã tham dự lễ thành nhân, tôi vẫn không thể tưởng tượng ra một Yokoami biết cười khanh khách như vậy.

Mà cô ấy mập lại rồi. Tôi nghĩ Yokoami trở nên tươi tắn không đơn thuần vì đã giảm cân. Hẳn là do môi trường xung quanh. Kiểu như được sống giữa những người thân thiết và được yêu thương... À, có thật không nhỉ?

Xin lỗi, xin lỗi nhé. Chỉ là suy diễn trong đầu tôi thôi.

Cô ấy kể mình kết hôn bốn năm trước. Yokoami là lần đầu, còn đối tượng thì có con rồi. Anh chồng làm việc ở một doanh nghiệp топ đầu, cô ấy kể nghe tự hào lắm. Yokoami không nói tên công ty, lại tỏ ra khiêm tốn lạ thường nên tôi hỏi đó là doanh nghiệp lớn, sợ mấy người nhà quê ghen tị nên muốn giấu chứ gì. Yokoami chỉ gật đầu vẻ ái ngại.

Anh chồng nhậm chức ở nước ngoài năm năm, nghe đâu là Mỹ? Giữa lúc đó, mẹ Yokoami nhập viện nên cô ấy chuyển về đây.

Tôi mới hỏi cô ấy, bốn năm thì bốn năm, chứ ở với đứa con không chung máu mủ, lại không có chồng cạnh bên nên chắc cũng vất vả. Yokoami liền cười tươi và bảo, Yui rất ngoan nên

không sao.

Cô ấy cũng nhiệt tình với hoạt động của ban phụ huynh, xung phong làm giáo viên trong lớp nấu ăn gia đình này, chia sẻ kiến thức dinh dưỡng và sự phát triển của cơ thể này vui vẻ làm thịt viên kiểu Nhật và bánh quy tặng mọi người này. Yuu thì hòa đồng như thể nó vốn là trẻ con ở đây, hoạt bát lại mạnh mẽ, có lần con trai tôi khóc thét vì bị con bé đấm cho. Lần ấy đến là chịu.

Thằng bé về nhà, khóc tu tu. Tôi tưởng nó bị trêu là choắt, bèn hỏi danh tính đứa kia hòng qua trách mắng một phen. Nhưng mãi nó chẳng trả lời. Đến khi tôi phải vừa đe vừa hỏi là định khóc rồi ngủ luôn hả, nó mới nói là Yuu.

Thằng bé bảo Yuu không giống mẹ. Ừ thì, nó có biết hai mẹ con họ không phải máu mủ đâu. Nhưng thực tình, tôi không biết có nên kể cho nó hay không, mà bênh nó cũng kì, vậy là tôi bảo:

“Không được bình phẩm ngoại hình của người khác đâu. Cả khi khen cũng thế. Này nhé, cha từng khen gương mặt của một bạn nữ rất xinh nhưng bị bạn đá đấy.”

Có ví dụ hay nên tôi được cứu. Trong buổi họp của ban phụ huynh, tôi đã trực tiếp xin lỗi Yokoami vì con tôi nói năng vô lễ, nhưng cô ấy chỉ cười và bảo mình không để bụng.

Yokoami nói thế này thì phải, “Cháu Yuu là con gái nên giống cha, cha con Horiguchi cũng như hai giọt nước đấy thôi.”

Đã thế, cô ấy còn tặng cả bánh vòng tự làm cho tôi để giãנג hòa. Tôi cũng có phần, nhưng vợ tôi chén luôn cả hai nên tôi không được miếng nào, trông bánh cũng ngon đấy.

À thôi... Bánh vòng gì đó đẹp đi.

Tôi cứ tức tặc nói chuyện với Yokoami được đúng một năm. Khi bọn trẻ lên cấp hai, chúng tôi lại gặp nhau trong hội thao của trường, cô ấy vẫy tay với tôi rồi hỏi thăm, “Nghe nói bạn A, bạn B kết hôn rồi” này nọ. Ừ, thực đơn để tập thể hình cũng là tôi nhờ Yokoami chỉ cho.

Yokoami nói chung là một người mẹ tốt, vô cùng tươi tắn, dịu dàng và sẵn sàng. Kể từ đó, tuy ba, bốn năm đã trôi qua, nhưng con người đâu thể chớp mắt mà thay đổi?

Vậy có gì cô ấy lại biến thành bậc cha mẹ ngược đãi con cái chứ?

Mấy lời đó đầy rẫy trên mạng đấy.

Thôi, những chuyện tiếp theo cậu cứ hỏi con tôi. Tại tôi cũng không rõ về Yuu.

Không, bữa này để tôi trả. Gì, cậu mang cả đặc sản Tokyo về tặng tôi cơ à? Cảm ơn nhé, nhưng tôi không muốn lộ chuyện gặp cậu nên... Đúng rồi, đưa Yanagi được chứ?

Vợ thằng bé là người hâm mộ của cậu đấy. Thi thoảng đến đây ăn rồi tặng quà, em nó sẽ vui lắm. Khéo Yanagi còn thủ sẵn một cuốn sách để xin chữ kí của cậu rồi ấy chứ.

Tôi thì chưa đọc cuốn nào của cậu.

Cô là... người quen của cha cháu thật nhỉ?

Gọi gì ấy ạ? Nước là được rồi. À, không được sao...

Quán cà phê cho các... cô dì kiểu này, cháu chưa đến bao giờ nên... Ấy chết, cô có phải bà dì nào đâu. Vậy cháu gọi giống cô là được.

Cà phê sữa kiểu Pháp... Thôi, để cháu gọi cái khác. Cà phê thường đi ạ.

À không, cháu có ghét sữa hay không uống được đâu. Cháu còn chưa đau bụng bao giờ mà.

Chỉ là... cháu nghe nói người Nhật vốn không có thói quen uống sữa nên không có cơ địa hấp thụ chất dinh dưỡng của sữa như người Tây. Vì thế, khỏi cần nạp những thứ có uống cũng vô dụng vào người làm gì.

Kể mà biết sớm hơn thì cháu đã làm thế từ hồi trẻ con. Có thời gian cháu cố uống sữa để cao lên đấy.

Nghe một người mới gặp lần đầu tự giễu bản thân, chắc cô khó xử lắm.

Tóm lại, vì lí do người Nhật không có thói quen uống sữa nên liếc mắt cũng biết sữa không có tác dụng với cháu.

Có thể đổi sang sữa đậu nành ạ? Vậy cháu gọi cà phê sữa kiểu Pháp nhưng là sữa đậu nành nhé. Bánh ngọt? Xin lỗi, cháu mượn menu. Xem cái này từ đầu có phải tốt hơn không, ừm, bột

mì thì...

À không, cháu không bị dị ứng. Chẳng là cháu không ăn gluten. Cháu sẽ ăn pudding hoa quả. Cái này tuy cũng có sữa nhưng cháu vẫn cần trứng và đường. Đã thế còn có vitamin. Gọi cái này chuẩn rồi.

Luyện cơ ạ? Nói đơn giản thì là thế, nhưng cháu không tập giống cha cháu. Hồi cấp ba cháu có tham gia câu lạc bộ nâng tạ, mỗi tội sau khi vào đại học thì bị đau lưng, phải nghỉ một thời gian. Bọn cơ bắp này, bỏ bê một cái là thành mỡ ngay.

Chuyện đó cũng có thể lắm chứ. Phải rồi, bỏ pudding đi, cho cháu một cái bánh ngọt hân hoi. Cái nào có vẻ nhiều calo, đúng rồi, Mont Blanc đi ạ. Lần đầu cháu thấy bánh Mont Blanc không có màu vàng. Nhất định là được làm bằng hạt dẻ chính cống rồi.

Cô gọi bánh gato sô-cô-la à? Món này cũng “bỏ thì thương vương thì tội” lắm. Mà người như cô cũng ăn bánh ngọt sao? Cháu tưởng cô chỉ sống bằng sinh tố rau củ và nước hoa quả lên men cơ. Hay cô đang ép mình cho hợp với cháu?

Ồ, bình thường cô vẫn ăn như thế à? Mà nếu tăng cân, cô cứ hút mỡ ở phòng khám của mình là được nhỉ?

Phải rồi, cô là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ xịn nên chắc biết Kisaragi Ami chứ? Chúng cháu là bạn cùng lớp, cậu ấy đang làm thần tượng. Mà không nổi tiếng nên khéo cô không biết...

Cô biết ạ? Đạo này không phải cậu ấy vừa sửa mũi đấy chứ? Bọn bạn cùng lớp cháu có bàn tán qua. Có đứa đánh bạo hỏi

thằng Kisaragi, nhưng cậu ấy chỉ bảo nằm ngủ sắp nên thế. Nhưng nằm ngủ sắp mà đổi dáng mũi cơ à? Cháu lên mạng xem người ta đồn đại gì không mà gần như chẳng có bài báo nào liên quan.

Tốt xấu gì cũng phải gây chú ý chứ nhỉ?

“Chính chủ nói vậy thì là vậy chứ gì” sao? Cô cũng xuề xòa ghê. Biết đâu cô chính là người phẫu thuật nên phải giữ bí mật cũng nên.

Nhưng mũi thẳng hơn một xíu cũng có nổi tiếng lên đâu. Vốn dĩ Kisaragi mà phẫu thuật, đầu tiên phải là thu nhỏ gương mặt. Chà, nghe nói mặt sẽ to hơn khi lên tivi, nhưng nhìn cô cháu mới thấy người ta nói đúng. Mặt cô chỉ bằng lòng bàn tay cháu thôi. Nhưng mắt cô thì to hơn trên tivi.

Người xinh đẹp cỡ này lại quen cha cháu...

Cháu xin lỗi ạ. Hồi xưa cha đã mắng là không được bình phẩm về ngoại hình của người khác, thế mà cháu... Cha bảo khen người ta xinh cũng cấm. Đây là nói về cô đây mà.

Tuy khó tin nhưng cô từng hẹn hò với cha cháu thật ạ? Cháu cứ tưởng vì không ai hỏi được cô để xác nhận nên cha tranh thủ nói điều, chứ thực ra chỉ là tình đơn phương. Nhưng dì hàng xóm cũng bảo cô và cha cháu từng qua lại.

Kể với cô cũng ngại, nhưng vì chuyện đó mà không khí nhà cháu có chút ngọt ngào. Chẳng biết từ lúc cháu dọn ra, hai vợ chồng có nói chuyện với nhau không nữa.

Chỉ là mấy người nhà quê tùy tiện đồn thổi thì cũng phiền cô, chi bằng phủ nhận thẳng thừng đi ạ. Cháu cũng sẽ nói rõ với cha mẹ cháu.

Dạ không, cháu không có ý nhờ cô nói hộ đâu. Vì cháu biết nếu gặp nhau trực tiếp, chuyện trong nhà chỉ tổ bé xé ra to thôi.

“Tức là sao” ấy ạ? Nói ra lại như vạch áo cho người xem lưng, song mẹ cháu cứ ca cẩm, “Suy cho cùng, tôi chỉ là kẻ thế thân cho người đó thôi.” Nhưng mẹ cháu thuộc típ khác hẳn cô mà. Cô xem ảnh không?

Mẹ cháu không xấu, hồi xưa có vẻ xinh hơn nhưng không thuộc dạng mỹ nhân. Cảm giác như con sóc rừng con ấy ạ. Tính cách thì không phải típ hiên ngang như cô, dám thẳng thừng nêu ý kiến cá nhân trên chương trình tranh luận lúc nửa đêm. Nếu phải nói rõ, chắc mẹ cháu là người phôi bò và ngơ ngẩn? Cát công đi mua thịt để làm cà ri nhưng rớt cuộc lại quên cho vào giỏ hàng, đi khám răng thì mang cả dép của người ta về nhà.

Mà thôi, mẹ cháu vẫn thoải mái tinh thần là được, nhưng còn cha cháu...

Lắm lúc cháu nghĩ cha rõ ràng vẫn để ý đến cô. Cô tuyệt đối đừng kể là nghe cháu nói nhé.

Vài năm trước, nhà cô xuất hiện trong chương trình *Thăm nhà người nổi tiếng* trên tivi. Có một căn phòng giống như phòng gym tập trung các kiểu máy tập để chồng cô tập thể hình. Cô bảo đó là lần đầu công khai chồng mình thì phải. Cháu nói kiểu

này hơi kì, nhưng chú ấy là bác sĩ song cơ bắp lại cuộn cuộn.

Khi được hỏi “Chị nghĩ sao về việc chồng mình tập thể hình?”, cô đã cười và đáp, “Tôi thích Arnold Schwarzenegger.”

Ngay sau đó, cha cháu cũng bắt đầu đến phòng tập. Cha để ý kĩ càng cả chuyện dinh dưỡng, nói là để giúp cháu nở nang hơn, nhưng cháu nghĩ cha làm vậy để giúp chính mình.

Đương nhiên cha cháu cũng thừa nhận một nửa là vì bản thân. Cha bảo điều dưỡng viên cần thể lực. Nhưng làm điều dưỡng từ đời tám hoánh nào rồi, sao đúng lúc này mới tập tành? Bấy giờ cháu không nghĩ ngợi sâu xa như thế, nhưng khi được cha gợi ý một lí do, cháu lại thấy thuyết phục lạ thường.

Mẹ cháu cũng bức dọc vì chuyện cha đi tập.

Lẽ nào là ngẫu nhiên? Không, chắc chắn là sau khi xem chương trình nọ. Cha cháu không muốn bị phát hiện đâu, nhưng các chương trình cô góp mặt, những cuốn sách cô ra mắt, cha cháu đều xem qua hết. Đã thế, từ thu băng đến mua sách, cha đều để ý đến mẹ mà làm cho khéo.

Thôi, bồ cũ tự xưng của cô sẽ còn hỏi thăm nhiều nữa, nên cô không cần quan trọng hóa những gì cháu vừa nói đâu.

Tại sao cháu tham gia câu lạc bộ nâng tạ ư? Vì cháu muốn bế một cô gái... À, cô đến để hỏi chuyện này mà.

Cháu muốn bế Kira Yuu.

Khỏi cần giải thích chắc cô cũng biết, hồi cấp hai, cháu thấp và nhẹ cân hơn bây giờ nhiều. Nhờ chạy nhanh nên cháu chưa

từng mặc cảm về vóc dáng của mình, nhưng trong hội thao, một sự kiện đã xảy ra... À không, không đến mức gọi là “sự kiện”... Song cháu nghĩ hiểu lầm bắt đầu từ đây.

Với cháu lúc bấy giờ, đó đúng là một sự kiện lớn. Vì cả hai cùng chạy nhanh nên dù hình thể cách biệt một trời một vực, lớp vẫn quyết để cháu và Yuu chơi trò tiếp sức hai người ba chân. Đúng như dự đoán, chưa được nửa vòng thì hai đứa ngã lăn quay. Riêng chuyện đó đã đủ xấu hổ rồi, vậy mà cháu còn được Yuu bế lên chạy về đích...

Đầu gối cháu bị đập, nhưng có đau tới mức không chạy được đâu. Cháu mà to béo cũng chẳng nghĩ đến chuyện sẽ bế Yuu.

Đã thế xung quanh còn hò reo cổ vũ. Ánh mắt học sinh cả trường như đổ dồn vào hai đứa... Đến là thảm. Trong khoảnh khắc, cháu tưởng mình sắp ghét Yuu rồi, nhưng vừa ra khỏi cửa sân đấu, cô ấy liền khóc lóc xin lỗi cháu.

“Xin lỗi cậu, chỉ tại tớ béo.”

Cảm giác nhục nhã tăng vùn vụt, song cháu không hề hận Yuu... Thậm chí trong cháu còn dấy lên khát khao đáp lại ánh mắt của cô ấy, muốn cho cô ấy thấy cháu tốt thế nào...

Giờ thì cháu biết, đó đơn giản là phải lòng người ta. Nhưng lúc bấy giờ, cháu không thể thành thực đối mặt với cảm xúc của mình. Một lời an ủi như “Không sao đâu” cháu cũng không thể thốt ra, thay vào đó lại ngốc nghếch bảo, “Tặng tớ bánh vòng là được.” Tiệm bánh vòng ở thị trấn kế bên mới mở nên cháu cứ tơ

tưởng tới nó.

Ngày đầu tiên đi học lại, Yuu mang cho cháu bánh vòng mà mẹ cô ấy làm. Tuy không dám nói là như bánh ngọt đắt tiền nhưng quả thực rất ngon...

Không biết vì hùng hực khí thế hay vì đã thành thực với chính mình mà cháu thề với lòng rằng lần tới, nếu chuyện tương tự xảy đến, cháu sẽ bế Yuu.

Loại tình huống đó dễ gì mà có lần hai. Con trai tuổi ảm ương đúng là ngu ngốc. Tất nhiên cả chuyện uống sữa cũng vậy. Nhưng khi tự tập các bài tập dùng sức nặng bản thân như trồng cây chuối hay xuống tấn, cháu chẳng thấy có tác dụng gì. Cũng đúng thôi.

Cháu không vội. Vì có thành tích học tập ngang Yuu nên nếu hai đứa vào cùng một trường cấp ba, cháu sẽ còn cả đồng thời gian. Hơn nữa, trường cấp ba cháu định theo học có câu lạc bộ nâng tạ, cháu cũng hay xem các bài báo về việc tham gia giải đấu thể thao toàn quốc nên tự nhủ từ đây mới là cuộc chơi thực sự. Đúng là chúng cháu đã vào chung trường.

Mục tiêu tập đẩy ngực của cháu là cân nặng của Yuu. Nhưng cô ấy càng ngày càng đồ sộ. Hết kì nghỉ hè, có lẽ đã hơn một trăm cân. Cô ấy vẫn chạy nhanh như gió bất chấp cân nặng, khiến bọn bạn cấp ba phải sửng sờ.

Nếu Yuu được khen thì cháu cũng vui như chính mình được khen. Mỗi tội khác lớp nên hai đứa chẳng nhìn mặt nhau nữa là

nói chuyện, đâm ra cháu có chút mất hứng.

Lớp Mười một bọn cháu cũng khác lớp. Buồn thay, Yuu lại nghỉ câu lạc bộ nhảy mà cô ấy vẫn tham gia cả cấp hai lẫn cấp ba. Các đàn anh muốn chiêu mộ Yuu vào câu lạc bộ nâng tạ, bèn nhờ cháu là bạn học cũ hỏi thử.

Cháu hăng hái lắm. Tuy hơi lưỡng lự khi nghĩ đến cảnh Yuu đột nhiên nâng tạ đòn, song nếu chung câu lạc bộ, khéo cháu sẽ có cơ hội bế Yuu.

Nhưng Yuu từ chối. Cô ấy bảo mình bị đau đầu gối. Hình như đó cũng là nguyên do Yuu thôi câu lạc bộ nhảy.

Cô ấy nói “Do mình béo quá đây mà” một cách vui vẻ, nhưng cháu cảm nhận được sự gượng ép từ Yuu. Thế là bất thành linh, cô biết cháu làm gì không?

Chính xác! Tuy là chuyện có thể hình dung, nhưng khoảnh khắc biến nó thành sự thật, đến giờ cháu vẫn thấy như một giấc mơ. Có phải niềm hối hận vì khi xưa đã không bế Yuu đang viết lại kí ức của cháu không... Hình như cháu xem hoạt hình nhiều quá.

Cháu bế Yuu theo kiểu công chúa. Rồi cháu nói, “Gì chứ, cậu có nặng đâu.”

Yuu... sững sờ. Cô ấy xoay người, nhảy xuống đất và chạy bán sống bán chết. Nhanh đến mức cháu tự hỏi cô ấy có đau đầu gối thật không. Đến mức cháu không nhìn ra vẻ mặt bấy giờ của cô ấy. Cháu cũng sững sờ.

Sau đó hai đứa tránh mặt nhau, vì vậy việc Yuu bỏ học khi kì nghỉ hè kết thúc, cháu không hề hay biết. Cháu chỉ biết lúc cô ấy đã rời thị trấn.

Sự cứu rỗi duy nhất là lí do Yuu nghỉ học mà cháu nghe đồn được. Không phải những chuyện đau khổ như bị bắt nạt hay có tâm bệnh, mà là chuyển về căn hộ cũ ở Tokyo vì người cha đã về nước. Phẫu thuật đầu gối cho Yuu trên đó cũng tốt hơn.

Về chuyện trường lớp, sau khi đầu gối khỏi, chỉ cần cô ấy học theo chế độ giáo dục từ xa là được. Sẽ thật tuyệt nếu hai đứa tình cờ hội ngộ ở trường đại học. Cháu đã vẽ ra viễn cảnh có hậu như thế đấy.

Cháu quỳ xuống năn nỉ cha mẹ cho lên Tokyo học đại học. Nhờ đứng thứ hai ở Đại hội thể thao trung học toàn quốc mà cháu may mắn được một trường ở Tokyo chiêu mộ, sau đó được nhận khá dễ dàng.

Chuyện cháu được lên Tokyo không chừng cũng là nhờ cô. Vì nhân tiện lên thăm cháu, cha mong sẽ tình cờ gặp lại cô.

Tokyo đâu phải một thành phố cồn con dễ mà tìm nhau cơ chứ? Nhưng không biết thì vẫn chờ mong, và cũng biết đâu, phép màu lại xảy đến.

Cháu đã gặp được Yuu.

Đó là ngày khai trương cơ sở đầu tiên ở Tokyo của cửa hàng bánh vòng nổi tiếng tại New York, nên cũng không đến mức “phép màu”... Cô, sao thế ạ? Sao tự nhiên lại đứng lên?

Khai trương bao giờ ư? Thứ Sáu tuần thứ ba của tháng Tư, sau khi cháu nhập học chưa bao lâu... Không phải thế ạ, là ba tháng trước khi Yuu qua đời. Cô cứ bình tĩnh. Cháu sẽ kể ngọn ngành. Cô uống nước nhé? Cháu thì muốn.

Có lẽ vì nhớ nhà nên dù đã bắt đầu ngừng ăn gluten, cháu lại thèm bánh vòng tới phát điên sau khi xem giới thiệu trên chương trình tin sáng. Dĩ nhiên là khác bánh vòng do mẹ Yuu làm, nhưng cháu trùng hợp được nghỉ học chiều nên quyết định đi thử một phen.

Cháu cũng muốn lên mặt với bọn bạn ở quê nữa.

Hàng người dài dằng dặc, đến mức cháu muốn cười vào mũi mình vì tưởng ngày thường không đông. Cháu tắc lưỡi, thôi thì đứng hóp bụng cũng được. Đó là một bài tập cơ bụng ạ.

Ngay lúc cháu hít vào và nín thở, một cô gái nom như Yuu lướt qua trước mắt.

“Nom như” nghe buồn cười cô nhỉ. Nhưng cháu thấy thế vì cô gái ấy khác hẳn Yuu trong kí ức cháu. Nếu cô ấy không cầm hộp bánh cỡ to nhất, khéo cháu đã để cô ấy đi luôn.

Bụng bảo dạ, “Mua từng ấy bánh vòng đích thị là Yuu rồi,” cháu liền gọi tên cô gái. Nếu nhầm thì xin lỗi là xong.

Quả nhiên là Yuu.

Đáng lẽ chỉ cần hỏi thăm sức khỏe, nhưng lời buột ra từ miệng cháu lại là “Tại sao cậu nghỉ học...”

Tại sao cậu nghỉ học mà không cho tớ biết?

Rốt cuộc, đó vẫn là chuyện cháu luôn canh cánh trong lòng. Song cháu đã ngưng giữa chừng vì nhận ra Yuu rõ ràng không chào đón tình huống này. Trên gương mặt cô ấy là vẻ cực kì khó xử. Bỗng nhiên cháu muốn chạy trốn, bởi nếu Yuu bảo nguyên nhân là tại cháu bế cô ấy, cháu phải làm gì đây? Đúng lúc ấy, Yuu lí nhí.

“Cô... À không, do tớ phẫu thuật đầu gối ấy mà.”

Có lẽ câu nói lửng lơ khiến Yuu tưởng cháu hỏi về lí do nghỉ học. Nhưng cháu không kịp đính chính, vì Yuu đã lại chạy đi.

Sau đó, cháu nhận ra một chi tiết kì lạ.

Chẳng phải cô ấy vừa nói “Cô” sao? Có ý gì?

Tự hỏi vậy chứ cháu không nghĩ nữa. Bởi chuyện cũng qua rồi. Ngay từ ngoại hình, cô ấy đã không phải Yuu mà cháu biết. Chắc cô ấy không muốn gặp lại bất cứ người quen nào trước kia.

Cháu không muốn bế Yuu trong hình hài của cô gái vừa gặp.

Cuối cùng, cháu về nhà trọ mà chẳng mua cái bánh nào. Nốc chai nước protein trong đau khổ, cháu phong ấn mọi kí ức về Yuu.

Tuy nhiên, lúc Yuu chạy đi, đáng ra cháu nên gạt bỏ sĩ diện mà đuổi theo cô ấy. Với tốc độ của mình, cháu có thể đuổi kịp. Không bế thì giữ tay. Chỉ cần giữ tay Yuu, dẫu có bị hất ra, cháu của bây giờ vẫn chịu được.

Và đáng ra, cháu nên sẵn sàng bị ghét để hỏi chuyện Yuu rõ ràng.

Hỏi rằng tại sao cậu trông buồn như thế? “Cô” là sao? Tớ giúp gì được không?

Và rồi Yuu chết. Ở chính thị trấn này, ở ngay căn nhà từng sống trước kia.

Cháu ân hận lắm, vì đáng ra cháu đã có thể làm gì đó. Song ngoài thông tin trên báo chí và từ những người bạn, cháu lại không đủ can đảm để đào sâu vào chân tướng cái chết của Yuu.

Lỡ như nguyên nhân là do cháu, dù chỉ một chút thôi...

Thế nên khi cha bảo cô Hisano muốn biết về Yuu, cháu có hơi hoảng hốt. Nhưng trút ra hết rồi, cháu lại thấy nhẹ lòng. Cô đã từ tốn dẫn dắt cháu chẳng? Cô Hisano này, chẳng phải cô hợp làm bác sĩ tâm lý hơn bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ à?

Mà cô cũng là “cô” nhỉ.

Tên giáo viên chủ nhiệm của Yuu? Cấp hai và cấp ba được chứ? Cô Kie, chủ nhiệm năm lớp Bảy hình như có chị gái là bạn cùng lớp với cha cháu. Chắc cô cũng biết nhỉ... Nếu cô muốn hỏi thêm gì, đừng qua cha cháu mà liên lạc thẳng với cháu qua LINE nhé.

Tên cháu? Seiya ạ, tức “đêm sao”. Nghe như nhân vật trong phim hoạt hình cô nhỉ? Đến độ có thời gian cháu còn mặc cảm vì cái tên hơn cả chiều cao. Nhưng nó xuất phát từ cảnh tượng đẹp nhất trong đời cha cháu thì phải.

Không lí nào liên quan đến cô đâu nhỉ...

CHƯƠNG 4

Đạo đức và luân lí

Để chị đợi rồi, Sanochan. Em gọi “Sanochan” được không? Hay là bác sĩ Hisano? Chị Hisano?

Sanochan là được rồi nhỉ? Cách gọi này em nghĩ ra à? Em không nhớ gì hết, thật thế à?

“Isanochan” rồi “Risanochan”, hồi bé em không nói sõi được âm “Hi” nên toàn lướt chữ đầu tiên và nhấn vào “sano”, chị em bảo “Sanochan” nghe thân thiết hơn nên cũng muốn gọi chị là “Sanochan”. Nguồn cơn là như thế.

Xin lỗi vì quấy quả em? Em bận thật nên cũng phiền đó chị. Mà bàn trong kia trống, mình chuyển vào nhé?

Ừ, trong này thoải mái hơn thật.

Bị chói mắt? Cũng một phần, nhưng chủ yếu là em không muốn người quen, đặc biệt là phụ huynh học sinh, thấy em đi cùng chị.

Tại sao á? Vì phiền chứ gì. Em không muốn người ta tưởng mình quen biết. Về điểm này thì Sanochan không hiểu từ xưa rồi nhỉ?

“Chẳng ai ghét mình. Nếu mình gọi, họ sẽ vui vẻ chạy đến. Họ

tự hào khi quen biết mình. Những kẻ từng dấn dấp tới mình có tí ti thể nào cũng vênh vang với người khác về điều đó.”

Kiểu gì chẳng có loại người như thế. Khá nhiều là đẳng khác. Và kiểu gì trước mặt Sanochan cũng có những kẻ cư xử như vậy. Nhưng những người vô tư và thực lòng mừng cho thành công của chị thì sao, không nhiều như chị tưởng đâu. Em chắc chắn đấy.

Bản mặt như nữ chính một vở bi kịch của chị trông ngứa mắt thật. Chị mới là người gọi em ra nhé. Mất một buổi trưa Chủ nhật quý báu của người ta. Cả chị Shiho nữa, sao lại tự tiện cho số điện thoại của em chứ? Bay đến chân trời khác rồi mà Sanochan vẫn giữ liên lạc với bạn học ở quê à?

Sanochan đã gặp chị em? Không thể tin nổi. Dám vác cái thân hình đó đi gặp người quen cũ, đã thế còn là Sanochan. Chị có bảo chị em là “như con heo” không? Như chị bảo em hồi xưa ấy?

Bất ngờ chưa? Chị cũng khá hơn một chút rồi đấy. Chị không dám nói chứ gì? Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ Hisano, nguyên đại diện Nhật Bản đi thi Hoa hậu thế giới, gọi người khác là heo, chuyện này mà lên mạng thì sao nhỉ? Chấn động phải biết.

Em chẳng phải người nổi tiếng như Sanochan, nhưng là giáo viên cấp hai nên em không nói năng bất cần được.

Có một cậu học sinh ăn cơm trưa trong tiết bốn. Thành viên câu lạc bộ tennis, mặt mũi cũng xinh trai, tính tình vui vẻ, trong lớp rất được yêu thích. Gọi là A nhé. Cậu ta dựng sách giáo khoa

và vở bài tập lên bàn làm lá chắn, nhưng từ bàn giáo viên thì nhìn thấy hết. Vì vậy em đã nhẹ nhàng nhắc cậu ta.

“Đừng làm chuyện vụng trộm như thế.”

Cậu ta nghe xong liền gãi đầu cười, “Lộ rồi à”, cả hộp cơm cũng thu dọn luôn. Những đứa xung quanh cũng cười, bảo “Lộ quá chứ gì nữa, mùi bay đầy ra đấy.” Bầu không khí khá thoải mái và chuyện đã được giải quyết.

Vậy nhưng sau giờ học, em bị giáo viên chủ nhiệm lớp cậu ta và chủ nhiệm khối gọi lên, chị biết họ nói gì không?

“Trước mặt cả lớp, cô nói cậu A là ‘trộm’ phải không.”

Hai thầy bảo buổi trưa, cậu ta đã lên mách với vẻ mặt đau khổ. Còn khóc lóc nữa.

Ban đầu em không hiểu ý họ. Nghĩ một chút thì em nhớ ra và thanh minh: Cậu ta lên ăn cơm nên em đã nhắc là “đừng làm chuyện vụng trộm”.

Họ liền bảo em, “Không cần biết là ‘vụng trộm’ hay ‘trộm’, trẻ con bây giờ phản ứng rất quá khích với từ ‘trộm’, cô cũng biết cơ mà? Vì thế khi cậu ta tố lên là ‘Em bị tổn thương’, cô phải xin lỗi cậu ta, dẫu cậu ta đã ăn cơm trong giờ đi chẳng nữa.”

Có kiểu phán xử ngớ ngẩn thế à?

Em xin lỗi chứ. Sau giờ học ngày hôm đó, giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm khối dẫn em đến sân tennis, khi A đang sinh hoạt ở câu lạc bộ. Kẹp giữa hai người đàn ông một già một trẻ, em có cảm giác mình đang bị cảnh sát áp giải. Em cố để không khóc,

nhất định không được khóc.

Phải hồi xưa thì em đã khóc tu tu ngay, nhưng em trưởng thành rồi.

A ngó quanh với vẻ “thôi chết”, nhưng chỉ trong chớp nhoáng, gương mặt cậu ta lóe lên nụ cười đều và nhìn về phía em. Bộ mặt thật của cậu ta.

“Có sự tình gì chẳng?” Không phải đứa nào nhân cách tồi cũng ở trong hoàn cảnh mà chúng buộc phải sống trái ý bản thân đâu. Những đứa này khi bị chất vấn sẽ dựng chuyện cha mẹ, giáo viên hay bạn học chúng không thích là kẻ ác. Một biến cố nhỏ cũng bị xé ra to gấp vạn lần, bản thân chúng thì luôn cho rằng mình không có lỗi.

Phải hỏi cả loại chuyện đó sao? Nếu hỏi để chỉnh đốn tính cách vụn vặt của chúng thì đừng. Bởi có kha khá kẻ, bất luận là trẻ con hay người lớn, càng can dự vào chuyện của người khác lại càng dồn người đó vào bất hạnh. Và cũng có kha khá kẻ vui mừng trước hành động ấy của chính mình.

Tốt hơn hết là nhanh nhanh chấm dứt mọi chuyện.

“Cô thành thực xin lỗi vì đã gọi chuyện ăn cơm trong giờ học của em là vụng trộm.”

Em xin lỗi, thanh âm không chỉ vang khắp sân tennis mà cả sân vận động. Như một chương trình tạp kỹ trên tivi vậy.

Cậu A sao? Cậu ta ngệt mặt ra. Có lẽ vì trái với kế hoạch của cậu ta. Tính buông câu “Em không nghe rõ” để bắt cô giáo nhai

đi nhai lại lời xin lỗi trong nước mắt, bản thân cậu ta lại tận hưởng điều đó chứ gì? Nhưng rồi chính cậu ta mới trở thành đối tượng bị bêu riếu trước thiên hạ nên chỉ biết cười méo xẹo.

Vì giáo viên mà tự kiểm điểm thì chuyện đâu vào đấy rồi.

Giờ ai mới là người phải tự kiểm điểm đây?

“Ngu ngốc thật” ấy ạ? Chị thôi đi, Sanochan. Mấy từ như “ngu ngốc”, chị không được nói đâu. Ai mà biết ở xó nào lại có người đang đồng tai hóng hớt chứ.

Có lẽ chị muốn gọi em ra một quán cà phê xa xa, nhưng ở vùng quê mà nhà nhà đã đi lại bằng ô tô, chị vẫn nằm trong phạm vi tai mắt của họ thôi. Chắc chị định cải trang, nhưng cái khăn quàng cổ đó nổi bật quá. Chị nên tháo ra đi.

Em á? Em có quàng khăn đâu. Em chẳng ham hố gì chuyện đến gặp một người ăn mặc theo phong cách tự nhiên như chị cả. Chị cất vào túi đi.

Em chẳng cần, cả đồ cũ của chị hay của bất cứ ai. Đứa em gái nào trên đời này cũng thế. Nói chung thời buổi bây giờ, chưa biết sự thể thế nào hay thiệt hại nghiêm trọng ra sao, cứ lỗ miện là thiệt.

Những ai có thân nhân bị sát hại mà gào lên “Tôi muốn giết kẻ thủ ác” sẽ bị chê trách. Thế giới này là vậy đấy. Chị cũng biết mà, Sanochan? Vì chị hay bình luận trên chương trình thời sự mà.

Với em, lắm lúc do đối phương sảy miện mà chuyện trở

thành “tại anh tại ả tại cả đôi bên”.

Tuy đã phải xin lỗi vì từ “vụng trộm” nhưng em vẫn muốn gọi cậu A theo kiểu khác. Có điều Sanochan chọn quán này nên em phải cẩn thận mới được. Sao không tìm chỗ nào có phòng riêng chứ?

Chị muốn uống Hojicha Latte đường đen? Cái đó ở quê này hiếm chứ chắc trên Tokyo đây.

À, vậy sao? Ra là hết trào lưu rồi. May mà quán này vẫn còn món đó. Em không biết trào lưu đường đen với Hojicha bùng lên khi nào nên cứ gọi cà phê thường thôi. Chị giới thiệu cho em một câu có phải hay không?

Gọi thêm? Không ạ.

Đường đen thì không sao đâu? Chị muốn nói gì? Em không giảm cân nên có kiêng đồ ngọt đâu. Em cho mỗi sữa vào cà phê vì em thích uống kiểu ấy thôi.

Nếm thử? Thôi, khỏi chị ơi. Lần khác đến quán này em sẽ gọi sau. Đẹp chuyện đường đen với Hojicha đi ạ.

Em kể tiếp này. Tuy em xin lỗi vì dùng từ “vụng trộm” nhưng có vẻ cậu ta lại hiểu rằng có thể ăn cơm trong giờ học. Đúng là ng... ngài quý tử tội nghiệp không biết điều.

Nói thế thô lỗ hơn á? Kệ. Nói chung cậu ta lại bày cơm ra. Đã thế còn không che chắn gì hết mà rất đường hoàng. Thế nên lần này, em đã cân nhắc từ ngữ để phát ngôn.

“Đang là giờ học, không phải giờ ăn cơm. Có điều, nếu anh

thấy không ăn ngay sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thì mang cơm lên phòng y tế mà ăn.”

A sửng cồ. Vì thiếu vốn từ, không dùng lời để phản bác được nên cậu ta tức tối.

Đầu tiên là lớn giọng “Hả?” như để đe dọa. Em chẳng sợ tí nào. Sau hai lần “Hả?” liên tiếp mà em vẫn không nao núng, cậu ta bắt đầu uy hiếp.

“Cô vẫn chưa tỉnh ngộ à? Hay để tôi tung chuyện cô gọi tôi là ‘trộm’ lên mạng nhé. Cô sẽ bị sa thải đấy?”

Em im lặng một chốc. Không phải em không tìm được từ để phản bác. Em chỉ cật lực nhẩn nhịn để câu quát “Cậu bị ngu à?” đã dồn lên cổ không buột khỏi miệng thôi.

Những lúc đó Sanochan sẽ làm gì? Chẳng phải chị hay đếm số trong đầu sao? Chị em thì hơi khác, chị ấy sẽ nhắm bài *Chúa rừng* của Schubert trong đầu. Em có nghe một lần trong giờ nhạc hồi cấp hai, nhưng bấy giờ chỉ chơi mỗi khúc mở đầu có các liên ba “tà tà tà, tà tà tà”.

Đúng, đúng rồi. Trong tiếng Nhật là đoạn “Cha ơi, cha ơi.” Ô, Sanochan cũng hát được à? Vì chị là bạn cùng lớp với chị em mà. Em cũng ngờ ngợ là mình từng nghe nhưng không có ấn tượng gì. Năm Sanochan học, bài đó phải nghe bằng âm lượng cực to ấy nhỉ? Nói chung, khi nhắm hết bài *Chúa rừng* trong đầu, chị em có thể nhin được phần đa mọi chuyện và trải qua chúng một cách êm thấm. Sanochan thì sao?

Không nghĩ ra? Không nhầm cả *Chúa Rừng* luôn? Phải rồi. Có lẽ vì trong đời, chị chẳng khi nào bị người ta chơi xấu hay bêu riếu. Mà nếu có, chị sẽ bật lại ngay, lỡ tình hình nghiêm trọng hơn, chị sẽ run run đôi lông mày và khóc ngon ơ, đồng thời trưng ra vẻ mặt đáng thương. Vậy là những người xung quanh đều đứng về phe chị.

Em dựa vào đâu ư? Chị gọi em là con heo con, khi bị người khác nhắc nhở thì toàn làm thế còn gì?

Xin lỗi vì hồi đó? Thôi, em không cần lời xin lỗi vượt thời-không của chị. Không phải sự hối lỗi bấy giờ đã vi vu qua hành tinh nào rồi giờ mới trở về, mà chẳng qua chị đang bị em trách móc, đã thế chị cũng có việc cần hỏi nên mới buột miệng xin lỗi thôi.

Thôi thôi, lời xin lỗi đó em không cần. Em tuyệt đối không nhận đâu nhé.

Cách nhận nhin của em? Đối chủ đề chớp nhoáng chưa kìa. Sanochan em hằng quen biết làm em hoài niệm thật đấy. Ừ, gặp được chị thật tốt quá. Vì chị đã chứng minh cho em thấy “giang sơn dễ đổi, mà bản tính khó dời”.

Em nhầm trong đầu bài *Không lụy trước màn mưa* của Miyazawa Kenji. Nếu phân loại sơ sơ thì em giống chị mình.

Chứ gì? Môn em phụ trách là quốc ngữ mà. Nhưng trước khi thành giáo viên, những lúc cần bình tâm, bài *Không lụy trước màn mưa* đã quán trong đầu em rồi. Có lẽ vì em bị bắt thuộc lòng

bài đó hồi cấp ba.

Sanochan không phải thuộc lòng sao?

Học trên lớp nhưng không phải thuộc lòng ấy ạ? Vậy đây là gu của giáo viên rồi. Có một thời gian em bắt học sinh thuộc phần lời tựa của *Đồ Nhiên Thảo*, nhưng có lẽ vì vất vả, vì bị ép buộc, vì quyền tự do được từ chối các yêu cầu (?!) nên phụ huynh và học sinh đã kiến nghị, em đành vội cho thôi.

Giai đoạn có thể khắc ghi vào đầu nhanh và nhiều thông tin là những năm tháng thiếu niên, nhưng thành người lớn rồi, thông tin nào sẽ giúp chúng ta lúc nguy cấp đây?

Này nhé, em trở thành giáo viên năm 2004, qua mỗi năm, em tưởng mình sẽ dần quen với học sinh nhưng hóa ra không phải. Trái lại, từ năm này qua năm khác, em cảm giác mình không còn trò chuyện với học sinh được nữa. Em hỏi các giáo viên khác thì được bảo đó là chuyện đương nhiên, vì thầy và trò dần có khoảng cách về tuổi tác, họ khuyên em không nên đặt nặng vấn đề. Nhưng có thật lí do chỉ có nhiều đó thôi không?

Khách của Sanochan, mà chị gọi là bệnh nhân nhỉ? Cũng có các em ở độ thiếu niên phải không? Chị có cảm thấy giống em không? Mà chắc cũng không có nhiều học sinh cấp hai tới chỗ chị.

Chị cũng thấy gì sao? Thế nào ạ?

Kiểu như đến nhờ chị tạo cho chúng cá tính riêng? Em hiểu.

Mặc dù sợ lệch khỏi tập thể, sợ bị công kích vì nổi bật, luôn

thuận theo ý kiến của người có tiếng nói hay của số đông biểu quyết, trong thâm tâm, chúng vẫn muốn có bản sắc riêng và những lời tán thưởng, lời khen chỉ dành cho mình.

Muốn được khen và trở nên xuất chúng ở một lĩnh vực nào đó có lẽ là mong muốn giống khi còn trẻ con của chúng ta. Nhưng ở thời chúng ta, đa phần trẻ con khao khát được thể hiện nhiều hơn.

Một mình chạy trên sân thể dục của trường vào buổi sáng, đọc sách của tác giả yêu thích vào giờ nghỉ, nhại quá lối hành động của giáo viên, thành lập ban nhạc, hát trước đám đông như lễ hội văn hóa hay xe buýt đường dài, dán hình thần tượng hay vận động viên thể thao yêu thích lên hộp bút hoặc tủ giày...

Mới học tiểu học mà tóc của Sanochan đã không vào nếp, thành ra lúc nào chị cũng đeo cái mũ vành màu vàng trên cổ. Đó chẳng phải cũng là một nét riêng thú vị sao?

Vì thế mà bạn học hồi xưa, dẫu không thân nhưng chỉ cần từng cùng lớp với ta, ta cũng sẽ nhớ đến họ như một đứa thích cái này, một đứa giỏi cái kia, phải không? Thường sẽ có đứa chạy nhanh hay đứa thông minh nữa.

Nhưng thật khó để nhìn ra những điều đó ở trẻ con ngày nay. Vì chính chúng không thể hiện mình, nhà trường và xã hội thì không coi cạnh tranh là tốt và thứ hạng cũng không được công khai.

Ngay cả chuyện hát hò, hát đồng ca thì được, chứ độc xướng

thì không.

Ấy vậy mà, các giáo viên lại phải tìm ra cá tính riêng của mỗi học sinh để hỗ trợ phát huy chúng.

Không thể hiện mình, không muốn bị so sánh với người khác, nhưng lại muốn được nhìn ra cá tính riêng.

Phải làm sao đây? Kết quả, không chỉ nhà trường mà toàn xã hội đã chuyển sang đánh giá con người bằng cách hiểu họ mà không cần họ thể hiện ra.

Phải, qua ngoại hình. Xinh gái hay xấu gái, đẹp trai hay xấu trai, cao ráo hay thấp lùn, gầy gò hay mập mạp.

Nếu tướng thế nào mà tâm đúng thế ấy thì còn may, nhưng lắm lúc người ta sẽ bị quy chụp tính cách qua ngoại hình, chẳng hạn như mắt một mí nhìn không thân thiện, tướng xấu thì tâm cũng xấu, dấu cho sự thật có thể ngược lại.

Đó chính là thứ giúp cho việc kinh doanh của Sanochan, kêu gọi người khác cắt mắt hai mí, trở nên phát đạt nhỉ?

Thế nên ý kiến của chị, cho rằng bọn trẻ “kiểu như đến nhờ chị tạo cho chúng cá tính riêng”, em cực lực tán thành. Nếu phải đúc kết cảm nhận của em bằng một câu thì chính là ý kiến của Sanochan đúng kiểu “mặt trời chân lí chói qua tim” ấy. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, có lẽ đây là lần đầu em thực lòng đồng cảm được với quan điểm của Sanochan.

Em hầu như không có thời gian xem chương trình thời sự buổi tối, nhưng chương trình tranh luận lúc nửa đêm, những

lần có chủ đề về giáo dục, em sẽ thu lại để xem. Ở đó toàn những người làm về giáo dục: giáo viên đang đứng trên bục giảng, nhà phê bình giáo dục, cựu quan chức của Bộ giáo dục, giảng viên uy tín ở trường dạy thêm nổi tiếng, giám đốc của trường theo mô hình tự quản, nhưng có sao Sanochan lại hay tham gia thế?

Vì lần chị được mời bàn về nội quy trường học đã gây tiếng vang tốt à? Ừm, lần mà chị bảo “nếu cắt mắt hai mí giúp các em lạc quan đến trường thì nội quy nhà trường không nên cấm”, rồi “Các vị có cấm học sinh mắt kém đi khám mắt không?” ư?

Mà nhé, quảng cáo được phát ngay sau đó, hết quảng cáo thì chuyển sang nội quy khác. Rất có cảm giác Sanochan đã kết thúc phần trình bày bằng một lời hay ý đẹp. Ý của chị là “mắt kém” sẽ tương tự “ngoại hình xấu” trong phẫu thuật thẩm mỹ nhĩ. Nhưng có thể nhìn nhận hai cái đó như nhau sao?

Mắt kém sẽ gây trở ngại cho sinh hoạt thường ngày, nhưng ngoại hình xấu sẽ gây trở ngại thế nào? Giả sử việc xây dựng mối quan hệ con người gặp trở ngại, vậy người phải cải thiện vấn đề là người có ngoại hình xấu sao?

Quả thực bài học đạo đức “Ngưng đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài” đã được dạy hàng chục, hàng trăm năm nay, nhưng giá trị quan đâu dễ đổi thay đến thế. Nếu có thay đổi thì họa chăng là quan niệm về đẹp trai và xinh gái. À, người ta không nói là “đẹp trai” nhĩ. Soái ca? Vậy là cách để gọi nam thanh nữ tú

đã thay đổi, nhưng quan niệm về xấu xí thì thời nào cũng giống nhau.

Nhân gian bất biến, mà thời học sinh có ảnh hưởng lớn đến cuộc đời, đến sự hình thành nhân cách và mối quan hệ con người, thì có hạn. Vậy tốt hơn hết là phẫu thuật chỉnh hình sớm lên.

Lí luận này có đúng đắn không? Nghe xong, chị còn thấy người ngoại hình xấu và người mắt kém giống nhau nữa không?

Thôi, chị không trả lời cũng được. Để chị lôi chuyện “không rào cản để hòa nhập xã hội” ra nói thì lạc đề mất. Chị giỏi lái chủ đề về lĩnh vực sở trường của mình mà.

Với tâm thế đó, lần nào em cũng ngồi trước tivi để phản bác ý kiến của Sanochan. Dĩ nhiên em không biên lên mạng rồi.

Vì thời đại này, tân giáo viên chủ nhiệm nói xấu học sinh trên Twitter sẽ bị sa thải ngay.

Giả sử không bao giờ bị lộ thì em sẽ viết gì? Ừm...

Hồi ông bà nào kiến nghị cấm thi chạy, không công khai những học sinh có thành tích đứng đầu và cho tất cả làm nhân vật chính trong buổi diễn văn nghệ trường, hãy đề xuất cả vụ cho bọn trẻ con đội khăn trùm đầu, mặc quần áo thùng thình rồi lên quản trường luôn đi!

Kiểu thế chẳng?

Đang nói về đứa ăn cơm trong giờ học? Thằng ngu đó thì thôi. Ấy chết, em lỡ nói “thằng ngu” rồi. Kệ vậy. Nếu bị mách, em sẽ

bảo đang nói chuyện về đười ươi với Sanochan. Đảo Borneo nhỉ? Chị cũng tham gia hoạt động chăm sóc động vật ở đây mà.

Đó là người khác? À, cái cô người mẫu. Cứ coi như em nhầm chị với cô ta đi. Mà đúng là em nhầm thật.

Lạc đề quá, không biết lúc đầu đang nói tới đâu rồi. Cậu A lại ăn cơm trong giờ học, lần này sau khi thận trọng nhắc nhở thì cậu ta sững cồ với em, phải rồi, thế là em im lặng. Đã hồi tưởng xong.

Có những người tự cho mình là thắng khi đối phương im lặng. Có vẻ đồ ng... à không, cậu A đó tưởng đã đo ván được em. Cái đầu và cái miệng chậm chạp của cậu ta bật ra một câu đốn mạt.

“Đáng đời mụ mập!”

“Nếu anh muốn tôi xin lỗi vì từ ‘trộm’ thì mong anh cũng xin lỗi tôi vì từ ‘mụ mập’ nhé.”

Em bình tĩnh nói. Chị nghĩ em mập bao nhiêu năm rồi chứ? Em không dễ nổi điên đâu. Xem chừng vẫn còn chậm hiểu nên cậu ta bật lại em một tràng.

“Hả? Tôi không phải trộm mà cô gọi tôi là trộm. Nhưng chuyện cô béo là sự thật mà. Nói ra sự thật thì có gì xấu. Xin lỗi? Đàn áp ngôn luận chắc? Lần này tôi sẽ đăng lên mạng cho biết. Cô có lạy lục tôi cũng không tha thứ đâu!”

Vì vốn từ hạn chế nên cậu ta chỉ biết mấy từ cực đoan kiểu “đàn áp ngôn luận”, không có nhiều sự lựa chọn nên cậu ta dùng

luôn từ đó. Cả từ “xét xử” nữa.

Trong các nữ giáo viên đồng nghiệp của em, có người vì căng thẳng mà bị hói đồng xu ở bên tai phải. Khi em bảo mình thuộc dạng bị đau bụng thì họ nhắc nhở rằng, triệu chứng của căng thẳng không phải mỗi người một khác, mà trái lại, ở mỗi giai đoạn, phần đa người sẽ gặp những triệu chứng giống nhau. Đau bụng tức là mới ở giai đoạn đầu.

Trước giờ em cũng có chuyện phiền muộn nên vẫn tự nhủ, “Không, mình không sao”. Song rốt cuộc em đã tin sái cổ vụ bị hói. Bị hói thì thà bị đuổi việc còn hơn. Tệ nhất là vừa bị hói vừa bị đuổi việc.

Thơ của Miyazaki Kenji không bật ra nữa. Tâm trí em cuồn quay suy nghĩ.

Tại sao mình phải cố gắng làm lụng ở cái nơi ngu ngốc này chứ? Bà chị mang tiếng là chị cả nhưng lại tốt lên Tokyo... Mình đang nghĩ gì không biết? Thà mình ngắt ra đây, có khi mọi chuyện sẽ lắng xuống, nhưng cơ thể mình lại vững vàng đến lạ. Hiểu rồi, cái thân ăn như mèo mà vẫn béo từ thời trẻ ranh của mình đã dự đoán được ngày này đây mà.

Vì em không phản bác nên cậu ta càng hăng tiết.

“Nói gì đi chứ bà mập, ụt ịt ụt ịt.”

Em chẳng biết ai đã bật cười và ai đã tỏ vẻ “Cậu quá lời rồi”. Trước mắt em chỉ là một màn trắng xóa.

Đúng lúc ấy, vị cứu tinh xuất hiện.

“Đủ rồi đấy.” Người chen lời là thầy dạy môn xã hội, cố vấn của câu lạc bộ bóng chày. Cả môn phụ trách lẫn năm chủ nhiệm đều khác nên thầy chưa bao giờ nói chuyện với em. Thầy bảo đã thấy em xin lỗi ở sân tennis và để ý đến em.

Phản ứng của cậu A? Cậu ta không bật lại thầy giáo đẹp trai phóng khoáng được hôm đó kia, chỉ bảo “Em đùa chút thôi” cùng nụ cười méo mó. Chẳng biết là do phân biệt nam nữ hay cách biệt ngoại hình nữa.

Học sinh trong lớp, đặc biệt là mấy em gái, nói “Em cũng thấy quá đáng” để chống lưng cho thầy. Vậy sao chúng không giúp em sớm hơn?

Thầy đẹp trai đến muộn? Chuyện đó về sau thầy cũng xin lỗi em, thầy bảo tuy áy náy nhưng vẫn chờ ngoài hành lang, đợi tới lúc cậu kia rơi vào cảnh hết đường chối cãi. Nhưng chỉ bằng việc thầy cứu em, em đã rất vui rồi, nhất là...

Lẽ nào là hôn phu của em? Không phải “lẽ nào” mà đúng đấy ạ. Hóa ra chị em đã kể đến chuyện em kết hôn. Cả em và anh ấy đều gọi đó là “vụ náo động vụ trộm”. Em kể nghe như chỉ mới hôm qua, nhưng sự việc xảy ra từ năm ngoái.

Không phải em thổ lộ đâu. Việc anh ấy đến xem tình hình của cậu A cũng là vì đã để ý em từ trước.

Em hiểu Sanochan đang nghĩ gì. Ánh mắt của chị phờ ra hết rồi. Nhưng chị đừng nói ra. Chị mà nói thì em sẽ tổn thương thật đấy, nên em sẽ tự nói.

Tại sao người đẹp trai như thế lại thích em chứ gì? Đã thế em còn hơn người ta ba tuổi. Các giáo viên thì thầm với nhau rằng, “Ở trường thiếu gì cô vừa trẻ vừa xinh hơn nhĩ”, nhưng em nghe được cả tá lần rồi. Có khi họ không thì thầm mà đường hoàng nói để em nghe thấy cũng nên.

Nếu nhà em mà có cửa ăn cửa để sương sương, thế nào em cũng giữ khoảng cách với anh ấy vì nghi mình đang bị lừa. Thực tế là em đã đi hỏi cha em, rằng cha có tài sản gì giấu chị em chúng con không.

Em bảo “không” mà. Nhà em có phải nhà Sanochan đâu. Nhưng cha bảo “không” đi cho em nhẹ lòng, đằng này lại tiết lộ có một khoản tiết kiệm năm mươi vạn yên và chấp tay xin em đừng nói với mẹ, thế là em lại đâm mệt mỏi.

Song em vẫn không tin anh ấy nên quyết tâm hỏi thẳng, hỏi xem em tốt đẹp chỗ nào.

Vậy chị nghĩ là chỗ nào?

... Sanochan?... Sanochan? Sao lại dăm chiêu thế?

Chị vừa nhảm bài *Chúa rừng* à? Chị bất lịch sự thật. Cứ nói bừa đi thì chết ai. Chân phương này, hòa nhã này, thoải mái khi ở cùng này.

Anh ấy bảo em thế đấy, chị có nghe không!

Cho nên, em “g... và xinh lên” á? Xin lỗi, em không nghe rõ. Chị vừa khen em gầy đi à?

Trúng phóc? Có phải câu hỏi đố vui đâu. Em không nhớ trước

đây đã gặp Sanochan khi nào, nhưng em gầy đi không phải vì có bạn trai hay quyết định lấy chồng đâu. Nãy em cũng bảo, đời nhà giáo của em giống như cuộc chiến với cơn đau bụng vậy. Giờ nói cũng chẳng để làm gì, nhưng em nghĩ nghề giáo không hợp với em. Rõ là hồi bé em không giỏi nói trước đám đông, đọc sách trên lớp cũng phải rất nỗ lực.

Tại sao em lại học làm giáo viên? Vì em muốn ra khỏi nhà. Thường thì những rào cản kiểu này đối với bậc anh chị sẽ lớn hơn, nhưng ở nhà em, lúc chị Shiho lên Tokyo học cũng là lúc chị ta tuyên bố sẽ không về quê nữa, nên đến phiên em, cha mẹ đã cảnh cáo. Nếu em không nói rõ lí do muốn học lên, cha mẹ sẽ không cho phép, vậy là em đành bảo em muốn trở thành giáo viên.

Em cũng không nghĩ ra công việc nào khác phải học bốn năm đại học mới có thể đảm trách và chính em có khả năng theo. Tuy giáo viên cấp hai chỉ cần học đại học ngắn hạn, nhưng cả em lẫn cha mẹ đều không biết nên càng tốt.

Em không bỏ trốn như chị em được. Vì bà em cũng yếu rồi. Em từng một lần gọi chị Shiho là kẻ phản bội, nhưng nếu là con người đó, hẳn chị ta sẽ vặc lại, “Tao chưa bao giờ nói mình sẽ tìm việc ở quê cả”, rồi có khi còn bảo, “Mày được bà thương thì giờ chăm bà cũng khó nhọc gì đâu”.

Với chị em gái, kí ức sẽ có những chỗ không khớp nhau. Em không nghĩ mình toàn được thiên vị, nhưng cái con người đó từ

xưa đã quá ư đánh đá. Khi bà trách chị ta vì cái vết ấy, chị ta sẽ vặc lại, “Mụ mập đang ghen ăn tức ở kìa”.

Do cách biệt hình thể của người trong gia đình đó chị. Dẫu có ít nhiều sự thiên vị, em cũng không cho rằng nó liên quan tới chuyện em béo.

Nhưng được thiên vị cũng tốt. Bây giờ trong bất cứ chuyện gì, em cũng đều nghĩ vậy.

Sanochan, chị vừa nêu tên ai cơ?

Chị gọi em ra để hỏi về Kira Yuu à? Chị viết trong mail là có chuyện trường lớp muốn hỏi nhỉ?

Em cứ định ninh là chị hỏi về buổi diễn thuyết nhân dịp tám mươi năm thành lập trường cơ. Chẳng là mới đây đi họp em mới biết, khi khảo sát ý kiến của học sinh và phụ huynh xem muốn mời ai về buổi diễn thuyết, tám mươi phần trăm đã ghi tên của Sanochan.

Hơn nữa chị em...

Không có gì to tát đâu. Trong thời gian chị về đây, em có đăng kí gói chăm sóc cho cô dâu ở salon của nhà chị. Chị em liên bảo, “Khéo Sanochan sẽ làm cho mày đấy”. Thế là em có chút chờ mong vì tưởng chị Shiho đã nhờ chị trước giúp em... Đúng là khờ mà.

Cũng chẳng sao. Em được chăm sóc cô dâu miễn phí ba lần ở

salon của khách sạn nơi tổ chức tiệc cưới. Em cũng không có nhu cầu phẫu thuật chỉnh hình nên có thể tin tưởng bên khách sạn.

Em về được chưa?

“Làm ơn nghe chị nói” gì chứ? Chấp nhận cúi đầu để đạt được mục đích, đúng là bài muôn thuở của chị nhỉ?

Chị đã xuống nước thì em đây cũng đồng ý vậy. Chỉ mong chị cố hình dung ra cảm xúc của em.

Em chẳng làm giáo viên vì ham mê gì. Béo cũng là một trong những lí do em bị chòng ghẹo, nhưng có lẽ học sinh đã nắm được cái thóp đó nên em mới bị trêu nhiều hơn các giáo viên khác.

Tuy nhiên em vẫn cố để hòa hợp với bọn trẻ. Em kể tiếp chuyện gây đi cho chị nghe? Thời điểm tốt nghiệp đại học, em nặng tám mươi cân. Giờ em giảm còn sáu mươi cân. Rất nhiều chuyện đã xảy đến khiến em sụt hai mươi cân trong hơn mười lăm năm.

Chị chau mày nổi gì? Sáu mươi cân lạ lắm à? Với chị thì sáu mươi cân là béo rồi, nhưng nếu Sanochan đã gặp chị em, chị có thấy bản thân chuyện vẫn gây sau tuổi ba mươi đã minh chứng cho những ngày tháng khó khăn của em không?

Em từng bị cảnh sát gọi lên, ngồi máy bay đi Osaka để đón một đứa bỏ nhà đi bụi, có cả các vụ bắt nạt nữa. Phụ huynh cũng thường xuyên kiến nghị oái oăm, có lần em bị uy hiếp

trong một buổi phân xử, nhưng hiệu trưởng thì ba phải nên em, dù chẳng làm gì sai, vẫn phải quỳ gối trước mặt phụ huynh và học sinh.

Em từng ép một đĩa vung vẩy dao trong lớp vào tường bằng một cây sasumata. Thế rồi em bị coi là bạo hành học sinh, còn con dao đĩa kia mang là gọt bút chì.

Em cứ khóc, khóc mãi, đến khi nước mắt cạn khô.

Nhưng nếu hỏi em chuyện gì đau đớn nhất từ khi trở thành nhà giáo, em sẽ không đời nào nhớ lại chuyện lúc bấy giờ.

Mà là cái chết của Kira Yuu.

Trước khi chuyện xảy ra, em không biết cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh lại bị thương nhường ấy. Vài lần trong năm, trường sẽ có những buổi học đặc biệt về sinh mệnh con người, mời các chuyên gia tư vấn tâm lý từ bên ngoài về nói chuyện. Sau đó khi trao đổi ở các lớp, chính em cũng chia sẻ suy nghĩ của mình. Chúng em muốn thẳng thắn đối diện với sức nặng của sinh mệnh và cái chết. Ấy vậy mà...

Em lại không dám khẳng khái thừa nhận cái chết của Yuu. Nếu nguyên nhân là bệnh tật hay tai nạn, chắc em đã dám đối mặt rồi.

Nhưng đó lại là tự sát.

Đã ba năm có lẽ trôi qua từ khi Yuu tốt nghiệp cấp hai, song lắm lúc em cũng ngẫm ngợi xem, lẽ nào mình đã bỏ sót điều gì trong những năm tháng ấy.

Nhưng lần gỡ kí ức bao lần, những khoảnh khắc về cô bé trong em chỉ toàn gắn với vui vẻ. Em thấy mình thật đáng thất vọng, sự ra đi của Yuu lại quá buồn đau nên em không muốn coi nhẹ chuyện cô bé tự sát.

Vốn dĩ, em chẳng có lí do gì để kể với chị cả.

Chị từng gặp Yuu rồi? Người quen? Cũng phải thôi, Sanochan xuất thân từ thị trấn này, nhà cũng ở đây nên nếu hai người có thân thiết thì em xin lỗi.

Trước khi kể, em sẽ gọi thêm Hojicha Latte đường đen. Chị gọi luôn giống em không?

Vậy em gọi nhé.

... Sao cơ? Chị vừa lí nhí gì mà. Gọi món khác hả? Matcha Latte gì đó.

Kisaragi Ami? À, Ami. Đạo này hay thấy mặt trên phim truyền hình. Nhưng Sanochan biết con bé xuất thân ở đây cơ à? Giờ thì chuyện xâu chuỗi với nhau rồi. Con bé đó đạo này mặt trông khang khác. Em nghĩ nó đã vọc vạch cái mũi. Không phải Sanochan làm đấy chứ?

Không phải ạ? Tiếc cho cái mũi ngó ngẩn từng rất hợp với gương mặt khó dăm dăm của nó. Mà thôi, kệ đi.

Em ghét nó? Chị hỏi thẳng như thế, em sẽ mất tư cách nhà giáo đấy. Nhưng trước mặt Sanochan em lấp liếm cũng chẳng ích gì, nên thực lòng mà nói, em ghét cay ghét đắng nó.

À, trong chuyện của Yuu mà em định kể, Ami cũng là nhân

vật quan trọng, vậy khỏi tốn công trình bày cẩn kẽ về con bé với chị rồi. Đỡ phải gọi nó là B.

Em chủ nhiệm hai đứa năm lớp Bảy, lên lớp Tám thì Yuu học lớp khác, còn Ami học lớp em. Chuyện xảy ra ở lễ hội văn hóa...

Cuộc thi hoa khôi? À, cũng có sự kiện đó, nhưng không phải cái em muốn kể. Vậy chắc chị gặp Ami thật rồi. Vì thời bọn em không có sự kiện ấy. Hay thời chị thì có?

Không có nhỉ? Em chưa nghe chị Shiho kể bao giờ mà. Chà, chắc hẳn người ta đã phàn nàn rằng cuộc thi thật vô nghĩa, vì bản thân họ thì không được giải, còn Sanochan thể nào cũng thắng ba năm liên tiếp.

Bác sĩ có nghĩa vụ bảo mật thông tin nhỉ? Phải rồi Sanochan, giáo viên cũng có nghĩa vụ ấy đấy. Vậy nên em sẽ không kể những chuyện cần giữ bí mật với chị đâu. Tới đây, đừng trách em phụ lòng mong đợi của chị nhé.

Lễ hội văn hóa không có cuộc thi hoa khôi nhưng có diễn kịch.

Ừ, từng lớp của khối Tám sẽ lên diễn. Mỗi lớp hai mươi phút. Chẳng phải sự kiện chính của lễ hội văn hóa là đồng ca của khối Bảy ngày đầu tiên và kịch của khối Tám ngày thứ hai sao? Sanochan có diễn vai công chúa gì đó không?

Phụ trách ánh sáng? Ồ, không ngờ đấy. Vở gì thế?

Nhớ ra bộ phim truyền hình đấy rồi. Nhân vật ông chồng là kẻ siêu ám ảnh với mẹ mình. Chị sẽ lộ tuổi khi người ta biết chị

học cấp hai vào thời đó mất thôi. Sanochan mà diễn, chị sẽ được chọn vào vai bà vợ đáng thương của nhân vật chính không chừng.

Ông chồng ám ảnh với mẹ do thầy chủ nhiệm đóng, còn mẹ chồng và nàng dâu đều do học sinh nam được yêu thích của lớp đảm nhiệm. Thường là thế nên cần có trang phục nữ. Phần buồn cười nhất đấy. Thời của em cũng vậy. Em được phân vào tổ kịch bản.

Chị lại trưng vẻ mặt ngạc nhiên đó rồi. Chị nghĩ em được giao nhiệm vụ gì đơn giản hơn à? Đúng là hồi xưa em không giỏi ăn nói, chẳng bao giờ cãi được Sanochan và chị em. Một đứa xinh mà không biết ăn nói sẽ là một đứa xinh và chín chắn, thậm chí còn được yêu thích, nhưng một đứa béo không biết ăn nói sẽ bị cho là kẻ ù lì. Trẻ con bây giờ gọi là “đục” thì phải.

Em ghét bị coi là kẻ ù lì nên cố nói chuyện cho hay, về sau cũng được thưởng khi viết tập làm văn và bài cảm nhận về sách. Em được chọn viết kịch bản vì thế chẳng?

Trong vở kịch nhại lại một bộ phim hình sự ăn khách ấy, hai nữ cảnh sát đầy khí chất do các bạn nữ thủ vai, còn nữ cảnh sát xinh đẹp tóc dài do thầy chủ nhiệm lớp em đảm nhận. Cũng có thầy cô khác thích vai đó, nhưng thầy chủ nhiệm là người nghiêm túc nên vẽ nỗ lực làm chuyện mình không quen của thầy mới là hài. Giờ lại thấy có lỗi với thầy ghê.

Quả nhiên con người nếu không ở vào địa vị người khác sẽ

không hiểu được họ.

Năm em chủ nhiệm lớp Ami, chúng nó diễn vở *Chàng đẹp và quái vật*? Có dấu hỏi cuối nhan đề.

Vâng, nhái theo *Người đẹp và quái vật*. Đó là vở kịch của Ami, do Ami và nhóm lâu la của nó dàn dựng, cả phân vai lẫn hậu trường đều do chúng và Ami quyết định. Đương nhiên em cũng phải diễn. Giáo viên chủ nhiệm không bắt buộc phải lên sân, và thực tế đã có năm em không xuất hiện. May mà em từ chối cái vai năm đó.

Chính xác. Vai của em là quái vật. Có dấu hỏi ở cuối nhé. Chị không tin chứ bình thường em thích đóng quái vật đấy.

Ami là chàng đẹp? Không. Vai đó do một cậu người mảnh mai đảm nhận. Vai của Ami là công chúa sành ăn. Càng lúc càng khó hiểu nhỉ? Cốt truyện là thế này.

Ngày xưa ngày xưa có một nàng công chúa sành ăn. Tối nào lâu đài trong núi của nàng cũng tổ chức các bữa tiệc hội tụ đủ cao lương mỹ vị trên đời.

Tối nọ có một bà lão ghé thăm. Vì đã đói mèm nên bà lão xin nàng công chúa ban cho thứ gì bỏ bụng. Nhưng nàng công chúa tham lam đã khước từ, “Ban ăn cho một kẻ như ngươi, ta thà chén hết còn hơn.” Nghe vậy, bà lão liền tức giận, “Thế ngươi cứ tọng cho hết rồi tàn đời đi,” đoạn phù phép nàng công chúa. Nháy mắt, nàng ta đã mập ú như một con heo.

“Con heo” là em. Trang phục là bộ váy giống của Ami nhưng

khác cỡ. Không mũ hóa trang, không trang điểm gì hết. Lời thoại ban đầu là “Sao? Mang hình dạng như một con heo thế này, người sống nổi đẳng giới.”

Kìa Sanochan, chị không buồn cười à? Tưởng là loại chuyện hài chị thích chứ.

Quá đáng? Ai chứ chị nói thì em chẳng tin, nhưng đúng là quá đáng thật.

Không nhắc nhở học sinh? Lúc đọc kịch bản em cũng điên lắm, nhưng hở tí là cáu với một vở hài nhại ở lễ hội văn hóa thì có hơi... Dĩ nhiên nếu có lời thoại hay xây dựng nhân vật xúc phạm các học sinh khác, em sẽ nhắc nhở đến nơi, nhưng vì không có phần miêu tả nào như thế nên em tặc lưỡi cho qua. Thời bọn em, và ngay cả khi em đã thành giáo viên, các thầy cô cũng hay lôi hói và lùn ra làm trò đùa mà. Chẳng biết vậy có ấu trĩ không nữa.

Kể tiếp? Kịch bản là nếu không giảm mười cân trước khi bông hồng vàng mà mụ phù thủy để lại rụng hết cánh, công chúa có nỗ lực cách mấy vẫn sẽ béo núc cả đời.

Gia nhân trong lâu đài cũng bị biến thành heo, nếu công chúa không giảm cân, họ sẽ là heo mãi mãi. Ở đây, nếu những đứa diễn vai heo đều béo thì nhất định em sẽ chán chĩnh, nhưng chúng làm ngược lại. Tất cả đều là những đứa được yêu thích, cả nam lẫn nữ, mảnh mai, vẫn dễ thương khi đeo tai heo và mũi heo. Lúc chúng nói “Nguy rồi, ụt ịt, công chúa cố lên, ụt ịt,” tiếng

hò reo sẽ vang lên. Mỗi tội công chúa lại ngang ngược, cứ ăn hoài ăn mãi.

Ngày nọ, một chàng đẹp trai đi lạc tới lâu đài. Chàng ta thực chất là vũ công, và nàng công chúa phải lòng chàng ấy; nhờ sự giúp đỡ của đám gia nhân, nàng quyết định tập nhảy.

Michael Jackson? Xưa rồi. Nhật Bản cũng có cả đồng nhóm nhảy theo phong cách sôi động rồi. Chưa kể, trẻ con đạo này chỉ học qua là nhảy được ngay.

Có vẻ chúng không bắt em nhảy đẹp. Ami bảo em “Cô nhảy bữa là được.” Chắc làm thế sẽ buồn cười hơn, nhưng em thì muốn đến nơi đến chốn. Vì thế em đã lén tập, bụng bảo dạ, có được một cảnh thật oách cũng không tồi.

Nói thế này có vẻ ấu trĩ và cũng mất tư cách nhà giáo, nhưng Ami nhảy chán lắm. Con bé hợp với vai gia nhân quy tụ dàn học sinh đình đám của lớp hơn, nhưng rốt cuộc lại chọn vai công chúa, chắc chắn là vì không muốn lộ vụng nhảy xấu. Ừ thì, nó vẫn xinh xẻo và tự tin.

Vậy nên, em cũng muốn xem lại mình nhảy thế nào trong lúc tập.

Gì chứ, em không tập ở nhà đâu. Sanochan này, hồi cấp hai chị lên sân thượng bao giờ chưa? Thành giáo viên rồi, em mới lên đó lần đầu tiên để giám sát học sinh. Ở chiếu nghỉ cầu thang mỗi tầng đều có một chiếc gương toàn thân, chị nhớ không? Có một chiếc đã cũ mà viền như được sơn màu trắng, bên trên ghi

câu “Ăn mặc chỉnh tề.” Nó ở bên cạnh cửa ra vào của sân thượng.

Sân thượng bị đóng tiết nên không có người lên. Thậm chí lên đây còn bị nghi là bắt nạt hoặc hút thuốc nên nhìn chung, chẳng có ai bén mảng. Sau khi tan học thì em không chắc, nhưng lên sân thượng từ sáng thì không người nào ham. Em nghĩ đó là chỗ tập hoàn hảo.

Nhưng sang ngày thứ hai, em có khách. Là Kira Yuu.

Yuu cũng có mục đích giống em là tập nhảy. Cô bé bảo tập ở câu lạc bộ chưa đủ, có vẻ trước giờ vẫn thường xuyên lên sân thượng.

Yuu còn bảo đã xem em nhảy được một lúc. Em không hề nhận ra cơ. Khi cô bé nói mình cũng biết nhảy và đề nghị tập cùng, em đã không từ chối. Bởi em có nhảy góm cỡ mấy, thì nếu là Yuu, cô bé cũng sẽ không cười và rêu rao với những đứa khác.

Nhảy đối mặt với Yuu xem chừng tiến bộ hơn so với chỉ nhìn màn hình điện thoại bé tí. Ngoài ra, Yuu còn tập ngược động tác để làm mẫu cho em, đưa ra lời khuyên và tập cùng em suốt ba ngày liền.

Đương nhiên khi tập với học sinh trong lớp, em vẫn vờ như không biết nhảy.

Thế rồi đến ngày diễn...

Chị biết sao không? Hài dã man. Khán giả cười như điên như dại. Em thắng lớn, còn nhận giải Nhân vật chủ chốt nữa chứ.

Em cảm thấy gì ư? Ôi trời, tã tưởi luôn. Đọc chữ và nói thành

lời khác nhau một trời một vực. Tự mình nguyên rửa mình, cười cười cợt cợt, buồn bã và thê thảm cùng cực.

Nhảy sao? Em nghĩ mình đã nhảy tốt, nhưng gần như chẳng nhớ gì cả. Từ màn giữa, đầu óc em đã trắng xóa, chỉ đứng thôi cũng phải vận hết sức mình. Cuối cùng, sau khi đổi vai với Ami trong bóng tối, em vọt vào cánh gà. Cùng lúc cơn ớn dớn lên, em chạy vào nhà vệ sinh dành cho nhân viên.

Không, em không ớn. Chỉ nôn khan thôi. Rồi nước mắt em rơi lã chã.

Ra khỏi nhà vệ sinh và nhìn vào gương ở bồn rửa tay, em thấy mắt mình húp đỏ. Với bộ dạng này, em không thể quay lại nhà thể chất, cũng không thể về phòng giáo viên vì ở đó có vài thầy cô đang đợi. Những lúc như vậy, có phòng học riêng cho môn mỹ thuật hay nữ công gia chánh thì hay biết mấy. Nói chung, em đã lên chỗ tập nhảy trước cửa sân thượng.

Em lập tức hối hận. Vì trong tấm gương toàn thân là em trong bộ dạng nhếch nhác cùng chiếc váy phát phơ. Em toan bỏ chạy. Nhưng vị cứu tinh đã xuất hiện.

Bạn trai em? Không. Bảy giờ anh ấy chưa về trường. Là Kira Yuu.

“Cô ăn với em nhé,” Yuu bảo, chìa ra một túi ni-lông đựng bánh vòng. Có hai chiếc. Em biết đó là sản phẩm của các học sinh phụ trách gian hàng của lễ hội văn hóa. Em cũng biết bánh được khen lắm và đã cháy hàng.

“Yuu mất công mua mà, cô ăn được à?” Em hỏi. Cô bé liền đáp với vẻ tự hào, “Cô không biết sao? Đây là bánh làm theo công thức của mẹ em đấy.” Nghe xong, em ăn luôn mà không khách sáo nữa.

Tuy nguội nhưng bánh vẫn giòn, bên trong lại mềm mềm, rất ngon. Đó là chiếc bánh vòng ngon nhất đời em. Cứ cắn một miếng, vai em lại thả lỏng hơn và tinh thần trở nên nhẹ nhõm.

Em chợt nhớ ra lễ hội văn hóa vẫn chưa kết thúc. Đương nhiên em cũng hỏi Yuu về chuyện đó. Cô bé cười và bảo, “Kết quả cuộc thi hoa khôi đâu can hệ gì đến em.” Nhưng vì có nhiều hạng mục nên em chắc Yuu sẽ được chọn cho một mục.

Em hỏi Yuu, “Không có hạng mục nhảy đẹp à?” Thế là cô bé đáp:

“Chắc không có đâu ạ. Nhưng nếu có, chẳng phải cô sẽ được chọn sao? Vì cô cù quá mà. Ai cũng hoan hô nhiệt liệt, cả bọn con trai lẫn con gái xung quanh em đều hét ầm ĩ.”

Có lẽ Yuu cất công lên sân thượng để nói với em những điều đó.

Và cả những điều sau đây nữa.

Cô bé chưa ăn chiếc bánh của mình mà nhòm qua cái lỗ ở chính giữa, đoạn nói.

“Cô à, em nghĩ béo là một niềm hạnh phúc... Em đùa đấy.”

Thế rồi, Yuu ngọam ba miếng hết chiếc bánh và đứng lên.

“Có thể em sẽ được chọn cho hạng mục Người giỏi thể thao

nên phải về đây.”

Em vẫy tay tiễn Yuu mà không cảm ơn cô bé. Em nghĩ Yuu không cần lời cảm ơn.

“Không phải Người giỏi nấu ăn à?”

“Biết đâu đấy ạ.”

Yuu cười tinh nghịch, thoát cái đã ào xuống cầu thang.

Hình như cuối cùng, cô bé đã đứng đầu hạng mục “Cô gái ngẫu nhất.” Tuy là hạng mục khá kì cục nhưng mọi người vẫn nhao lên khi không thấy Yuu. Đúng lúc đó, cô bé chạy lên, còn lộn nhào một vòng. Có lẽ chuyện Yuu được chọn là cô gái ngẫu nhất không phải để châm biếm mà là thật.

Ngay cả với em, Yuu cũng là một cô bé đặc biệt, một vị cứu tinh. Em muốn trở thành người như Yuu. Lần đầu tiên em có cảm giác ngưỡng mộ và kính trọng trước một người kém tuổi, lại còn là học sinh của mình.

Vâng, hết rồi đấy. Em không kể gì về Yuu nữa đâu. Người mẹ làm bánh vòng ngon? Này Sanochan, chị nhận phỏng vấn bên cánh truyền thông hả? Nếu chị về phe bọn chúng thì em đảm chị thật đấy. Bị đuổi khỏi ngành cũng chẳng sao.

Bọn chúng chỉ viết rất những lời dối trá. Em trình bày cẩn thận và tâm huyết cỡ nào, chúng cũng bơ hết nếu đó không đúng câu chuyện mà chúng muốn nghe. Chẳng những thế, chúng còn bảo “Có thể hiểu theo cách này phải không ạ?” rồi nói điều ngược lại. Em đã bảo “Không” nhưng chúng lại ghi “Phủ

nhận như để che giấu điều gì đó.”

Mấy bài báo chúng viết là để làm trò cười cho thiên hạ. Nhạt hơn cả vở hài nhại ở lễ hội văn hóa nữa.

Sao nào, Sanochan? Chị nói thẳng ra đi.

Không liên quan đến cánh truyền thông? Bạn cùng lớp?... Lễ nào là chị Yokoami? Ra thế. Thảo nào hồi đang rối tinh vì bên báo chí, chị em đã gọi điện về.

“Mày là chủ nhiệm lớp của con gái Yokoami đấy à? Đã gặp Yokoami bao giờ chưa?”

Em chẳng hiểu chị ấy muốn nói gì, cũng không phải lúc em để tâm chuyện đó nên em đáp bừa “Có lẽ từng gặp nhưng không nhớ” rồi cúp máy.

Ra là mẹ của Yuu. Vậy chị Shiho gọi vào đúng lúc đó cũng không lạ. Cả chuyện cho chị số của em, lần chuyện nói salon thế này thế nọ để chủ động cho chị em ta gặp nhau, đều xâu chuỗi lại rồi.

Em nhớ mang máng về chị Yokoami thời còn bé. Tuy chưa từng nói chuyện nhưng ngoại hình thế nào, em vẫn mừng tượng ra. Em hay bị chị Shiho trêu “Yokoami là Yokozuna, thì Kie là Komusubi” mà.

Ra thế, bạn của các chị à? Nếu Sanochan gọi chị Yokoami là “mập ú” và “con heo”, sau đó chị Shiho khoái chí mà bắt nạt chị

ấy, chẳng phải hóa ra chị Shiho mới giống kẻ độc ác nhất sao?

“Khi Shiho hỏi trên điện thoại, em thực sự không nhận ra ư?”
Đừng trả lời bằng một câu hỏi khác chỉ vì chị đang bị em chất vấn về chuyện bất lợi với mình. Nhận ra làm sao được. Số lần em gặp chị Kira, mẹ của Yuu, chỉ đếm trên đầu ngón tay, đã thế dáng vẻ còn khác trước hoàn toàn.

Chị Yokoami cho em ấn tượng về một mục mập u ám, ù lì và nhạt nhẽo, nhưng chị Kira thì vui vẻ, phong cách, dịu dàng. Ngoài ra, so với mập ú thì chị ấy giống kiểu mũm mĩm hơn.

À, cơ mà...

Chị bỏ vẻ mặt như “mãi mới được nghe chuyện chính” đó đi. Người mẹ liên quan gì đến vụ tự sát của Yuu đâu.

Tuy vất vả thôi nhưng hồi lớp Bảy, Yuu từng làm bị thương một cậu bé khi cùng chơi trò hai người ba chân. Xước xát và hơi bầm tím thì đúng hơn, Yuu đã xin lỗi đàn ông hoàng và người bị thương nghe chừng cũng không để bụng, song theo quy định của trường, em vẫn phải báo với cha mẹ hai bên.

Phụ huynh hai đứa đều đến xem hội thao, đã thế nom còn biết nhau. Tại đó, mẹ của Yuu, chị Kira đã tạ tội, còn cha của cậu bé bị thương thì cười và xin lỗi vì “thằng con tôi nó yếu ớt quá.” Song chị Kira nghe chừng rất áy náy, chị xin lỗi em mấy lần, còn mang cả thư lẫn quà xin lỗi đến nhà cậu bé.

Bấy giờ em nghĩ bụng, trông chị ấy vui vẻ thế thôi, chứ không chừng đã có thời gian phải nhạy cảm với bầu không khí xung

quanh gặp đôi người khác. Nếu là bạn của mấy người, chị ấy rõ ràng đã từng bị trêu chọc, đâm lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ.

“Kể cả thế, Yokoami hồi xưa cũng xấu tính nên giờ mới bị cánh truyền thông vùi dập?” Sanochan không hề muốn giúp chị Kira nhỉ?

Chị có mục đích gì? Đơn thuần chỉ là tò mò?... Không, gượng đã. Đáng lẽ ngay từ đầu chị nên nói luôn Yuu là con gái của người bạn cùng lớp Yokoami, nhưng chị lại bảo đã từng gặp Yuu. Vậy tức là chị chỉ mới gặp Yuu thôi đúng không?

Sao em không nghĩ ra ngay nhỉ? Chuyện Sanochan đã gặp Yuu...

Gì? Sao tự dưng ngắt lời em? Không phải cái gì? Em đã nói hết câu đâu.

Thực ra chưa từng gặp Yuu?... Đau đầu quá. Chị giải thích đi xem nào. Nếu chị dám nói dối, lần này em sẽ đánh chị luôn chứ không phải cái bàn đâu.

Nghe được từ Seiya một chuyện chị quan tâm? Seiya là Horiguchi Seiya? Chính là bạn cùng lớp của Yuu, cậu bé bị thương trong trò hai người ba chân em vừa kể? Rốt cuộc dây mơ rễ má thế nào với nhau... À, người cha là bạn cùng lớp của chị nhỉ? Mà cái chính là chị quan tâm chuyện gì?

Ngay trước khi Yuu tự sát, Seiya đã tình cờ gặp Yuu ở Tokyo và nghe cô bé nói nguyên nhân bỏ học là “cô”.

Thế nên em mới không nói thật với chị, để khỏi phải vừa nói

vừa tránh những chuyện bất lợi với em. Nhưng Sanochan mà kể vụ đó từ đầu, em đã đưa ra câu trả lời chị muốn trong phút mốt rồi.

Em nghĩ “cô” là giáo viên chủ nhiệm cấp ba của Yuu. Và nếu chị kể cặn kẽ nội dung cuộc trò chuyện của chị với cô ấy cho em, em có thể sắp xếp để chị gặp người ta.

Dễ dàng nhờ em tức là chị không có người quen nào bên mạn trường cấp ba. Em hiểu rồi, em sẽ liên lạc lại sau.

Này Sanochan, em hỏi điều cuối cùng được chứ? Không liên quan đến Yuu.

Lí do Sanochan trở thành bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ không phải vì “Tất cả phụ nữ đều có quyền được hưởng niềm hạnh phúc do sắc đẹp mang lại” như chị viết trong cuốn sách nào đó, mà là chị sợ bản thân sẽ không còn xinh đẹp nữa, phải không?

Tại sao em nghĩ vậy à? Này nhé, chị Shiho lo lắng quá mức về chuyện chị ấy béo. Nỗi lo mà như nỗi sợ. Ngay cả với lời của người bà bị sa sút trí tuệ, chị ấy cũng phản ứng dữ dội và lâm vào hoảng loạn. Vậy tức là, chị ấy từng hạnh phúc nhờ dáng dấp thanh mảnh phải không? Em cảm giác chị ấy đang bị ám ảnh bởi một nỗi bất an, rằng “Chồng thích mình khi thon thả, nên lỡ mình béo lên, có khi nào anh ta sẽ ghét mình? Có khi nào mái ấm hạnh phúc của mình sẽ tan thành mây khói?”

Liệu cảm xúc ấy có ứng với những trường hợp khác? Những người hạnh phúc khi có tiền sẽ sợ mất tiền chẳng hạn?

Sanochan có thể đường hoàng tuyên bố “Tất cả phụ nữ đều có quyền được hưởng niềm hạnh phúc do sắc đẹp mang lại” không phải chỉ vì bản thân chị xinh đẹp, mà vì chị ý thức được niềm hạnh phúc mà xinh đẹp mang tới là gì. Nhưng ai mà chẳng già đi? Khéo còn gặp tai nạn bất ngờ nữa. Liệu có phải chúng ta luôn cố gắng để bản thân tự xoay sở được vào những lúc như vậy hay không?

Ồ, chồng chị không phải vì gương mặt mà thích chị sao? Vậy chắc là em ảo tưởng. Ngoài xinh đẹp ra, chị còn được trời phú cho nhiều thứ khác mà.

Ày, cứ tưởng sẽ trả thù được chị vụ trêu em là heo chứ.

Dù giờ có già, có béo hay thất nghiệp, em cũng không sợ. Đương nhiên là cả chuyện gãy nữa. Vì anh ấy thích em không phải tại em béo hay gãy.

Vậy có phải em hạnh phúc hơn Sanochan không?

Cũng không phải chuyện đáng để lên mặt. Song cuối cùng em cũng cạnh khéo được chị một câu rồi.

Điều kiện chọn bạn đời của chị là “không phải người thích mình vì nhan sắc”, phải không? Nhưng từ nay về sau, khéo chị sẽ biết anh nhà nói thật hay không đấy. Thường khi một người xinh đẹp hỏi “Anh thích điểm gì ở em?”, chẳng kể bộc trực ngu ngốc nào lại trả lời là “gương mặt” cả. Nhưng biết đâu ta lại êm thấm nên duyên với người như thế thì sao?

Phải rồi. Yuu cũng hận một người cố ép cô bé giảm cân đấy...

CHƯƠNG 5

Lời rủ rỉ ngọt ngào

Xin chào, tôi là Shibayama Tokiko.

Tôi vốn chưa đọc tác phẩm nào của chị, song từ hôm kia, để chuẩn bị cho buổi gặp hôm nay, tôi đã mạn phép xem hai cuốn. Tôi có hay chị là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ nổi tiếng, nên cứ tưởng sách của chị chỉ toàn khuyến khích chỉnh dung. Song khi biết chị có cả những cuốn như mát-xa hệ bạch huyết hay chế độ ăn uống không phụ thuộc vào thực phẩm chức năng, tức là các tựa sách hướng dẫn làm đẹp không ỷ lại vào sức mạnh của khoa học, tôi lấy làm hồ thẹn vì chỉ dựa vào ấn tượng cá nhân mà e dè chị.

Đây là lần thứ hai tôi tới nhà hàng Trung Hoa này. Năm ngoái thì phải, chúng tôi có tiệc liên hoan của giáo viên tiếng Anh trong thị trấn, địa điểm tổ chức lúc bấy giờ là ở đây. Nhắc đến món Trung tôi sẽ thấy vừa nồng vừa ngấy, thành ra không hào hứng tham gia buổi tiệc đó lắm.

Tuy chỉ gọi bằng một từ “Trung Hoa” nhưng phạm vi của nó rộng khắp, Quảng Đông, Tứ Xuyên, Bắc Kinh, Thượng Hải, vân vân. Vì thế không thể quy chụp hương vị ẩm thực Trung Hoa

đều như tôi nói, song tôi không hiểu lắm về sự khác biệt giữa các vùng miền trên. Đặc biệt, tôi còn mặc định rằng ở các nhà hàng Trung Hoa vùng quê kiểu này, những món ăn nhiều calo dùng cả tá loại gia vị hóa học sẽ được bày trên đĩa lớn.

Dù vậy, mục đích của buổi tiệc không phải ăn uống mà là tăng tình hữu hảo. Trường tôi có năm giáo viên tiếng Anh, vì đây là nhà hàng mới mở và mọi người cũng hào hứng nên tôi mà phá đám thì bất lịch sự, đành quyết định tham gia. Đồng nghiệp cũng biết tôi ăn ít nên khéo sẽ có người vui do được ăn cả phần của tôi.

Tuy nhiên, tôi đã rất ngạc nhiên khi tới nhà hàng. Giữ thành kiến đúng là chuyện thừa thãi. Thiếu chút nữa tôi đã bỏ lỡ một cơ hội gặp gỡ tuyệt vời.

Chị Hisano từng dùng bữa ở nhà hàng này chưa ạ?

Nếu rồi thì tôi không cần giới thiệu nữa. Dẫu thực đơn có đổi khác, đó cũng không phải vấn đề to tát khi nói về sự tuyệt vời của nhà hàng này. Bởi món nào cũng sử dụng nguyên liệu được tuyển lựa nghiêm ngặt và có phương pháp chế biến phát huy hết hương vị của những nguyên liệu ấy.

Ngoài ra, lượng thức ăn cũng vừa vặn với tôi. Không biết mấy chục năm rồi tôi mới ăn hết một thực đơn hoàn chỉnh mà không bỏ thừa. Chắc là lần đầu tiên kể từ lúc đi làm.

“Mấy chục năm” nghe quá lời ấy ạ? Kìa chị, không cần tăng bốc tôi. Tôi hơn chị bảy tuổi, đời giáo sang năm nay cũng ngọt

một phần tư thế kỉ rồi.

Đáng lẽ nên gặp buổi tối và gọi thực đơn hoàn chỉnh sao? Chị đừng bận tâm. Cả hai mới gặp nhau lần đầu, không dung lại gọi thực đơn hoàn chỉnh thì căng lắm. Món ăn dầu ngon nhưng không biết đối phương có hợp khẩu vị không, dùng bữa như vậy chỉ tổ mệt mỏi thôi.

Mà tôi không biết ở đây có yum cha đấy. Ấy chết, mình tôi cứ thao thao mãi, xin chị bỏ quá cho. Ta gọi món nhé.

Chị này, đây là bánh củ cải. Thông thường người ta sẽ trộn lap xưởng vào trong bánh, nhưng hình như nhà hàng này lại trộn thứ khác nên tôi khá tò mò.

Bánh cuốn Hồng Kông là bánh cuộn làm bằng bột gạo. Nhưng nhân bánh đa phần là mặn như thịt hay cá. Còn món bánh tráng cuộn thường sẽ quấn thịt và rau bên trong.

Đang bữa nhẹ nên tôi nghĩ ta nên gọi đồ ngọt. Ô kìa, mặt sau có viết giải thích rõ ràng bằng tiếng Nhật này. Họ có cả thực đơn điểm tâm ngọt do đầu bếp chọn. Ta gọi cái này đi.

Đâu có, tôi chưa từng học tiếng Trung, nhưng thực đơn chính trước đây thì món nào tôi cũng rành. Tôi học được hồi sang Mỹ du học đấy.

Hai mươi bảy năm trước quả là những năm tháng tôi hãi hùng mỗi khi nhắc đến. Năm hai và năm ba, tôi du học tại một trường đại học ở Boston. Vì là trường nước ngoài nên ở các trường liên kết với nó, tín chỉ đã lấy sẽ được quy đổi sang tín chỉ

tốt nghiệp, và tôi có thể tốt nghiệp sau bốn năm. Vậy nên tôi đã đăng kí đi du học.

Quanh trường ở Boston cũng có quán ăn Nhật, nhưng căn hộ sinh viên nơi tôi sống lại ở ngoại ô, cách trường tận một tiếng đi xe buýt. Đến cả quán rượu cũ và cửa hàng hamburger còn lác đác chứ đừng nói là thực quán xứ Phù Tang. Song ở một xó xỉnh như thế, vẫn có quán ăn Trung Quốc.

Tôi phải bội phục vì đâu đâu trên trái đất này cũng có người Trung Quốc. Tôi đi du lịch nước ngoài cũng độ hai bàn tay đếm đủ, nhưng khi đặt chân tới cả những nơi tưởng là xa xôi lắm rồi, tôi vẫn thấy quán ăn Trung Quốc.

Căn hộ của tôi có sáu du học sinh, học cùng trường ở Nhật Bản. Ba nam ba nữ, ngoài tôi ra, họ đều là những người sôi nổi và quảng giao. Ngay cả khi học chung một khuôn viên dưới cùng một mái trường đại học, tôi cũng không thân với họ.

Nhưng ở nơi đất khách thì không như vậy. Chỉ bằng việc cùng là người Nhật thôi, lối sống tương trợ lẫn nhau như người thân, như một khối đã thành lẽ hiển nhiên. Khi ở Nhật, ngay cả đứa thân với tôi lắm cũng chưa bao giờ gọi tôi trống không. Nhưng từ khoảnh khắc cùng bước lên máy bay, tôi đã là Tokiko. Nhập cảnh xong, tôi trở thành Tokiko.

Gọi là thân chứ trong một căn bếp chung, mỗi đứa vẫn tự nấu tự ăn. Thế nhưng hồi đầu, khi riêng chuyện sách vở đã bỏ hơi tai, hể có đứa rủ “Đi Kimiko không?” là cả bọn sẽ kéo nhau đến

quán ăn Trung Quốc.

Tên quán theo chữ cái La-tinh là “Kimiko Restaurant”, tưởng là quán Nhật đúng không? Hôm đầu chúng tôi đi cũng vì tưởng thế. Không ngờ ở khu vực không dễ đi lại này lại có nhà hàng Nhật Bản. Nhưng khoảnh khắc đặt chân vào quán, chúng tôi biết ngay là mình nhầm. Nhờ chiếc bàn ăn xoay tròn đỏ chói? Nhờ họa tiết của tấm thảm treo tường? Nhờ mùi hương? Không, vì nhân viên thường chào khách bằng tiếng Trung.

Tuy hơi cụt hứng nhưng cả bọn, bao gồm tôi, không quá chùn lòng. Với sinh viên đại học sống một mình thì đồ ăn Trung Quốc thân thương hơn đồ ăn Nhật Bản.

Cứ thế, chúng tôi ngồi xuống và mở thực đơn, bên trong là chữ Hán. Ở Mỹ nhưng chẳng có dòng giải thích tiếng Anh nào. Có lẽ nếu hỏi thì nhà hàng sẽ mang ra cho, nhưng chẳng đứa nào nghĩ tới chuyện hỏi. Thay vào đó, cả bọn đặt thực đơn ở chính giữa bàn, châu đầu vào nhau, vừa đọc chữ Hán vừa tưởng tượng ra các món ăn.

Mì hay cơm, thịt hay hải sản? Tất cả quyết định gọi mì, nhưng mì xào hay mì nước? Cay hay ngọt? Khi tôi gọi mì hải sản có chữ “gạo”, người ta mang ra một món như phiên bản thịt bò của mì champon. Có mì dẹt làm bằng bột mì, có cả mì trộn rưới sốt thay vì nước dùng, không đứa nào nhận được món đúng như tưởng tượng của mình. Nhưng vui lắm.

Từ bấy chúng tôi lần lượt tưởng tượng ra các món ăn và gọi

chúng như một trò giải đố, từng chút một học được hết thực đơn. Dần dà chúng tôi đã có thể gọi món mình muốn, nhưng chẳng hiểu sao không còn thú vị nữa.

Giữa lúc ấy, một đứa đã điều tra ra nhà hàng sẽ phục vụ yum cha mỗi sáng Chủ nhật. Nó là Kumi, hoạt bát nhất nhóm và cũng là đứa kết bạn nhanh nhất trên đất Mỹ. Nó được một cậu trai lai Trung-Mỹ mời đi lễ nhà thờ vào sáng Chủ nhật, sau đó tới nhà hàng Kimiko.

Cuối tuần kế tiếp, năm người chúng tôi trừ Kumi, tới ngay nhà hàng cho nóng. Cậu trai mời Kumi tuần trước, nhớ không nhầm tên là Chan, lại mời con bé đến nhà vào tuần này. Vì thế không có ai chỉ cho chúng tôi món nào là món nào. Song do đã quen với thực đơn thường ăn nên ai cũng cười khẩy rằng sẽ đoán ra thôi.

Chúng tôi đoán trật lất đến không cười nổi.

Người không có thói quen ăn sáng như tôi để ý phần thực đơn có chữ “cháo”. Xem ra món này có thức quả gì đó, trông ngon mắt lắm. Tôi ăn một miếng mới biết té ra là món ngọt. Đã thế ban đầu tôi còn không định ăn món ngọt nên càng giật mình hơn. Đầu óc “chết máy” mất một lúc.

Những đứa khác nhìn tôi với vẻ “Thế nào?” nên tôi lẳng lặng đẩy đĩa ra chính giữa bàn, cả bốn đứa lần lượt có phản ứng giống tôi tới mức buồn cười. Vì tôi không bảo chúng đó là món ngọt mà. Mắt chúng mở to còn miệng thì “Ui” lên một tiếng. Phản

ứng giống y lúc bị gí súng ấy. Dù tôi may mắn chưa gặp cảnh bị gí súng bao giờ. Xin lỗi vì lấy một ví dụ nguy hiểm.

Cháo thì ngọt nhưng bánh dày tôi tưởng ngọt lại chấm xì dầu để ăn. Món tưởng là bánh bao nhân thịt té ra lại là nhân đậu có màu tím khoai môn tôi chưa ăn bao giờ. Chúng tôi vui và ngạc nhiên hơn cả món mì trong ngày đầu tiên đến Kimiko.

Từ đó chúng tôi lại dần học cả thực đơn yum cha, đến lúc có thể gọi món mình muốn ăn mà khỏi cần phần giải thích.

Món đầu tiên ra rồi. Tiểu long bao à? Bên trong tím tím, lẽ nào là nhân khoai môn? Mời chị. Quả nhiên là nhân khoai môn. Ngọt thanh, ấm áp, làm con người ta tịnh lòng.

Hôm nay đến đây, tôi đã sẵn sàng “tay đôi” với chị rồi cơ đấy.

Chị có chuyện về Kira Yuu muốn hỏi tôi nhỉ? Chẳng ai muốn nói với tôi về những kỉ niệm vui vẻ khi nhắc tới chuyện của cô bé. Vì người ta cho rằng tôi là đầu sỏ ép Yuu tới nước nghỉ học.

Ngay cả sau khi Yuu mất, tôi vẫn tiếp tục đi dạy. Trước chuyện đó, có người tới sỉ vả tôi, rằng tôi mặt dày và không còn là người nữa. Trên mạng quá nửa là nói vậy, nhưng có lẽ trong số đó, có những kẻ còn chưa gặp tôi hay Yuu bao giờ.

Tôi không nghỉ việc là bởi tôi tin mình không làm gì sai. Cái chết của Yuu là một cú sốc. Và lắm lúc tôi cũng thấy ân hận.

Tuy nhiên, tôi không ân hận vì đã bảo Yuu giảm cân, cũng không ân hận vì mong mẹ Yuu quản lí chế độ ăn uống của cô bé. Trong tình cảnh đó, trong tình cảnh đó thôi, tôi có thể khẳng

định hành động của tôi là đúng đắn.

Chắc chị biết khái niệm “bỏ mặc”. Tuy chưa xem nhưng tôi biết chị là nhà bình luận trên chương trình thời sự.

Thời đại chúng ta đang trở nên đáng buồn khi không hiểm tin tức trẻ em chết đói do bị phụ huynh bỏ mặc, không cho ăn uống. Nhưng ngược lại, liệu có phải cứ cho ăn là tốt? Chẳng màng lượng dinh dưỡng thế nào hay ăn bao nhiêu, cứ tổng thức ăn cho chúng như những con gia súc được vỗ béo là xong? À không, bọn gia súc còn được quản lý cẩn thận cơ mà.

Song cũng có thể nói, những vụ thế này giáo viên sẽ dễ bị nhắc nhở. Chị Hisano có ghét món nào không?

Rau đay và cá hồi chấm?... Ừm, tuy ghét nhưng không phải thứ ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày nên coi như không có đi.

Có những quán giả cá hồi chấm làm cá hồi để phục vụ? Tôi cũng từng ăn cơm hộp sushi cá hồi chấm ở núi Phú Sĩ, nhưng ai mà phân biệt được thì giỏi thật.

Nổi mề đay nhẹ? Vậy là vấn đề nghiêm trọng rồi. Xin lỗi chị vì đã vô trách nhiệm coi những món đó như không. À mà chúng ta đang nói gì nhỉ?

Tôi thì ghét phô mai. Loại phô mai vuông cứng và khô khốc trong bữa ăn trưa ấy, tôi nhai mỗi miếng mà vẫn không nuốt được. Cùng lớp tôi cũng có vài đứa gặp cảnh tương tự. Ăn mấy mẩu vụn đó hay bỏ lại cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sức khỏe,

nhưng bấy giờ chúng tôi không dám bỏ thừa bữa trưa.

Đó là thời mà nếu bị phát hiện lén giấu đồ ăn thừa trong túi, chúng tôi sẽ bị mắng thậm tệ hơn cả đứa quay cóp. Nhưng thời nay không thế nữa rồi.

Nếu ghét phô mai, ta có thể uống sữa để bổ sung can-xi. Nếu ghét chế phẩm từ sữa, có thể ăn cá mòi. Cố ăn những thứ mình ghét sẽ không tốt cho sức khỏe tinh thần. Các nhà chuyên môn như bác sĩ hay chuyên gia dinh dưỡng trên tivi đã nói vậy.

Tôi không phản đối quan điểm đó. Nhưng phụ huynh dạo gần đây chỉ nghe đến đoạn “không bắt con ăn thứ nó ghét là được.” Họ không thèm bù đắp dinh dưỡng cho con bằng thứ khác.

Lẽ nào con người đã quen với những đoạn thoại ngắn ngủi trên điện thoại di động, không để vào đầu các dòng viết dài mà chỉ tiếp thu những phần có lợi cho mình?

“Học đi rồi con anh sẽ vào được trường X,” cứ lỗ lờ như vậy rồi chị sẽ nhận được lời phản nản kèm thông báo trượt đại học của học sinh. Riêng các phụ huynh có con không chịu đèn sách, họ sẽ bảo rằng, “Cô nói con tôi sẽ đỗ được trường X cơ mà!” Khoan bàn đến chuyện thi cử nhé.

Nếu chỉ là không cho trẻ thứ chúng ghét thì thè' còn được. Vì ngay cả khi không biết cho chúng thứ khác để bù đắp, phụ huynh vẫn sẽ làm được việc đó một cách tự nhiên. Không cho trẻ thứ chúng ghét nhưng ngược lại, chỉ cho trẻ thứ chúng thích mới là vấn đề.

Cứ cho con trẻ thật nhiều thứ mà chúng thích ư? Nếu là món xúp hay salad dùng ba mươi loại nguyên liệu thực phẩm để chế biến thì tôi không ý kiến gì. Nhưng nếu không phải vậy và từ đó sức khỏe của trẻ có nguy cơ bị tổn hại, tôi không thể coi đó là cho trẻ ăn uống. Ngược lại, tôi coi đó là ngược đãi.

Nói một cách thẳng thắn và dễ hiểu, việc ngày nào cũng cho trẻ ăn bánh vòng cỡ một cân bột mì là hành vi bất thường.

Về tình trạng béo phì của người khác, tôi mong những ai phản bác rằng “béo có gì xấu” trước hết hãy nghĩ về nguyên nhân người đó béo.

Sau đó, kể cả với những người biết Yuu, tôi mong họ sẽ phát ngôn chừng nào đã tìm hiểu về Yuu ở thời điểm bấy giờ, chứ không phải đào lại Yuu trong kí ức của họ. Người liên lạc với tôi là cô Yuki, tôi không biết cô ấy có đổi họ sau khi kết hôn không, nhưng nếu giáo viên chủ nhiệm cấp hai của Yuu liên lạc với tôi, tức là chị Hisano cũng gặp cô ấy rồi.

Tôi đã cho rằng chị muốn đổ trách nhiệm lên đầu tôi vì ép Yuu giảm cân.

Chị đừng lo. Nếu sợ điều đó thì tôi đã không đến đây rồi.

Thời điểm gặp Yuu hồi mới vào cấp ba, tôi thấy cô bé không có gì phải lo lắng cả.

Vâng. Tôi là chủ nhiệm từ năm lớp Mười. Là thế này. Yuu to con, khi tôi vào lớp thì cô bé đang ngồi ở đầu hàng hai, theo số thứ tự của lớp nên ban đầu tôi đã lưu tâm. Nhưng trong lớp có

một em trai to cao hơn Yuu, trên hết là đôi mắt cô bé luôn ngời sáng, vì vậy trong cương vị giáo viên chủ nhiệm lớp Mười, tôi đã có cảm giác thật mới mẻ. Trong lòng tôi không hề gợn lên một tia lo lắng nào.

Lúc bầu ban cán sự, tôi đã bất ngờ khi Yuu tự ứng cử cho chức cán sự thể chất. Những em học cùng trường cấp hai cũ gật đầu lia lịa như thể đó là lẽ hiển nhiên. Vậy là tôi quyết định chọn em ấy mà không phản đối.

Cán sự thể chất có nhiều công việc ngang ngửa lớp trưởng. Hỗ trợ ngày hội thể thao và cuộc thi các môn bóng thì dĩ nhiên rồi, ngoài ra ở ba tiết thể dục trong tuần, tiết nào cũng sẽ phải chạy đầu hàng như người dẫn tốc trong bài chạy khởi động, rồi tập thể dục phải đứng đằng trước làm mẫu cho các bạn. Tuy nhiên, Yuu có vẻ làm tốt mọi chuyện mà không áp lực gì.

Lên cấp ba, Yuu đã sớm đăng kí tham gia câu lạc bộ nhảy. Ở phòng giáo viên, tôi thấy các thầy cố vấn của câu lạc bộ diện kính và câu lạc bộ cử tạ tiếc hùi hụi khi biết thông tin đó.

Lần nọ, tôi lên lớp sớm hơn giờ vào tiết ba một chút. Vì cũng là lớp mình chủ nhiệm nên tôi vào luôn dù vẫn đang giờ giải lao. Yuu đang ăn bánh vòng. Không phải chuyện cần cấm đoán gì. Những em tham gia câu lạc bộ có buổi luyện tập ban sáng, nhất là em trai, lúc này sẽ ăn cơm hộp mang từ nhà, còn buổi trưa sẽ xuống nhà ăn. Cũng có các em gái ăn bánh kẹo nữa.

Yuu há to miệng, ngọam một miếng bánh vòng to tướng. Chỉ

là gương mặt em ấy trông rất hạnh phúc, khiến tôi bất giác không thể rời mắt. Nhìn em, tôi hoài niệm một thời mà bản thân cũng từng ăn uống vui vẻ như vậy.

Chị hiểu chứ ạ? Vâng. Chị Hisano từng thích bánh bơm đầy nhân kem trứng nhỉ? Trong các loại bánh, tôi cũng thích bánh nhân kem nhất. Vào cái thời bánh ra bánh hẳn hoi ấy.

Xin lỗi chị, tôi cứ nói những chuyện kì cục. Ánh mắt tôi và Yuu chạm nhau, chắc trông tôi giống như muốn ăn bánh nên cô bé tổng nốt cái bánh vào miệng, đoạn một tay cầm hộp nhựa trên bàn, tiến tới chỗ tôi rồi chìa ra.

“Em mời cô ạ.”

Trong hộp nhựa trái khăn giấy in hoa văn dễ thương chỉ còn một chiếc bánh vòng. Tôi không đói nên cảm ơn và từ chối. Thế là lập tức, một cậu trai gần đấy bốc bánh lên, “Vây cho em nhé,” đoạn xử lí nó trong hai ngoạm.

“Ngon quá,” gương mặt cậu bé trưng ra vẻ thích mê. Mấy cô bé ngồi gần liền tỏ ý tiếc rẻ, “Cô phí của trời quá,” khiến tôi có hơi hối hận. Nghe nói bánh do mẹ Yuu làm rất ngon, tới độ trở thành mặt hàng ăn khách ở lễ hội văn hóa của trường cấp hai.

Nếu mở lời, “Biết thế cô nhận luôn cho rồi” hay “Lần sau vào buổi trưa em lại mời cô nhé?”, khéo tôi đã có cơ hội để ăn bánh vòng của em ấy. Nhưng tôi không giỏi xã giao nên đã vuột mất dịp may. Nếu được ăn dù chỉ một lần thôi, có khi tôi sẽ thấu hiểu cảm xúc của Yuu thêm một chút.

Bảo không hối hận thì là nói dối, nhưng bánh kẹo thơm ngon nhà làm, tôi cũng từng ăn rồi chứ. Giờ tôi gần như không ăn vặt, người cũng hơi gầy hơn so với mặt bằng chung nên lắm lúc bị hiểu nhầm là ghét đồ ngọt.

Cô không hiểu cảm giác của người béo.

Cô là kẻ cần cỗi chẳng biết gì về niềm hạnh phúc của ăn uống.

Thi thoảng sẽ có những người cần đồ ngọt để vượt lên trong cuộc sống mà.

Những người chỉ biết tội của hiện tại cứ nói cho sướng miệng. Nhưng những người đó không học được gì từ cơ thể của mình sao? Cân nặng dễ tăng cũng dễ giảm. Ngày nay, không phải người gầy sẽ gầy cả đời, không phải người béo sẽ béo cả đời. Trong các yếu tố của cơ thể, cân nặng là yếu tố bất định nhất.

Chà, món điểm tâm tiếp theo là gì đây? Nhân màu vàng được quăn trong lớp vỏ bột gạo và nấu với gì đó. Là nhân bí đỏ nấu trong nước dùng tôm khô thanh đạm. Chị có thấy nó giống mấy món oden để tráng miệng không? Xin lỗi chị, nghe “oden” tự dưng lại có cảm giác rẻ tiền.

Chị hiểu chứ ạ? Thật ra tôi rất thích ăn uống.

Thực tình, món gì tôi cũng thích. Tôi từng bảo chị Hisano là mình ghét ăn uống bao giờ chưa?

Chừng nào còn sống thì ăn uống vẫn là chuyện quan trọng nhất. Chính vì thế tôi luôn tôn trọng hành động ấy.

Và tôi chỉ chú ý tới nó sau một trải nghiệm đau thương nọ.

Để tôi cho chị xem cái này hay lắm. Nếu được tung lên mạng, khéo làn sóng dư luận hướng về tôi sẽ đổi chiều chút ít, nhưng cho tới lúc ấy, không một ai hiểu cho tôi cả. Nhưng tôi mong chị sẽ hiểu cho tôi.

Mời chị xem...

Vâng, đây là tôi. Ảnh này chụp ngay sau khi tôi sang Mỹ du học, này có kể qua với chị rồi. Kính gong đen các thứ... chị cảm nhận được thời đại bấy giờ chứ? Tôi nặng năm mươi cân, hơn bây giờ bảy cân. Tôi mập hơn không phải vì đi nhà hàng Trung Quốc quá nhiều mà vì từ cấp ba tôi đã vậy rồi.

Tôi không giỏi thể thao, chỉ tham gia câu lạc bộ nghiên cứu tiếng Anh và Hội những người nói tiếng Anh, nhưng tôi vẫn vận động theo cách riêng như đạp xe đường dài để đi học, ngày nghỉ thì đi xem chiếu bóng với bạn bè. Tôi không có đối tượng hẹn hò.

Mặt chị tỏ vẻ không hiểu kìa. Vậy mời chị xem ảnh này.

Vẫn là tôi. Một năm rưỡi sau, trong thân hình nặng gấp đôi.

Có bao nhiêu lí do khiến một cô gái đôi mươi phát tướng? Lí do phổ biến nhất trong số đó là thất tình.

Sáu người bạn du học sinh cùng trường ở Nhật Bản với tôi tuy thân thiết nhưng sớm đã có bạn trai, còn Kumi, cô ấy có nhiều đối tượng na ná nhau nên tôi nghĩ họ không phải người yêu của cô ấy. Phải, Kumi, người bạn chỉ cho chúng tôi về yum cha, có rất nhiều bạn bản xứ nên trình độ nói tiếng Anh của cô ấy tiến

bộ thấy rõ.

Không ai trong sáu đứa giống những người sẽ hồi hương, cả bọn là du học sinh Nhật Bản điển hình với ngữ pháp tốt nhưng giao tiếp thì bập bẹ.

Vậy mà chẳng mấy chốc, tôi cảm giác chúng đã tiến xa về phía trước, còn tôi, tôi không thể cứ giậm chân tại chỗ mãi được.

Cha mẹ vốn phản đối chuyện tôi đi du học. Lí do là tiền bạc. Do không phải sinh viên có học bổng nên chi phí du học của tôi, bao gồm cả chi phí sinh hoạt tại nước ngoài, gần như phải tự túc. Thời của tôi, đa số cha mẹ vẫn phản đối chuyện cho con gái nhà trung lưu tỉnh lẻ đi học bốn năm ở đại học dân lập. Cho đi học đã khít khao tiền nong lắm rồi, giờ chi phí du học thì đào đâu ra?

Nhưng chừng nào còn học ở Nhật Bản, tôi sẽ cho rằng đại học chỉ là hệ kéo dài của cấp ba mà thôi. Nếu có thể giao tiếp tiếng Anh thông thạo, nó sẽ trở thành vũ khí lợi hại khi vào giai đoạn tìm việc. Tôi cũng nghĩ đến chuyện sẽ làm ở các công ty có chi nhánh ở nước ngoài.

Lúc lên Tokyo học đại học, tôi có cảm giác thời gian mười tám năm ở vùng quê chật hẹp là một chuỗi âm của cuộc đời.

Đến giờ tôi vẫn không nghĩ ra mình có cảm giác thất bại đó vì đã thấy điều gì. Nhưng có lẽ là vì bị lạc lối dưới hệ thống tàu điện ngầm chằng chịt, bị say trên chuyến tàu chật ních người, bị đung phải khi đang mơ màng ngược lên những tòa nhà cao vợi

và nhận lại những cái tặc lưỡi, bị người khác kêu “Tránh ra!” và vượt mặt dù bản thân đã cố guồng chân trên vỉa hè hối hả. Vì những thứ vụn vặt như vậy đấy.

Bấy giờ tôi không hiểu vì sao người dân miền thôn quê bất tiện lại đi chậm hơn người sống ở Tokyo đầy tiện nghi. Tôi còn nghiêm túc nghĩ ra một lí do ngớ ngẩn là “vì nhà quê ăn khoai gạo là chính, còn dân thành phố ăn chủ yếu là thịt.”

Khi chính tôi bắt đầu tới cửa hàng tiện lợi bằng ô tô dù nơi đó chỉ cách tôi một trăm mét, cuối cùng tôi cũng ngộ ra. Nhưng nghĩ lại, tôi quả thực vẫn thấy lạ. Rõ ràng trước khi tốt nghiệp cấp ba, tôi còn chưa có bằng lái, cũng chẳng được cha mẹ đón về bằng ô tô dù nhà khá gần trường giống trẻ con bây giờ.

Thôi, giờ tôi chẳng còn quan tâm nữa.

Nói chung, tôi muốn trở thành một người nhìn xa trông rộng. Để khỏi phải trở về với cái trì trệ của chốn thôn quê, tôi chỉ còn cách ra nước ngoài.

Tôi vay học bổng, nhưng hứa sẽ tự đi làm để trả nợ. Không chỉ furisode trong lễ thành nhân mà cả chi phí cho lễ cưới sau này, tôi cũng không cần cha mẹ trả. Họ cũng lo về vấn đề an ninh như chuyện súng đạn, nhưng tôi đã sao chép một cuốn cẩm nang tổng hợp kinh nghiệm của du học sinh có ở trường tôi và mang về cho cha mẹ, cuối cùng thuyết phục được họ.

Nhưng tôi không thể cứ thế mà hồi hương khi chưa thu được thành quả nào. Nói cho cùng, tôi là típ người dè dặt, nhưng để

kết bạn, tôi quyết định chủ động tham gia vào hội bạn người bản xứ.

Có rất nhiều sự kiện đơn lẻ ai cũng có thể tham gia mà không cần là thành viên câu lạc bộ, giống các trường đại học ở Nhật Bản. Các thông báo về hoạt động môn bowling, tennis hay picnic được niêm yết ở bảng tin tầng một của trường, người muốn tham gia chỉ cần điền tên dưới tờ thông báo. Lắm sự kiện còn chẳng cần điền tên. Tuy nhiên cái giới hạn số người tham gia, nhưng vì có khá khá sự kiện nên cuối tuần nào tôi cũng đi.

Trong số đó, tôi thường đi picnic. Đó chẳng phải từ lạ lắm gì, không biết chị Hisano từng đi picnic ở Nhật Bản bao giờ chưa?

Có ạ? Tôi thất lễ quá. À mà, bác gái cũng tích cực đi tình nguyện nhỉ? Có cả những chuyến picnic mà một phần phí tham gia được quyên cho các tổ chức từ thiện. Chắc hẳn chị Hisano cũng tích cực góp sức vào những hoạt động như vậy rồi.

Nhà cha mẹ tôi thực ra ở trên phố, không nhà quê tới như ở đây, song lại không có các hoạt động tình nguyện. Đã thế, các sự kiện gia đình viết bằng tên Tây nhiều lắm cũng chỉ có tiệc Giáng sinh. Gọi là tiệc chứ cùng lắm là ăn gà rán và bánh kem trong bữa tối, sáng hôm sau sẽ có quà của cha mẹ đặt dưới gối.

Hình dung gần với picnic nhất theo tôi là dã ngoại, nhưng vẫn khác chút đỉnh.

Lần đầu tham gia, tôi đến điểm tập kết trong trang phục leo núi. Nhưng đến nơi thì thấy có cả đứa mặc váy và quần soóc.

Chúng tôi chia nhau vào xe của bọn con trai rồi lái đến nơi có thiên nhiên trù phú vùng ngoại ô. Tới khúc này thì vẫn như tưởng tượng của tôi, nhưng từ đó về sau, chúng tôi không phải đi bộ gì cả.

Chúng tôi căng lều, trải bạt, mở bàn ghế. Đúng rồi, giống tiệc thịt nướng nhỉ. Thực tế, chúng tôi có nướng thịt ở đây vài lần. Sau đó cả bọn đi mua bánh mì, thịt muối và xúc xích, kẹp tại chỗ rồi ăn. Giống kiểu tiệc xúc xích và sandwich.

Nhưng hoạt động chính không phải ăn uống mà là vừa uống bia hoặc rượu rum pha coca, vừa “tám chuyện” đông dài.

Tôi mệt mỏi vì chẳng biết cảnh nhàn nhã này vui ở đâu. Có đứa đi cùng mọi người nhưng lại ngồi riêng đọc sách. Tôi không thể bắt chước nó, lại không giỏi tán gẫu.

Giá mà trò ném đĩa có luật, chẳng hạn như xác định người bắt đĩa, hoặc chia nhóm và thi xem ai bắt được nhiều hơn, nhưng đây lại ném vu vơ, bắt vu vơ, đã thế một cái đĩa mà chuyển tay hết người này đến người khác. Đĩa không đến tay mình thì buồn, mà đến lượt mình ném, phải ném sao cho ai cũng đều được bắt, nhưng nếu vậy, ta cứ phải chăm chăm để ý người có số lần bắt ít nhất.

Vâng. Tôi là người sẽ thoải mái hơn khi có quy tắc và phân vai.

Nếu nướng thịt, tôi muốn cả bọn phân nhiệm vụ như rửa thái rau, đứa nướng thịt, đứa rửa bát đĩa. Nhưng bữa thịt nướng

ấy vốn không có rau. Kẹp tảng thịt lớn đã rưới xốt lên lưới để nướng thì là nhiệm vụ của bọn con trai.

Lời kêu gọi mong đàn ông Nhật Bản học đàn ông phương Tây trở nên đặc biệt mạnh mẽ những năm gần đây. Nhưng liệu bao nhiêu phần trăm phụ nữ có thể ngồi yên xem các anh làm mà không thấp thỏm? Nếu gán nhiệm vụ nướng thịt cho đàn ông, lại có ý kiến cho đó là bất bình đẳng và phụ nữ cũng phải làm. Tôi tự hỏi, nam và nữ không thể chung tay sao?

Xin lỗi, picnic rồi thịt nướng, tôi toàn say sưa kể chuyện không đâu. Ở buổi picnic tôi đã gặp được George. Không phải tên giả đâu, đúng là George.

Khi tôi đang vật lộn với miếng thịt to bằng lòng bàn tay ở góc bàn, anh ấy đến xin ngồi cạnh và đưa coca cho tôi. Đồ uống có thể lấy tự do trong hộp ướp lạnh, nhưng tôi không biết có được lấy lon thứ hai không nên bấm bụng thôi.

Tôi cảm ơn và nhận lon coca xong, George liền bắt chuyện với tôi thật chậm rãi để tôi hiểu: Em có vui không? Đã quen với cuộc sống ở đây chưa? Nếu em cần mua gì thì để tôi lấy xe...

Thế rồi George rủ, “Đằng trước có phong cảnh đẹp lắm, đi với tôi nhé?” Đó là một nơi giống như ngọn đồi cao lưng lửng, cách vài phút đi bộ khỏi khoảnh đất rộng đang có bữa thịt nướng nhàn nhàn. Tôi nghĩ cảnh sắc ở ngọn đồi cũng không có gì khác biệt và mới mẻ so với khi nhìn từ khoảnh đất. Nhưng George lại “Quào” một tiếng và hít một hơi sâu, đoạn nhìn về

phía tôi và mỉm cười. Lần đầu tiên trong đời, trống ngực tôi đập rộn ràng. Tôi cũng đáp lại “Cảnh đẹp thật đấy” và nhoẻn miệng. Đó hẳn là một nụ cười vô cùng gương gao.

Hồi xưa, ảnh chụp trong các chuyến tham quan và dã ngoại sẽ được dán ở hành lang trong trường. Ảnh chụp có tôi vốn không nhiều nhận gì rồi, hầu hết chúng lại có vẻ mặt nhăn nhó. Nếu tôi không vui hay đau bụng thì còn hiểu được. Đằng này tôi rất vui, khi máy ảnh lia đến trước mặt, tôi đã cười rất tươi. Vậy mà lên ảnh, mặt tôi lại có vẻ khó ở.

Chắc chị Hisano không hiểu đâu, vì chị là típ luôn rạng rỡ ở tâm điểm khung hình mà. Không phải tôi ghét chị mà là ghen tị. Bình thường mặt mũi không tươi tỉnh cũng chẳng sao, nhưng những lúc vui vẻ, tôi cũng muốn có vẻ mặt như chị. Ước vọng thầm kín của tôi đấy.

Tôi nhìn George bằng gương mặt nhăn nhó, nhưng anh ấy lại khen tôi dễ thương. George bảo, “Tôi hứng thú với văn hóa Nhật nên muốn kết bạn với người Nhật. Nhưng các em chỉ chơi với nhau nên tôi cũng không biết bắt chuyện sao. Vì thế khi em tham gia chuyến picnic hôm nay, tôi bất ngờ và mừng lắm.”

“Em muốn làm bạn với tôi không?”

Cảnh George chìa một tay về phía tôi rục rờ y như các tiết mục tỏ tình chiếu ở Nhật thời bấy giờ. Vì làm bạn nên tôi không chần chừ. Song quả thực khi bắt tay anh ấy, tim tôi đập rộn ràng. Có lẽ bộ dạng tôi đã bị George nhìn thấu tất cả.

Dù vậy tôi vẫn vui lắm.

Không phải chỉ cuối tuần mới có sự kiện. Các tối ngày thường, chúng tôi cũng đi uống ở quán rượu rồi cứ thế lái xe hóng gió. Số lần chỉ có tôi và George đi chơi bằng xe của anh ấy dần nhiều hơn.

Ai mà ngờ tôi lại có người yêu khi vi vu du học. George là người da trắng, tóc màu hạt dẻ sáng và đôi mắt sẫm màu nâu, tiếc là mũi anh hơi hếch, nhưng với tôi, anh chính là chàng hoàng tử.

Không chỉ “Anh yêu em”, anh còn rủ rủ với tôi bao lời mà có lẽ con trai Nhật Bản sẽ không thốt ra được vì ngượng: Em thật dễ thương và hấp dẫn, người đẹp Á châu, rồi Toki à, em là nữ thần của anh.

Tiếng Anh của tôi cũng tiến bộ hơn. Có lẽ đây chính là điểm tốt.

Không phải ngày nào chúng tôi cũng ghé quán rượu, George đang có cả đồng báo cáo chuyên đề nên chúng tôi quyết định gặp nhau khoảng hai ngày một tuần. Anh là sinh viên khoa Luật, có mục tiêu trở thành luật sư.

Đương nhiên George nói tiếng Anh rồi. Để trau dồi các kỹ năng khác, anh đi học đại học. Chắc chắn có cả tá sinh viên người Nhật đang học ở khoa Luật hoặc khoa Y có trình độ giao tiếp tiếng Anh tốt hơn tôi.

Nghĩ vậy cũng không khiến tôi cảm thấy mình thấp kém,

thay vào đó, tôi càng yêu George nhiều hơn. Người ta hay bảo tình yêu là thứ mù quáng nhỉ? Tôi thậm chí còn nghĩ về một cuộc hôn nhân hai quốc tịch, nghĩ xem phải thuyết phục cha mẹ mình thế nào.

Nhưng thế gian đâu chỉ mỗi hai mình, hơn nữa xung quanh tôi vẫn còn những người bạn Nhật. Lâu lắm rồi, sáu người chung nhà chúng tôi mới tới Kimiko. Mọi người đều khen tiếng Anh của tôi đã tiến bộ. Chính tôi cũng từng lên mặt tỏ ý khuyên bảo, rằng không nên ru rú mấy đứa Nhật với nhau làm gì. Cũng vì lời đó mà các bạn đã khen tôi là cởi mở và tích cực hơn.

Bọn con gái, tức Kumi và một đứa nữa là Fumika, bảo tôi xinh hơn trước. Thay kính gọng sang kính áp tròng, chỉnh dáng lông mày, nhuộm tóc màu nâu... những cái đó đáng ra nên thay đổi từ cấp ba mới phải.

Mấy đứa cũng khen tôi cười xinh hơn.

Đêm đó, chúng tôi mở thực đơn mà nay đã hình dung rành rẽ các món ăn, chọn thật nhiều món để nhậu với bia và cười đùa tới mức hôm sau phải đau cả quai hàm. Vui ới là vui.

Nhưng tối nọ, chưa đầy một tuần từ ngày đó, Kumi gõ cửa phòng tôi với vẻ mặt nghiêm trọng.

Cô ấy nghe được lời đồn không hay về George. Rằng cứ tán được một du học sinh Nhật mà thấy chán, anh ta sẽ vứt bỏ không thương tiếc. Anh ta còn nói cứng rằng các du học sinh kia cũng chẳng thể trách anh ta cho tròn vành rõ chữ.

Theo chị thì lúc bấy giờ, một cô gái ngu muội sẽ nghĩ gì?

Chính xác. Không hổ là bác sĩ Hisano. Có lẽ chị thường tiếp xúc với những cô gái như vậy nhỉ?

Tôi thì khác. Tôi yêu anh ta thật lòng.

Tôi văng những lời quá quắt thiếu chừng mực vào mặt Kumi, người đã có lòng nhắc nhở tôi. Rằng cô ấy đang ghen tị vì tôi có bạn trai da trắng. Rằng đừng có ngáng chân tôi chỉ vì tôi đã nói tiếng Anh sõi hơn cô.

Kumi không thềm đáp trả hơn là giận tôi.

Nhưng chưa tròn một tháng kể từ hôm đó, tôi mới biết lời cảnh báo là chính xác. Fumika đăng kí một sự kiện, vì đi một mình không yên tâm nên cô ấy nhờ tôi đi cùng. Nghe nói là tiệc tại gia của một người bạn lắm tiền nào đó nên tôi khá hào hứng.

Người tham gia sẽ mang đồ ăn đến thay cho phí tham gia nên chúng tôi quyết định làm sushi cuộn tại nhà. Thật trùng hợp, lúc bấy giờ đang là thời kì thịnh hành của sushi cuộn California.

Phòng máy dĩa thế này, Fumika có mang rong biển và bầu khô từ Nhật Bản sang. Tôi không đem theo những thứ đó nên xung phong rán trứng. Tuy không giỏi nấu nướng lắm nhưng hồi cấp ba cũng tự làm cơm hộp, thành ra tôi tự tin vào khả năng rán trứng của mình.

Khi mang sushi cuộn đến bữa tiệc, chúng tôi rất kinh ngạc. Khách tham gia phải đến cả trăm người. Lúc đưa hộp nhựa đựng sushi cho cô gái phụ trách tiếp khách, chúng tôi nhận được lời

cảm thán đầy mừng rỡ của cô, “Ngạc nhiên quá!” Chỉ có chúng tôi là người Nhật.

Tôi cũng không biết mục đích của bữa tiệc này. Hồi còn ở Nhật, tôi từng được mời dự tiệc sinh nhật, nhưng bấy giờ có người chủ trì. Dưới sự dẫn dắt của bạn đó hoặc người nhà bạn, chúng tôi sẽ hát mừng, ăn bánh hay chơi trò chơi. Song ở đây, tôi không tìm thấy người có vai trò chủ trì.

Nhóm phục vụ bữa tiệc chỉ đội những cái mũ vui nhộn và phát đồ uống, miệng chúc “Chơi vui nhé.” Tôi nhận ra đây cũng là một buổi ăn uống và trò chuyện giống như buổi picnic.

Đúng lúc ấy, có một nhóm đang chơi bài ngoài ban công. Tôi quyết định nhập bọn. Fumika cũng đi cùng. Mất công tham gia bữa tiệc này để kết giao với bạn bè bản xứ, nhưng cô ấy cứ dính chặt lấy tôi.

Họ chơi bài Old Maid. May mà đó là trò tôi biết. Ngoài ra chúng tôi còn chơi bài Ăn gian nói dối và Lật bài giống nhau, y như những đêm trong chuyến tham quan hồi còn ở Nhật, vui lắm.

Về ăn uống, có nhiều món thường để mang đi picnic như xúc xích, khoai tây rồi sandwich. Món sushi cuộn của chúng tôi được khen hết lời. Đồ uống cũng lấy thoải mái. Loại cocktail Sangria sắc sỡ được đựng trong âu lớn uống “cuốn” lắm.

Ăn rồi uống, tôi đâm muốn đi vệ sinh. Fumika còn đang dở ván, cô ấy cũng nhập bọn hẳn rồi nên tôi quyết định đi một

mình. Nhà vệ sinh ở tầng một đang có người say bí tỉ nên tôi lên tầng hai.

Trên này yên tĩnh như thể những ồn ã của tầng một chỉ là hư vô. Để tìm nhà vệ sinh, tôi đi loanh quanh, tay khẽ khàng mở từng cánh cửa. Nếu không làm vậy thì tôi chẳng biết đâu là nhà vệ sinh. Có vài bận tôi thấy khó xử vì bắt gặp các cặp đôi trốn lên từ tầng một đang tình tứ với nhau. Nghe chừng tầng hai là một nơi như vậy.

Và rồi, tôi tình cờ bắt gặp George cùng một cô gái da trắng đang mơn trớn nhau, nửa người trần trụi. Trước mắt tôi như biến thành một màn đen.

Phản ứng của George? “Toki à. Em cũng dự tiệc ư?” Nghe giọng điệu ngọt xớt đó xong, tôi không thể nhúc nhích ngay cả khi anh ta đã sáp lại. Chân tôi vốn cũng cứng đờ vì sốc. Đã thế cô gái kia còn hỏi, “Ai thế?”

“Một người bạn Nhật ấy mà. Ừm, sushi cuộn phải không? Chuẩn rồi, cái món kinh tởm đó.”

Tôi vụt chạy, không cả đóng cửa. Tôi không gọi Fumika mà về thẳng nhà. Cô ấy nghi ngờ khi tôi không quay lại, nhưng khi nhìn thấy George và cô gái da trắng khoác tay nhau xuống tầng một, có lẽ Fumika đã hiểu ra.

Nhưng điều tồi tệ nhất không phải là màn thất tình vụt vãnh.

Thời điểm tôi nhận ra mình có thai là vào tháng sau. Khi tôi hỏi Fumika vì không thấy kinh, Kumi đã cho tôi que thử thai

mang từ Nhật sang. Tôi đã thô lỗ với cô ấy, vậy mà... Có lẽ Kumi chính là “người thân” của tôi trên mảnh đất này. Nhìn vạch chỉ hiện lên rõ mồn một, tôi phát hoảng.

Phải làm sao? Phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ?

Kumi khuyên tôi đi gặp George và không được giữ chuyện này một mình, vì anh ta cũng có lỗi. Fumika cũng đi cùng tôi, cô ấy mong anh ta nghiêm túc nghe tôi nói, mong anh ta không phải một thằng rác rưởi đồn mạt.

Nhưng trong những tình huống kiểu này, bọn đàn ông thường là kẻ rác rưởi đồn mạt.

Đầu tiên anh ta tặc lưỡi. “Em có bằng chứng đó là con tôi không?” “Tôi không quan hệ với ai ngoài anh cả.” “Em chứng minh được không?” Tôi im lặng. Anh ta tiếp ngay, “Từ đầu em có yêu cầu tôi dùng biện pháp tránh thai đâu.” Tôi thực sự ghen lời. “Con gái Mỹ luôn tự chuẩn bị bao cao su cẩn thận, thế mà em lại quên, chẳng phải là lỗi của em à?”

Chị Hisano ạ, bây giờ tôi nên nói gì đây. Đến người dạn dày sương gió như Kumi cũng chỉ biết cật lực thốt ra những lời chung chung như “Anh thật đồn mạt”, “Đồ độc ác”. Còn Fumika, cô ấy là người bật khóc đầu tiên.

Lẽ nào tôi chỉ còn nước quay về Nhật Bản? Nhưng nếu cuốn sổ bảo hiểm làm lộ chuyện tôi mang thai, khéo mẹ sẽ băm vằm tôi. Nếu là mẹ, bà ấy nhất định sẽ giết tôi, sau đó cùng tôi xuống suối vàng. Tôi buộc phải giải quyết ngay tại đây.

Nói thì nói vậy chứ chuyện không hề đơn giản. Trong hình dung của tôi, những vấn đề liên quan đến tình dục ở Mỹ sẽ trải qua rất nhiều công đoạn. Tôi cũng biết vì còn dính đến tôn giáo nên kể cả là mang thai ngoài ý muốn, tôi cũng không thể phá thai ngay lập tức.

Thời bấy giờ cũng không dễ kiếm thông tin trên mạng.

Kumi đã hỏi thăm những phụ nữ Nhật định cư tại Mỹ mà cô ấy gặp ở nhà thờ, nhờ đó, cuối cùng tôi cũng có thể phá thai.

Tuy chỉ nạo một phôi thai bé chưa bằng hạt đậu nhưng tôi cảm tưởng trong người mình đã hình thành một khoảng trống. Tôi không có cảm xúc gì. Thậm chí còn chẳng buồn lòng. Tôi ăn không trôi, cũng không thấy đói.

A, lần này là bánh rán vùng à? Nóng quá. Chị Hisano, nhân bánh cũng là đậu đỏ trộn vùng đấy. Dù đang nói chuyện chán ăn nhưng đồ ngon vẫn luồn vào bụng, chị nhỉ? Cảm ơn chị đã châm trà.

Lo tôi càng lúc càng hao gầy, Fumika đã nấu cháo cho tôi. Bọn con trai cùng nhà thờ mờ biết tình hình nên cũng thêm vào cháo cả mơ muối và gia vị rắc cơm chúng mang sang từ Nhật. Nhưng tôi nuốt không trôi. Cứ cố ăn là tôi lại nôn thốc nôn tháo.

Mọi người mang cả nồi ra Kimiko để mua bún nước và xúp hoành thánh tôm tôi thích, nhưng tôi vẫn không ăn nổi. Chặt vật lắm tôi cũng chỉ húp được nước. Cứ đà ấy, khéo tôi có thể chết vì đói.

Bấy giờ, Kumi đi nhà thờ về và mua quà cho tôi. Những lúc chán ăn, riêng hơi ấm bốc lên từ trà hay cơm thôi cũng làm tôi phát ngán. Tôi thậm chí phải cho cả đá vào nước để uống, nhưng hơi bốc lên từ nước đá không khiến tôi bức dọc.

Mùi hương ngọt ngào và êm dịu tỏa ra, làm dậy lên trong tôi ham muốn được vươn tay, được kê môi áp má vào hơi ấm ấy. Tôi nhận thức quà đựng trong túi giấy mỏng, tưởng như đang được một bàn tay ấm áp ôm trọn. Tôi áp túi giấy lên trán và má, lệ ầng ậng trong đôi mắt.

Tôi nhớ đến bàn tay mẹ.

Mẹ tôi đầu tắt mặt tối với công việc bán bảo hiểm nên không chăm sóc tôi là mấy. Đã thế, cứ nhìn mặt tôi là mẹ lại cần nắn. Vậy nhưng khi tôi ngủ được một lúc, mẹ sẽ vào giường để chỉnh chăn cho tôi vì tôi có tướng ngủ xấu. Lúc ấy, mẹ sẽ xoa đầu và vỗ vỗ vai tôi. Nhờ sự vỗ về ấy mà tôi không đạp chăn ra nữa, có thể yên giấc nồng tới lúc bình minh.

Thứ mà kẻ trống rỗng như tôi bấy giờ khát cầu có lẽ là hơi ấm từ da thịt. Mọi người trong nhà đối xử tốt với tôi, nhưng họ không nắm tay tôi.

Cận kề hơi ấm ấy một lúc, tôi lấy quà ra từ trong túi. Là loại bánh bao hấp to cỡ một nắm tay. Tôi biết vị của thứ bánh tỏa ra hương thơm ngọt ngào ấy. Dù không thèm ăn nhưng tôi vẫn chậm rãi cắn thử một miếng.

Nhân khoai môn tím của Kimiko không cho đường mà chỉ có

vị ngọt thuần của khoai.

Càng nhai, hương vị ngọt ngào càng tỏa lan như thấm vào trong miệng. Không sao, không sao. Tôi nghe thấy một tiếng nói phát ra trong đầu. Thế rồi miếng bánh trôi xuống cổ họng. Tôi cắn miếng thứ hai, lại nghe thấy thanh âm nọ, phần nhân ngọt cùng với vỏ bánh mềm mại trôi tuột qua cổ họng vào bụng tôi, dần lấp đầy lỗ hổng trong cơ thể đang thủng hoác.

Miếng thứ ba, miếng thứ tư cũng vậy, phần nhân ngọt ngào kích lệ tôi, lấp đầy lỗ hổng trong cơ thể tôi. Cuối cùng tôi cũng ăn hết được chiếc bánh bao. Chẳng những thế, tôi còn muốn ăn chiếc nữa. Không, tôi muốn được kích lệ nhiều hơn nữa, khoảng trống trong tôi cũng chưa hết miệng hoàn toàn.

Mọi người đều mừng rỡ. Ngay trong hôm ấy, Kumi đến Kimiko và nhờ người ta làm bánh bao hấp cả vào những ngày không phải Chủ nhật.

Kể từ đó, ngày nào cũng sẽ có đĩa ghé Kimiko và lấy bánh bao về cho tôi. Khi tôi đã có thể tự đi thì “Toki” đã thành tên của loại bánh ấy.

Tôi mua tích trữ loại bánh bao được làm riêng cho mình, mỗi ngày đều ăn một hai chiếc. Nửa cuối năm đó, thân hình tôi đã tròn vo.

Giống Yuu hồi lên lớp Mười một ấy. Tôi cảm nhận được hiểm họa từ cái cách em ấy tăng cân là vì nó y hệt tôi hồi trước.

Tiếp theo là bánh bao hấp! Nhà hàng không gần máy nghe

trộm ở đâu đấy chứ? Nhưng kích cỡ bánh này xinh xẻo thật. Đây là nhân đậu đỏ thường đấy à? Các loại nhân phá cách thì mới mẻ, gây bất ngờ và ngon lành, nhưng rớt cuộc, không có nhân đậu đỏ thường lại thấy thiếu thiếu. Chị Hisano thích nhân đậu nấu như nguyên vỏ hay nhân đậu nhuyễn mịn?

Nhân đậu nhuyễn mịn thì giống tôi. Có vẻ chị không quan tâm chuyện đó và muốn tôi kể tiếp nhỉ?

Tôi hơi ngại ngại về từ “béo”, nhưng với từ “béo phì”, sẽ khá kì nếu gán một nghĩa tốt cho nó, vì thế tôi sẽ dùng từ “béo”.

Yuu là kiểu béo khỏe. Em ấy có thân kinh vận động tốt và đầu óc cũng nhanh nhạy. Tôi không coi em ấy là đối tượng cần chấn chỉnh. Nhưng từ khi kì nghỉ hè năm lớp Mười kết thúc, tôi nhận ra ngay em ấy đang tăng cân.

Cân nặng khi mới vào trường của Yuu là tám mươi cân. Khi kiểm tra vào mùa xuân năm lớp Mười một đã lên một trăm linh tư cân. Cảm thấy không thể mặc kệ được, tôi xin ý kiến bác sĩ ở phòng y tế, nhưng vì Yuu vẫn chạy nhảy bình thường nên họ chẳng hề để tâm.

Ánh mắt Yuu mất đi thần sắc, em thường xuyên mơ màng trong giờ học. Tuy tôi đã trình bày với bác sĩ ở phòng y tế quan sát của mình nhưng họ lại quả quyết rằng đó là đặc điểm lứa tuổi, không liên quan tới hình thể.

Trao đổi với chủ nhiệm khối, đồng nghiệp phụ trách cùng khối lớp, giáo viên thể dục hay giáo viên môn nữ công gia

chánh, tôi đều nhận được câu trả lời tương tự. Ai cũng bảo tôi cả nghĩ, “Cô Shibayama để ý chuyện kiểm soát cân nặng nhiều quá. Không phải vì cô gầy nên mới thấy Yuu béo sao?”

Thiên hạ rộ lên phong trào giảm cân nên cũng có các giáo viên hưởng ứng, họ thường xuyên nắm bắt những thông tin mới nhất về giảm cân. Dầu vậy, họ không lo mình đang bị béo phì. Từ đây tôi sẽ dùng từ “béo phì”.

Xem ra cái hại của béo phì đã phát tác, tôi để ý thấy Yuu phải dùng đai bảo vệ đầu gối. Tôi gọi Yuu ra để hỏi về chế độ ăn uống của em song lời giải thích của Yuu luôn giống nhau.

“Vì bánh vòng mẹ em làm ngon quá ạ.”

Hỏi ra mới biết mẹ Yuu ngày nào cũng làm bánh vòng cỡ một cân bột mì cho em ấy. Kể từ hè lớp Mười, Yuu thường xuyên đói mềm người, vì vậy em nhờ mẹ làm bánh vòng mỗi ngày thay vì chỉ một lần một tuần như trước, với số lượng gấp đôi bình thường.

“Cô ghen tị với em không?” Yuu nhăn nhở nói, tôi liền nghiêm mặt hỏi xem phải chăng em có chuyện gì. Nhưng Yuu chỉ nhếch miệng cười và lắc đầu. Tôi biết em đang cố lảng tránh.

“Nếu Yuu không biết gì thì cô muốn trao đổi với người nhà em.” Vừa nghe tôi nói, mặt Yuu liền như chàm đỏ. Em bảo mình sẽ giảm cân nên xin tôi không gặp người nhà.

Bây giờ, tôi đã chấp nhận yêu cầu của Yuu với điều kiện em phải nhịn ăn bánh vòng.

Nhưng Yuu không làm được. Thay vào đó, em bắt đầu tự tập luyện ngoài thời gian ở câu lạc bộ, đầu gối và cổ chân bị chấn thương, em buộc phải dùng nháy, cứ thế, Yuu nghỉ hẳn câu lạc bộ.

Từ bấy trở đi, Yuu tăng cân với tốc độ gấp đôi trước đó. Tôi quyết định phải nhúng tay, bèn tới thăm nhà Yuu. Ban đầu mẹ em có vẻ lúng túng. Có lẽ chị ta nơm nớp không biết con gái mình ở trường đã xảy ra chuyện gì. Vì thế tôi mào đầu rằng mình đến để tìm hiểu tình trạng sức khỏe của học sinh. Tôi muốn mẹ Yuu cân nhắc một chút về chế độ ăn uống của em. Nghe xong, chị ta bỗng trở nên kích động và bảo:

“Tôi là chuyên gia dinh dưỡng, thưa cô!”

Với vẻ cố chấp ấy, bất kể tôi nói gì, chị ta cũng không để vào tai. Tôi hồi hận vì đã tới một mình. Lẽ ra tôi nên dẫn theo một người đáng tin hơn chuyên gia dinh dưỡng. Nghĩ đoạn, tôi liền cáo lỗi vì chuyến thăm đường đột và ra về.

Yuu sao? Lúc tới nhà, tôi tưởng em ấy đi vắng, nhưng khi ra ngoài, tôi lại bắt gặp Yuu đang nhìn tôi từ một căn phòng ở tầng hai.

Yuu không có vẻ gì là giận. Ánh mắt em vẫn là ánh mắt tôi quen thuộc.

Hôm sau Yuu nghỉ học. Cả hôm sau nữa. Bụng bảo dạ phải khẩn trương lên, tôi liên hệ với bác sĩ của trường và nhân viên y tế chính quyền, nhưng trước khi kịp trao đổi với họ, tôi đã bị

trường cảnh cáo phải cẩn trọng với hành vi tùy tiện của mình.

Bởi phụ huynh - cha của Yuu, đã kiến nghị lên trường.

Phải, là cha của Yuu. Anh ta bảo, “Chúng tôi lấy làm tiếc vì vị giáo viên chủ nhiệm có tâm lý bất ổn của quý trường đã khiến chúng tôi bị nghi ngờ là ngược đãi trẻ em. Nếu vị này còn có hành động quá trớn hơn nữa, chúng tôi sẽ dùng tới biện pháp pháp lý.”

Tôi chỉ muốn giúp Yuu trước khi quá muộn thôi mà. Món cuối là pudding xoài à? Món này không có ở Kimiko thì phải. Nhưng họ có món đậu hũ hạnh nhân.

Bánh bao hấp đã cứu rỗi tôi. Vì muốn nghe thấy thanh âm dịu dàng nọ và nhận được sự khích lệ ấm áp mà tôi không ngừng ăn bánh bao. Kết quả là tôi phát tướng và dần dà, tiếng người khác nói chẳng lọt vào tai tôi nữa. Nhắc chân nhắc tay hay nghĩ ngợi đều khó nhọc, tôi bắt đầu giam mình trong bốn bức tường phòng.

Bọn cùng nhà lo lắng cho tôi, nhưng lời của chúng đến tai lại nghe như câu trách móc, tôi đâm ghét nhìn thấy cả mặt chúng.

Nhưng tôi đoán chắc bọn con gái không nghĩ ra nguyên do là những chiếc bánh bao. Dù nghĩ ra đi nữa, chúng cũng không thể cướp bánh khỏi tay tôi, vì tôi biết làm thế nào để có bánh.

Song đến một lúc, có ăn bao nhiêu bánh bao, tôi cũng không nghe thấy thanh âm nào nữa. Lòng tôi không còn thỏa mãn nữa. Tại sao? Tại sao? Rơi vào tình cảnh ấy, trong tôi bỗng cuộn

trào một cảm xúc.

Tôi muốn chết.

Như một chiếc giường êm ái khi ta say giấc, thứ cảm xúc ấy cứ kéo tôi lún vào.

Ngay trước khi tôi bị nó nuốt chửng, một cuộc điện thoại gọi tới. Là điện thoại quốc tế từ mẹ tôi. Mẹ bảo đã mơ thấy tôi.

“Nghe giọng con không khỏe lắm. Con có ổn không? Chăm ăn rau vào đây.”

Vì cuộc gọi đang tính cước nên mẹ thực sự chỉ nói có thể và dập máy.

Rau, rau... Tôi mở tủ lạnh trong bếp chung của căn hộ, tìm thấy dưa chuột to như quả bí trong ngăn của Fumika. Tôi muốn ăn thứ quả mọng nước ấy, bèn gõ cửa phòng Fumika và hỏi xem có thể chia dưa chuột cho tôi không. Cô ấy sửng sốt, đáp “Được chứ.”

Tôi dùng dao cắt mỗi phần cuống rồi gặm luôn. Khoảnh khắc nước tràn ra trong miệng, tôi có cảm giác màn sương trong trí tan đi một chút.

Thanh âm trước giờ tôi nghe thấy mỗi khi ăn bánh bao rất cuộc là gì? Đó chỉ là thanh âm tôi mong được nghe, chứ không phải thanh âm tôi hằng tưởng là đến từ cơ thể một cách tự nhiên. Chẳng phải thanh âm của tâm trí đã cố ăn mòn cơ thể tôi sao?

Từ ngày đó, tôi bắt đầu lắng nghe thanh âm của cơ thể thay vì

của tâm hồn. Cơ thể muốn gì để duy trì trạng thái khỏe mạnh? Mặt khác, thức ăn trước mắt tôi đây giờ có còn cần thiết? Tôi bỏ ăn ba bữa vào những giờ cố định, đồng thời thực hiện những hoạt động cơ thể cần như tản bộ và đi lại.

Cứ thế, tới thời điểm hồi hương nửa năm sau, tôi đã trở về cân nặng giống như ngày mới rời Nhật. Tôi không có chế độ giảm cân đặc biệt nào cả, chỉ đơn thuần là lắng nghe cơ thể mình.

Thiết nghĩ rất nhiều người biết về sự hiện hữu của tiếng nói tâm hồn, nhưng lại không nhận ra tiếng nói của cơ thể. Tiếng nói của tâm hồn là đũa nhõng nhẽo và lưỡi biếng. Ít nhất thì với tôi là vậy. Đôi khi ta cần lắng nghe nó, nhưng quả thực chỉ “đôi khi” là đủ.

Tôi muốn nhắn Yuu điều đó. Xem chừng không thể trực tiếp nói với Yuu nên tôi muốn mẹ em ấy là người nhắn nhủ.

Chắc chắn Yuu đã nghe thấy gì đó từ những chiếc bánh vòng, nghe thấy thanh âm khát cầu của trái tim. Nhưng tôi muốn em hãy đặt nó lại một lần và lắng nghe thanh âm từ thể xác. Làm vậy thì ngay cả môn nhảy sở trường, em cũng có thể tập lại.

Nhưng chưa kịp nhắn nhủ gì, Yuu đã thôi học.

Về sau tôi nghe nói em ấy đã chuyển về Tokyo. Cả chuyện em ấy giảm cân nữa.

Biết vậy khiến tôi yên tâm lắm. Vì phải sau đó nữa, tôi mới biết em ấy giảm cân nhờ dao kéo.

Thiết nghĩ, cũng giống như béo khỏe thì không sao, việc giảm

cân tự bản thân nó chẳng có ý nghĩa hay giá trị lớn lao nào cả. Chắc chắn rằng chừng nào Yuu còn chưa lắng nghe cơ thể mình, thì dầu giảm cân đi nữa, thanh âm tâm hồn sẽ vẫn còn vang vẳng.

Nhưng một ngày hè nọ, tôi không còn nghe thấy thanh âm từ cơ thể mình.

Với chị Hisano, đó có lẽ là một chuyện bịa nực cười và khó chịu. Nhưng tôi sẽ không xin lỗi.

Tôi không biết chị Hisano hỏi chuyện những người có liên quan thế này để làm gì, nhưng nếu được phép chia sẻ quan sát của mình với tư cách giáo viên chủ nhiệm, tôi, dù không cố ý đổ lỗi, vẫn cho rằng cái sai trước nhất nằm ở người mẹ. Và tuy chỉ là suy đoán song tôi cho rằng, sự kiện về nước của chồng chị ta, tức cha Yuu, là một tác nhân.

Mắt của tôi? Đó là điều cuối cùng chị thắc mắc à? Tại tôi đã cho chị xem ảnh mình hồi xưa nhỉ? Không ngờ chị lại bận tâm điều đó.

Đôi mắt hai mí của tôi là phẫu thuật. Thì nhé, có lắng nghe cơ thể thế nào, mí mắt tôi cũng chẳng khác đi được phải không? Cái thú vẻ đẹp Á châu chết bầm.

Cảm ơn chị vì buổi dùng trà ý nghĩa.

CHƯƠNG 6

Thần tượng

Không ngờ cậu đến thật, Hisano.

Gì đây, quà đến chơi nhà à? Su kem gì đó thì khỏi đi. Tôi để ở bậc cửa, đừng quên cầm về nhé.

Cần tủ lạnh? Phiền thật. Nhất định đừng quên đấy.

Tôi không thích su kem á? Không, tôi thích lắm. Nhất là của quán Hoa Hồng Trắng. Kem trứng của họ có màu vàng không giống các tiệm khác, nó khiến tôi ấn tượng vì trứng lại có hương vị rất đậm đà. Nhưng tôi không cần su kem của cậu.

Vì tôi làm gì có quyền nhận bánh trái thơm ngon từ Hisano.

Đừng sắm soi máy khung ảnh để bàn làm gì, tìm bữa chỗ mà ngồi đi, cái nệm màu vàng đằng kia được đấy. Nếu chật quá thì chồng tạm đóng tạp chí bên kia lại rồi tự giữ chỗ nhé. Có phải Hisano đến là tôi phải dọn dẹp đâu. Người có việc muốn hỏi là cậu cơ mà.

Đáng ra nên đi chỗ khác? Ôi trời, Hisano đúng là Hisano. Căn bản nếu người xung quanh phát hiện ra cậu, sự phát hiện đó cũng chỉ mang nghĩa tốt mà thôi. Người ta sẽ không cau mày khó chịu hay xì xào sau lưng cậu. Giang sơn dễ đổi bản tính khó

dời, cậu vẫn là kẻ ích kỉ như vậy nhỉ?

Mở cửa sổ độ mười giây thôi? Đang nói chuyện kiểu này mà cậu nói thế được à? Ở đây dần giống nhà trẻ rồi đấy. Cậu cứ mở tự nhiên. Lâu rồi tôi không nấu nướng và nhà cửa cũng bừa, nhưng tôi vứt rác thường xuyên nên chắc không có mùi xú uế gì đâu.

Hay là không khí bị ứ đọng? Cậu ghét phải hít không khí tôi thở ra à? Vì sợ nhiễm virus béo phì? Không có đâu.

Bởi bây giờ tôi gầy hơn Hisano là cái chắc.

Cơ thể con người đúng là kì khôi. Khi ước được gầy thì chẳng giảm gam nào, đã thế còn tăng cân, mặc cho phải nhịn đồ ngọt bao nhiêu và lần nào cũng ói ra thức ăn đi nữa. Nhưng khi đã buông xuôi thì lại gầy đến độ mất hẳn phần cân nặng của một người.

À, không phải mất mà là hút ra.

Da dễ bèo nhèo giống như lớp da sau lột xác vậy.

Tôi rót hồng trà, Hisano có uống không? Trà bá tước hương táo. Là loại trà mà con gái tôi... Yuu thích.

Cậu muốn uống hả? Vậy tôi xin phép được rót. Dù không có quyền đó nhưng nếu là ý muốn của nữ hoàng thì tôi sẽ tuân mệnh. Được rồi, cậu cứ ngồi đi.

Này Hisano, cậu đang nghe ngóng về Yuu chứ gì? Tại sao tôi biết ư? Vì thị trấn nơi hai ta sinh ra và lớn lên chính là như vậy mà. Một nơi mà kẻ ru rú trong nhà như tôi cũng nghe được rất

những lời đồn đại và bêu riếu. Rốt cuộc hôm trước, có mỗi Horiguchi và cô Kie đến đây. Họ muốn thắp nén hương cho Yuu. Horiguchi đi dưới danh nghĩa con trai Seiya chứ không phải Genta.

Buồn cười là cả hai đều không nhận ra tôi mà nhầm tôi là người họ hàng nào đó. Cô Kie còn nhìn mặt tôi và hỏi, “Chị Yaeko thế nào rồi ạ?”

Đúng là chết cười. Không biết bao ngày, à không, bao tháng, hay là bao năm rồi, tôi mới cười như thế. Vì tôi quý cô Kie lắm. Không phải quý như người béo với nhau mà bởi cô ấy giống người bạn thời đại học của tôi ở khoản hết lòng săn sóc người khác.

Còn khi tôi châm trà, Horiguchi xem chừng mới nhận ra tôi nên im bặt. Đúng là một anh chàng tốt bụng.

Mà Hisano này, cậu thấy tôi khác không? Tôi có thể đối mặt trò chuyện với cậu thế này, trong khi hồi xưa, nói một câu thôi tôi cũng ngắc ngứ, mặt mũi đỏ gay và mồ hôi như tắm.

Tôi những tưởng đó, Yokoami Yaeko u ám, là tính cách của mình nên cũng hết cách.

Tôi những tưởng béo, Yokoami Yaeko với biệt danh Yokozuna, là tạng người của mình nên cũng hết cách.

Không có bạn cũng được, không giao tiếp cũng chẳng sao. Chỉ trong buổi khám sức khỏe, tôi mới bị để mắt tới.

Nhưng làm gì có chuyện “hết cách” chứ. Chẳng qua tôi chưa

gặp được ai, và thị trấn này cũng chẳng có ai nói với tôi rằng vẫn còn cách mà thôi. Vì thế dù không phải thành phố lớn như Tokyo, tôi vẫn biết ơn cha mẹ đã cho tôi tới Kobe, nơi đông đúc hơn thị trấn này.

Cậu không biết ở Kobe, người ta nghĩ thế nào về tôi chứ gì. Xem ra tôi khiến cậu bồn chồn lắm rồi.

Tôi học đại học ngắn hạn, ngành Dinh dưỡng.

Hầu hết mọi người đều tỏ vẻ “Ồ, hợp lí đấy.” Y như Hisano bây giờ.

Người ta nghĩ tôi thích ăn uống và nấu nướng nên mới béo. Hoặc có người nghĩ theo hướng ngược lại. Cũng có người để trí tưởng tượng bay xa, rằng tôi vì muốn khôi phục cơ thể đầy đà do ăn thùng uống vại về lại bình thường, nên mới muốn học một cách chuẩn chỉ về dinh dưỡng. Tóm lại, đều là học để giảm cân.

Những sự quan tâm thừa thãi đều là nhảm nhí hết.

Tôi học vì muốn bà mình được ăn món bà thích thôi.

Này Hisano, cậu tin được không? Hồi bé, trước khi đi mẫu giáo, tôi đã tưởng mình xinh đấy. Vì ngày nào bà cũng khen tôi như thế. Vậy mà vào mẫu giáo, chẳng ai khen tôi cả, đã thế chỉ toàn trêu tôi là “béo ị” và “đồ con heo”.

“Là sao hả bà ơi?” Tôi vừa khóc vừa hỏi. Bà liền xoa đầu tôi và nói:

“Thượng đế ban cho mỗi người một đôi mắt, không ai giống ai. Nếu không, con người ta sẽ thêm khát cùng một thứ rồi lao

vào tranh cướp.”

Tôi không tin ngay. Vì quanh tôi chỉ toàn những kẻ có đôi mắt giống nhau. Tôi còn trách bà vì lừa gạt tôi.

À mà, Hisano vẫn nhớ Tiệm Luân Đôn chứ? Ở lối vào của phố mua sắm ấy.

Tiệm chuyên bánh rán? Gọi thế được không nhỉ? Đến giờ tôi vẫn không biết tiệm đó gọi là tiệm gì, nhưng đơn giản nó là tiệm bánh rán.

Bánh Pirozhki, bánh rán nhân cà ri, bánh rán nhân kem, bánh vòng, bánh vòng nhân đậu đỏ, bánh vận thùng, tất cả bánh mà tiệm đó bán đều là bánh rán. Khéo người ta đã rối trí vì bánh Pirozhki lại ở Luân Đôn không chừng.

Tôi rất thích ngắm bà lão còng lưng một mình chuyên tâm gói và chiên bánh Pirozhki trước cửa tiệm. Song khi nhìn thấy tôi, mẹ đã quát và bắt tôi thôi ngay vì trông như đứa háu ăn.

Hisano cũng thích bánh Pirozhki ở đây phải không? Vì không có bánh ở tiệm khác để so sánh nên trong tâm tưởng của tôi, Pirozkhi là loại bánh gắn với kỉ niệm như thế. Giờ nghĩ lại, chất lượng của nó cũng cao đấy chứ.

Pirozhki ở Tiệm Luân Đôn ngon hơn cả bánh của nhà hàng Nga trên Tokyo. Tuy giờ không còn cơ hội ăn nên tôi cũng phải viện đến một phần kí ức, nhưng tôi nghĩ mình không nói quá.

Tôi làm gì có quyền được cư xử giống cậu đâu.

Nói chung, phần lớn khách ruột của Tiệm Luân Đôn đều đến

vì bánh Pirozhki, nhưng bà tôi thì không. Vì bà thích bánh vòng cơ. Không phải loại bánh vòng phủ sô-cô-la hay bơ kem, mà là loại đơn giản có lỗ ở giữa và rắc đường. Ngoài ra, đường không phải đường kính mà là đường caster thông thường.

Bà thường mua loại bánh vòng ấy, sau đó gọi tôi lại, hai bà cháu ngồi cạnh nhau cùng ăn. Bà cầm bánh bằng tay không, chưa đưa lên miệng mà giơ ra trước mắt. Gương mặt bà khẽ ngẩng như đang ngắm vàng dương.

Tôi luôn tò mò, không biết bà nhìn thấy gì. Nhưng tôi cảm giác mình không nên hỏi vì tâm hồn còn non nớt. Vậy nên, tôi chỉ ăn bánh và lặng lẽ ngắm bà.

Sao tôi thấy mình không nên hỏi bà ư? Câu hỏi thẳng thắn đấy. Chỉ những kẻ không biết sẽ bị ghét khi xen vào thế giới của người khác mới dám làm vậy thôi. Xen vào thế giới của đối phương khi họ đang nhớ về người không còn cơ hội gặp lại nữa. Chẳng hạn thế.

Nhưng nghe nói, chỉ cần nhìn đối phương thật lâu mà chẳng cần lên tiếng, họ vẫn sẽ thổ lộ với ta. Có lẽ đó là cách tôi đã làm. À, xin lỗi nhé. Tôi lại nói mà không biết ngượng rồi. Song hôm nay tôi thấy rất phiền khi phải xin lỗi, và cậu mới là khách nên tôi khỏi cần cư xử biết thân biết phận nhỉ?

Một ngày nọ, bà đã kể tôi hay bà nhìn thấy con trai mình bên kia chiếc bánh vòng. Không phải cha tôi. Bấy giờ tôi mới biết dưới cha còn một chú kém cha mười tuổi. Mùa đông ở tuổi lên

năm, chú qua đời vì viêm phổi. Chú rất mê bánh vòng ở Tiệm Luân Đôn, cứ đến sinh nhật, chú sẽ háo hức khi được ông bà mua cho số bánh vòng đúng bằng số tuổi của mình.

Tuy không giàu nhưng ông bà cũng chẳng nghèo tới nỗi không mua nổi bánh vòng cho chú mỗi năm. Nếu biết đó là sinh nhật cuối cùng, ông bà đã để chú ăn bánh vòng đủ cho một đời người, dầu là năm hay mười chiếc một ngày đi nữa.

Nghe bà rầu rĩ kể, tôi chỉ biết sứt sứt. Tôi tiếc thương không phải cho con trai bà hay em trai cha, mà cho một đứa trẻ trạc tuổi tôi, đã ra đi trong niềm ước mong được ăn những chiếc bánh vòng.

Nhưng bà nói tiếp rằng bà không buồn. Vì chỉ cần nhòm qua chiếc bánh, bà sẽ thấy cậu con trai đang sống hạnh phúc ở thế giới bên kia. Ngày nào chú cũng chén bánh vòng ngon lành, dù đã lớn tướng rồi.

Nghe bà nói, tôi cũng nhìn qua chiếc bánh và thấy gương mặt tươi tắn của bà. Tôi nghĩ thầm, cái lỗ của bánh vòng thật giống chiếc gương ma thuật, có thể cho ta thấy thứ bản thân muốn thấy. Thế mà trước giờ tôi chỉ nghĩ ra cách cong các ngón tay lại.

Chẳng biết có phải do ăn bánh vòng thường xuyên hay không mà bà tôi cũng khá mập, còn mắc bệnh tiểu đường. Cùng độ ấy, bà cụ ở Tiệm Luân Đôn qua đời, tiệm bánh cũng bị dẹp nên tôi nghĩ, đúng là vừa hay.

Dù vậy, bà cụ ở Tiệm Luân Đôn vẫn rất tài. Trước khi mất hai

hôm, bà vẫn rán Pirozhki. Nghe nói bà thọ chín mươi. Có lẽ thể theo yêu cầu của gia quyến, người ta tiễn bà bằng nhạc của The Beatles. Phải rồi, chiếc đài cát-sét bên trong tiệm lúc nào cũng phát nhạc The Beatles nhỉ? Đài cát-sét nhé.

Thôi, gác chuyện đó sang bên. Bà tôi yếu đi từng ngày. Đúng là kiêng khem đủ thứ cũng khổ và bệnh tật thì trầm trọng, nhưng về mặt tinh thần, tôi nghĩ nguyên do bà héo hơn là vì không được ăn bánh vòng nữa.

Vậy nên, tôi đi mua bánh bán ngoài cửa hàng, tự nhủ để bà ngắm lỗ bánh chứ khỏi cần ăn cũng được. Nhưng bà thậm chí còn suy sụp hơn, có lẽ vì những chiếc bánh này khác quá.

Người ta không bán loại bánh vòng đơn giản như ở Tiệm Luân Đôn, thế nên tôi quyết định tự làm. Cứ tưởng đơn giản nhưng tôi chịu chết. Dù mua bột trộn sẵn bán ngoài thị trường hay dùng các nguyên liệu thượng hạng để tự trộn bột từ đầu, tôi cũng không sao tái hiện được loại bánh vòng bên ngoài giòn rụm, bên trong mềm mại mà ngay cả khi nguội cũng vẫn còn những cảm giác ấy.

Chưa hết, phải biết cả cách hạn chế lượng calo trong bánh để bệnh nhân tiểu đường có thể ăn được.

Vậy nên tôi quyết định theo học ngành Dinh dưỡng.

Vào đề dài dòng quá nhỉ? Tôi định kể cậu nghe về người mình đã gặp ở trường đại học cơ.

Cậu thích nghe sao? Đoạn nào chứ? Đoạn cậu thích Pirozhki ở

Tiệm Luân Đôn á?

Thôi kệ cậu. Trên đại học tôi đã gặp Shiroyama Megumi. Chúng tôi học cùng ngành và cô ấy là người bắt chuyện với tôi. Khi ấy là trước hè thì phải. Cô ấy rủ tôi cùng về. Megumi mảnh mai, trắng trẻo, nhỏ nhắn, mắt to tròn, dễ thương như một nàng thần tượng. Trước một cô gái như vậy, chắc chắn là tôi lúng túng rồi.

À không, nói sao nhỉ? Mặt tôi toát hết cả mồ hôi. Song Megumi không có vẻ gì là ghét bỏ, cô ấy bảo “Nóng nhỉ”, tay thì quạt gương mặt chẳng có giọt mồ hôi nào. Thế rồi Megumi mời tôi đi uống nước, cô ấy biết một tiệm bán cannelé rất ngon.

Tôi không dám hỏi cannelé là gì, chỉ ậm ừ đáp rồi đi theo cô ấy. Tôi cũng bất an chứ. Liệu đây có phải một kiểu lừa đảo không? Mình có bị lừa mua sách giao tiếp tiếng Anh hay gì đó không?

Đầu óc tôi dần trống rỗng. Tôi không nhớ mình đi đường nào để đến tiệm bánh hay đã gọi món gì. Nhưng hương vị của cannelé thì in trong trí tôi. Đắng đắng và không ngon lắm. Có điều, cảm giác giòn rụm bên ngoài và mềm mại bên trong thật giống bánh vòng của tôi.

Tôi muốn có công thức làm Cannelé. Nếu nó đang là trào lưu, biết đâu sẽ có sách hướng dẫn chuyên sâu. Đang mơ màng nghĩ, một đôi mắt to tròn bỗng gì sát về phía tôi. Hình như Megumi vừa nói gì đó nhưng tôi không để ý.

Tôi có một bộ nút tai vô hình. “Mập ú”, “đồ con heo”, “Yokozuna” - khi cảm thấy những từ làm mình tổn thương sắp sửa ập đến, bộ nút tai sẽ tự động chặn đứng âm thanh. Một năng lực tuyệt vời nhỉ? Nhìn từ góc độ nào đó thì nó là món quà mà Hisano và các bạn tặng cho tôi đấy.

Vẻ mặt ngơ ngác “Cậu nói gì cơ?” đây rồi. Năng lực “nút tai vô hình” của tôi y chang vẻ mặt bây giờ của cậu đấy. Thôi kệ đi, phí thời gian quá. Megumi hỏi tôi như này:

“Cậu mua quần áo ở đâu thế?”

Tôi sống người. Nếu nút tai vô hình vừa tự hoạt động thì tôi cũng hiểu. Hôm ấy tôi mặc sơ mi trơn màu hồng và váy xòe màu đỏ. Gần như trăm ngày như một. Tôi cho rằng đó là trang phục ít lỗi bịch nhất để đi học.

Nhưng hỏi chỗ mua quần áo tức là chê tôi mặc kệch cỡm chứ gì?

Thấy đồ tôi mặc đẹp nên cũng muốn mua? Vẫn câu hỏi đó nhưng dành cho Hisano thì đúng.

Nhưng câu hỏi lại dành cho tôi kìa. Yokoami Yaeko nặng tám mươi cân. Cú hình dung ra bộ dạng của Yokoami mà cậu biết rõ nhất rồi nghe tôi kể.

“Không phải sáu mươi tư cân sao?” Đúng là tức chết. Tuy sáu mươi tư là con số khủng khiếp đối với bọn cậu nhưng quãng ấy cũng qua rồi. Tôi bảo Megumi rằng mình không có tiệt ruột. Tôi không tự tin để nói cụ thể. Nhưng cô ấy chẳng quan tâm mà

nói tiếp.

“Chị tớ là nhà thiết kế trên Tokyo. Dịp này chị về đây, cậu đi gặp chị ấy một lần nhé? Tớ nghĩ chị có nhiều quần áo hợp với Yaechan lắm.”

Quả nhiên là chào mời. Bắt tôi mua áo xống đắt tiền. Khéo còn tiện tay bán cho tôi cả kim cương đá quý. Nhưng điều khiến tôi chú ý nhất trong lời của Megumi không phải vậy.

Mà là “Yaechan”. Trong suốt đời mình từ trước đến nay, chưa ai từng gọi tôi như thế. Mọi người đều gọi bằng họ “Yokoami” chứ tên riêng chỉ có người trong nhà. Đã thế còn gọi nguyên là “Yaeko”. Đến bà tôi cũng gọi nguyên tên tôi.

Chưa hết, Megumi thậm chí muốn tôi gọi cô ấy là “Megu”. Lần đầu tiên tôi gọi thẳng tên người khác, mà còn là tên thân mật. Chuyện đó thật hiển nhiên trên phim truyền hình, trong truyện tranh và ở lớp, nhưng là hiển nhiên với tất cả trừ tôi. Tôi băn khoăn, mình được gọi thẳng tên người khác thật sao, bèn hỏi lại Megumi.

“Tôi cũng có quyền ấy ư?”

Megumi... Megu mới đầu có vẻ ngạc nhiên, sau đó liền bật cười.

“Cậu hỏi lạ thế, gọi thẳng tên thì quyền với không quyền gì chứ. Yaechan nghiêm túc thật đấy. Vậy em có thể gọi cô là Yae không, thưa cô giáo!”

Megumi nói, đưa tay lên trán chào nghiêm trang. Hành động

đó vừa dễ thương vừa khôi hài, nên tôi cũng làm y như cô ấy.

“Được! Tôi cho phép!”

Nếu được nhận lại niềm hạnh phúc cỡ này, bảo tôi mua kim cương giá cắt cổ tôi cũng cam lòng.

Cuối tuần, tôi đến nhà Megu. Cô ấy không phải đi học xa nhà. Megu luôn dùng túi xách hàng hiệu nên tôi nghĩ nhà cô ấy hẳn phải giàu lắm. Quả nhiên là giàu. Nhà Megu ngang ngửa nhà Hisano ấy.

Mẹ Megu mở lớp dạy yoga nên trong nhà có một gian biệt lập giống như studio một tầng, tôi được dẫn qua đó. Tôi đi qua đúng lúc chị Megu lôi một bộ đồ Tây khỏi thùng các tông. Tuy nhiên, chị ấy và Megu khác nhau đến nỗi nhờ gặp ở nhà Megu tôi mới nhận ra, chứ gặp ở nơi khác, tôi sẽ chẳng biết hai người có quan hệ. Không, mặt mũi thì giống nhau.

Sự khác nhau nằm ở hình thể. Chị ấy cao lắm, hơn Megu và tôi hẳn một cái đầu.

Khi nghe nói chị là vận động viên bóng chuyền, tôi tin ngay. Đã thế chị còn là tuyển thủ đi thi Olympics. Thi hồi nào nhỉ? Chị ấy khiêm tốn bảo rằng mình chỉ giao bóng có một lần, nhưng trình độ của chị không xoàng thế đâu.

Việc đối mặt với một người giỏi giang khiến tôi dờ ra. Đến chào hỏi cũng không nói được tràng hoàng. Thấy tôi như vậy, chị ấy - chị Chika liền hỏi.

“Em mua quần áo ở đâu thế?”

Hai chị em hỏi ý chang nhau. Đã thế chị Chika còn bồi thêm.

“Uổng quá.”

Hôm ấy tôi phối áo dài trùm hông với quần dài đen. Tôi không biết gây thì thế nào, nhưng tôi nghĩ nó cũng hợp với dáng mình. Tôi thậm chí còn tin áo trùm hông là trang phục dành cho người có dáng như tôi.

“Có phải Yaechan tưởng mình mặc gì cũng không hợp phải không?”

Chị Chika còn dùng hản từ “không hợp”. Tôi lộn ruột, chẳng phải những kẻ có thân hình siêu mẫu như chị mặc gì cũng hợp sao? Thấy thái độ của tôi, chị Chika liền bảo “Đợi chị chút”, đoạn cởi luôn quần áo ngay tại chỗ. Chị thay sang chiếc áo dệt kim và quần dài, có thiết kế rất giống quần áo tôi vẫn mặc trước giờ.

“Sao, đẹp không?”

Chị Chika đặt tay lên hông, tạo dáng như người mẫu và mỉm cười. Nhìn bộ dạng đó, tôi liền trầm ngâm. Không đẹp cũng không phong cách.

“Em cứ nói thẳng nói thật. Trông lôm côm và béo phải không?”

Tôi thấy đúng quá. Chị Chika bèn nói tiếp.

“Vì chị đã dành phần lớn đời mình cho bóng chuyền đấy. Cấp ba chị học trường kinh doanh S, một trường rất mạnh với thành tích ba năm liền giành chiến thắng tại đại hội thể thao toàn quốc. Huấn luyện viên của chị là thành viên đội tuyển quốc gia,

người suốt hàng chục năm ủng hộ trường phái “bóng chuyền dựa vào sức mạnh”. Nói đơn giản, gần nửa thời gian luyện tập của chị là để rèn luyện cơ bắp, tới độ nếu tham gia cuộc thi nâng tạ, khéo chị còn giành được giải. Vì thế như em thấy, vai và đùi chị đều rất ‘hoành tráng’ phải không?”

Tôi gật đầu, vì từ bộ quần áo chật căng, tôi có thể nhìn ra ngay hai vị trí mà chị bảo đã được rèn luyện nhiều.

“... Không được để lộ khuyết điểm. Trang phục để lộ khuyết điểm của người mặc không xứng đáng là trang phục.”

Dứt lời, chị Chika cởi đồ, mặc lại quần dài và chiếc áo dệt kim ban đầu. Tôi ngạc nhiên vì chị trông gầy hơn hẳn.

“Sao, đẹp không?”

Tôi lặng im gật đầu cái rụp. Chị Chika cười vui vẻ, đoạn ngồi khoanh chân dưới sàn nhà mềm mại của phòng tập yoga. Kể cả khi ngồi khoanh chân, phần đùi cũng không làm căng vải quần. Chất liệu mềm mại như tùy biến theo động tác cơ thể.

“Người ta thường nghĩ những ai cố gắng cho thể thao đều lãnh đạm với thời trang, nhưng không phải. Từ xưa chị đã thích các trang phục dễ thương, nhưng càng luyện tập, chúng càng không hợp với chị nữa. Dù vậy chị vẫn tự nhủ, chỉ cần kết quả thi đấu còn tốt, chuyện quần áo không cần bận tâm. Nhưng đến khi gặp chấn thương vai và phải giải nghệ, sự trống rỗng sau đó trong chị thực sự... Không phải trở về con số không, mà là ôm thêm một mối nợ. Được cái từ xưa chị đã là đứa chóng chán,

thành ra không buồn lâu được chuyện gì. Bụng bảo dạ cứ làm những gì mình thích, chị quyết định theo học trường thiết kế thời trang.”

Tôi nhìn lại giá treo trong phòng tập. Có lẽ tất cả trang phục treo trên đó là do chị Chika thiết kế.

“Có một điều chị đã đau đầu từ lâu: Tại sao phải lấy tiêu chuẩn chọn quần áo là số đo ba vòng? Những người có số đo ngực, eo, mông giống nhau chưa chắc đã có cơ thể giống nhau. Nhiều lúc chọn được áo có số đo ngực và eo khớp với mình, vai và cánh tay lại không vừa. Chọn được quần có số đo eo và mông khớp với mình, đùi lại bị chật. Vậy vai và đùi có cơ bắp là không tốt sao? Đó là thành quả của sự nỗ lực mà? Những bộ phận khác cũng vậy. Đừng gò mình cho vừa quần áo, hãy để quần áo vừa với mình. Chị đã học thiết kế với niềm tin ấy. Ý tưởng của chị là, dân thể thao cũng có thể thời trang.”

Tôi nhìn chị Chika như bị hớp hồn, không phải bởi nhan sắc, vóc dáng hay phong cách thời trang, mà vì khí chất con người chị. Nhưng tôi cảm giác quần áo chị Chika thiết kế không hợp với tôi. Vì tôi không chuyên về thể thao, cũng không dốc sức cho bất cứ lĩnh vực nào. Thế nên tôi bảo chị:

“Em không có quyền mặc những bộ quần áo đẹp như vậy.”

Từ tính cách của chị Chika, tôi nghĩ chị sẽ cười để lấp liếm ái ngại. Giống như cách Megu đã cười trước câu hỏi “có quyền gọi bằng tên thân mật” của tôi. Tôi tựa hồ còn muốn chị làm thế,

nếu chị đang ban cho tôi thứ đồng cảm nửa vời. Tôi ghét cay những kẻ như đứng trên cao rồi chìa tay ra cứu rồi. Những đứa mà trong buổi họp lớp đã giở giọng “Tớ nghĩ gọi Yokoami là Yokozuna không hay đâu” chẳng hạn.

Nhưng chị Chika không cười, cũng không nói câu nào tỏ vẻ đồng cảm.

“Yaechan, em có khí chất lắm đấy.”

Chị Chika nghiêm túc nói, đoạn sai Megu lấy xuống một bộ trang phục. Là một chiếc váy liền có họa tiết là hoa hồng xanh cỡ lớn nở rộ trên nền vải đen, thiết kế cực kì đơn giản, đôi chỗ có xếp li.

“Em mặc thử cái này đi.”

Chị Chika nói và đưa váy cho tôi, nhưng tôi vẫn ngồi im. Tôi chưa bao giờ mặc trang phục có hoa văn.

“Trời, Yae cứng đầu lắm chị.”

Vừa nói với giọng như chê bai, Megu vừa kéo tay tôi. Cực chẳng đã, tôi đành thay đồ ở góc phòng. Có tiếng vỗ tay từ phía hai chị em họ. Là Megu đang mừng rỡ hoan hô.

“Thấy chưa, em đã bảo mà!”

Megu nói, nhìn chị Chika bằng vẻ đắc thắng. Chị Chika chạy đến bên tôi, chỉnh lại phần vai và tay áo, đoạn lùi một bước rồi ngấm nhìn tôi.

“Đúng là khí chất ngời ngời. Hơn cả chị hình dung.”

Tôi tưởng mình bị trêu, nhưng đã bị Megu kéo tay đến trước

mặt tường ốp toàn gương. Tôi sững người. Đường thắt eo lộ rõ. Cảm giác điên rồ lắm. Nhưng đó cũng là điều khiến tôi xúc động đầu tiên. Thế rồi tôi lướt từ đầu đến chân mình. Vải ở cánh tay, bụng và mông không hề bị căng, đã vậy còn có cảm giác khúc nào ra khúc nấy.

“Cậu hợp với hoa hồng xanh đấy.”

Trước khi Megu bảo, tôi còn chẳng để ý đến hoa văn. Hóa ra những đường viền có họa tiết đã tạo nên đường cong mềm mại khác hẳn với cơ thể vốn có của tôi.

Megu mang giày đến. Tuy chỉ là một đôi guốc ba phân nhưng tôi cảm tưởng mình cao hơn hẳn. Khi mái tóc dài được buộc lên kiểu nửa đầu, cổ tôi tựa hồ cũng cao hơn. Tôi được đeo một vòng ngọc trai dài với các hạt to cỡ hạt gạo, thành ra trông còn gầy hơn nữa.

Chị Chika đứng cạnh tôi, người đang say sưa ngắm mình trong gương.

“Yaechan này, buổi trình diễn thời trang tháng sau của chị, em đến làm người mẫu nhé.”

Tôi lại đơ ra. Buổi trình diễn? Người mẫu? Nếu tôi có cuốn từ điển của chính tôi thì tra mỗi mắt cũng không thấy những từ đó.

Chị Chika liền nhẹ nhàng giải thích để giải tỏa khúc mắc lòng tôi.

Tháng sau có một buổi trình diễn bộ sưu tập của các nhà thiết

kế mới, chị Chika cũng tham gia. Toàn bộ người mẫu đều đã sắp xếp xong, nhưng đột nhiên một người trong số đó bị chấn thương chân. Người mẫu của chị Chika có hình thể khác nhau nên không thể chuyển trang phục của người mẫu bị thương cho người khác. Khi chị hỏi Megu, cô ấy đã quả quyết có một người bạn, tuy không rõ số đo chi tiết nhưng chắc chắn sẽ vừa bộ trang phục, thế là tôi được dẫn tới.

Tóm tắt lại thì chuyện cũng đơn giản, nhưng tôi không dễ mà nghe theo. Làm người mẫu cơ mà, lại còn trình diễn trên Tokyo.

Vả lại, có một điều mà tôi không thể thực lòng chấp nhận.

“Ý tưởng của bộ váy là hợp với cả người béo phải không ạ?”

Trước người đã thiết kế ra chiếc váy xinh đẹp, tôi lại hỏi chị một câu vô cùng khiếm nhã. Chị Chika không có vẻ gì là khó chịu, nhưng nghe chừng hơi bực mình.

“Không phải ‘với cả người béo’ mà chính vì có thân hình béo nên mới hợp. Tuyệt đối, đừng bao giờ nhắc đến từ ‘béo’ với ý hạ thấp bản thân như thế.”

Megu cũng chen vào.

“Phải đấy Yae. Tớ mà mặc quần áo có hoa như bộ này thì sẽ ‘bơi’ trong đám hoa hồng mất thôi. Giống một mảnh vải biết đi, một tấm rèm buộc cạnh cửa sổ ấy. Cậu thích bơi móc khuyết điểm trên cơ thể mình cũng được, nhưng cậu bơi sai rồi. Cái lưng gù của cậu phải thẳng lên như bây giờ kìa.”

Có lẽ nhờ bộ váy mà ánh mắt luôn ngược nhìn người khác của

tôi bấy giờ đã ngang tầm ánh mắt của Megu. Hai chị em họ hứa sẽ dốc sức hỗ trợ tôi về cách tạo dáng và đi đứng cho đến buổi diễn. Vậy là tôi đã quyết định tham gia.

Đó là cuộc cách mạng của đời tôi.

Kira Chika chính là người mà tôi ngưỡng mộ.

Sao hả Hisano? Cậu muốn rót trà mới à?

Họ bây giờ của tôi? Là Kira, trong Kira Kozukenosuke.

Có lẽ chuyện tôi kể không liên quan đến điều Hisano muốn hỏi. Vì giữa chừng cậu đã tỏ ra phát ngán rồi. Ngay khi nghe cái tên “Kira”, mắt cậu lại sáng lên. Đây có phải vở tuồng đâu chứ.

Ngày có duyên gặp chị Chika, tôi được hai chị em họ mời ở lại dùng bữa tối tại nhà chính nhưng đã từ chối. Một phần vì tôi sẽ căng thẳng khi gặp cha mẹ họ, nhưng phần lớn là tôi muốn đi mua giày. Tôi vốn lười tưởng giày cao gót không đỡ nổi thân hình của mình nên chẳng có đôi nào. Song đôi guốc Megu xỏ cho tôi không hề làm tôi mỏi chân.

Tuy lấy cớ mua giày để tập đi catwalk chứ thực ra, theo một nghĩa lớn lao hơn, tôi muốn có một thứ giúp mình tiến về phía trước. Tôi muốn mua món đồ đó vào ngày đã trở thành kỉ niệm với mình.

Vâng vâng, cậu không quan tâm chuyện giày dép chứ gì?

Nếu không phải Hisano mang su kem đến, giờ tôi đã đuổi cậu

về ngay rồi.

Tôi biết về đời tư của chị Chika không lâu sau buổi gặp. Từ hôm ấy, tôi và Megu đi học cùng nhau. Vào giờ ăn trưa thì phải. Tôi không có ý bởi móc chuyện cá nhân, chỉ mạo muội bày tỏ sự ngưỡng mộ với chị Chika thôi.

“Vừa xinh lại vừa là nhà thiết kế đa tài, chắc chị ấy có nhiều người theo đuổi lắm.”

Tôi vừa dứt lời, Megu đã bật cười.

“Theo đuổi cái gì chứ, chị tớ kết hôn rồi.”

Anh chồng là nhân viên của công ty chủ quản đội bóng chị Chika từng chơi, một người hâm mộ trung thành của chị Chika và từng bám theo chị ấy suốt. Nghe xong, tôi liền hình dung anh ta là kiểu người hài hước, nhưng đến khi gặp tận mắt, tôi mới ngạc nhiên vì đó là một người rất phong độ. Anh ta cao hơn cả chị Chika, thật xứng đôi vừa lứa.

Anh chồng tới xem buổi trình diễn, đến tôi anh ta cũng chào hỏi lịch sự, thậm chí khen rằng nhờ tôi mà thiết kế của chị Chika đã bộc lộ được sức hấp dẫn. Tôi rất có cảm tình với anh Keichi, chồng chị Chika, đương nhiên là với tư cách người bạn đời của chị ấy.

Buổi trình diễn thành công rực rỡ. Tôi không rõ mình đã làm tròn công việc của một người mẫu hay chưa. Thứ đọng lại trong tôi chỉ là sần diễn dài bất tận. Nhưng sau buổi trình diễn, nhìn hàng người bên doanh nghiệp rong rã trước chị Chika, tôi tin

rằng mình đã cống hiến được chút ít. Có cả người chụp ảnh tôi nữa.

Đương nhiên tôi cũng nhận được lời cảm ơn nhiệt thành của chị Chika, tới độ không biết phải đáp sao cho phải.

“Nhờ Yae đấy. May mà có em.”

Chị Chika tặng tôi cơn mưa lời cảm kích mà lần đầu tôi được nghe trong đời, tựa như tròng võ tay không ngớt trong buổi trình diễn.

Người cảm ơn phải là tôi mới đúng. Bởi chị đã cho tôi một trải nghiệm đổi đời. Tôi không sao bày tỏ hết tâm tư ấy vì nước mắt cứ chảy ra, chỉ biết cật lực lặp đi lặp lại lời cảm ơn.

Tôi muốn đi cùng chị mãi mãi.

Vợ chồng chị Chika sống trên Tokyo nên sau khi buổi diễn kết thúc, chúng tôi còn chẳng liên lạc với nhau nữa là gặp gỡ. Thi thoảng chị sẽ gửi tôi mấy thiết kế mới.

Bấy giờ tôi không hề có ý niệm rằng, thà đừng gặp lại, có khi chúng tôi đã hạnh phúc hơn.

Nhưng thế không có nghĩa là tôi sẽ sống lại cuộc đời ảm đạm như trước kia. Tôi luôn chú ý ngẩng cao đầu và bước đường hoàng. Nhờ vậy, tôi còn giảm được cả cân nặng.

Megu luôn bên tôi, khi tôi kể chuyện về bà, cô ấy cũng xắn tay giúp tôi mày mò làm bánh vòng. Trong căn hộ chật hẹp của tôi, hai đứa đã nhào bao nhiêu bột, rán bao nhiêu chiếc bánh vòng. Ăn không hết nên chúng tôi chia cho các bạn trong khoa.

Càng làm bánh cho người khác ăn, tôi càng lên tay, những nhận xét vụn vặt của họ cũng trở thành gợi ý quý báu dành cho tôi. Cuối cùng, tôi cũng làm ra được loại bánh vòng không hề thua kém Tiệm Luân Đôn.

Lượng calo vẫn giữ nguyên, nhưng ăn một chiếc thì không sao nên tôi đã mang về nhà để bà thưởng thức. Bà bắt đầu bị lẫn, nhìn tôi mà chẳng biết là ai, nhưng khi tôi lấy bánh vòng ra, bà liền chào “Yaeko về rồi hả cháu?” Chưa hết nhé, bà còn bảo:

“Chẳng phải là bánh vòng của Tiệm Luân Đôn sao?”

Nói đoạn, bà ngấm qua lỗ của chiếc bánh. Tôi mừng lắm, vì lúc đó còn lo không biết làm sao nếu vị bánh phản bội sự chờ mong của bà. Nhưng bà đã cắn một miếng và khen ngon.

Coi dăm chiếc bánh vòng là báo hiếu thì thật có lỗi với mẹ tôi, người đang dốc hết lòng dạ chăm sóc bà. Dù vậy, tôi vẫn mãi nguyện vì đã báo đáp được công ơn nuôi dưỡng của bà.

Tôi làm ở bệnh viện đa khoa tại Kobe chứ không hồi hương, nhưng cứ ngày nghỉ, tôi lại làm bánh vòng mang về cho bà. Tôi cũng thử làm loại không calo, mỗi tội bà nhổ đi ngay. Có lẽ dù đã lẫn, vị giác của bà vẫn không mai một cho tới cuối đời.

Bà tôi không bình phục mà ra đi mãi mãi, nhưng một tin vui lại đến.

Chị Chika có bầu, sẽ sinh cháu ở quê nên về nhà mẹ đẻ. Váy bầu chị tự thiết kế đẹp lắm. Chị cũng làm nhiều quần áo cho em bé nữa.

Trông chiếc váy nhỏ nhắn, tôi thầm nhủ bé nhà chị Chika thật hạnh phúc.

Chị Chika nghe Megu kể về chuyện bánh vòng nên cũng nhờ tôi làm bánh. Chị Chika nhờ đấy nhé. Tôi không đến nỗi quá bận nên cố gắng ưu tiên việc đó hàng đầu.

Chị Chika vui lắm.

“Chết thật, em bé sẽ được làm từ bánh vòng mất.”

Chị ấy còn đùa như thế. Tôi mừng vì thành quả của mình giúp em bé của chị Chika lớn lên khỏe mạnh, thậm chí tôi còn nghiêm túc nghĩ, em bé cũng có vài phần là con của mình.

Đứa bé là con gái, tên Yuu, tức là “có cánh”. Đuôi mắt nó dễ thương y chang chị Chika. Một đứa trẻ thiên thần. Không biết bao lần tôi đã tưởng tượng ra cảnh mình sống cùng con bé. Nếu được ở bên nhìn con bé trưởng thành, không biết sẽ hạnh phúc đến mức nào.

Liệu chị Chika có cho tôi làm bảo mẫu được không? Tôi nghiêm túc nghĩ, nhiều lần lời chực ra khỏi miệng. Nhưng tôi đã từ bỏ suy nghĩ đó vì chị Chika an ủi rằng, rồi sẽ đến lượt tôi.

Phải rồi, chẳng cần nhận phúc phần của người khác, tôi cũng có thể tự mình dựng xây hạnh phúc. Tuy chưa có bạn trai nhưng trong nhóm bạn Megu rủ tôi tham gia, có một anh hợp cạ tôi. Megu đang làm việc ở một chuỗi nhà hàng lớn. Cô ấy muốn lúc nào đó sẽ mở nhà hàng riêng. Megu còn đề nghị tôi nếu được thì góp gạo thổi cơm chung.

Tương lai về sau, chẳng chuyện gì mà tôi không làm được. Tôi không muốn mãi mãi đuổi theo chị Chika nữa, tôi muốn sóng bước bên chị.

Nhưng ba năm sau, người tôi ngưỡng mộ lại trở về cố hương. Chị gửi con cho nhà mẹ đẻ để bản thân lao vào cuộc chiến với bệnh tật. Chị nằm ở bệnh viện nơi tôi làm việc.

Ngày nào tôi cũng có cơ hội gặp chị Chika, song tôi không cần những năm tháng đó. Tôi không muốn thấy chị ngày một tiêu tụy.

Hả? Bệnh gì ư? Không phải cậu tìm hiểu trước rồi à?

Chẳng ai kể chuyện về chị Chika nhỉ? Tức là cậu chưa gặp anh rồi.

Cha của Yuu ấy. Tôi tưởng cậu tới đây vì đã hỏi anh về người phụ nữ quái vật đã khiến món quà người vợ yêu dấu của anh để lại phát phì rồi dồn nó đến chỗ chết. Mà chẳng cần gặp anh, cậu cũng biết ngay những điều tiếng về tôi nhờ tra mạng nhỉ?

Người đầu tiên là ai ư?

À, cái bà giáo gầy trơ xương bảo tôi là ngược đãi con cái. Cái bà “Hãy lắng nghe cơ thể” ấy. Trên đời có loại người như thế đấy. Gầy và khỏe mạnh là thành quả của nỗ lực. Những ai không gầy và khỏe, ngay cả trong tưởng tượng cũng bị coi là kẻ lười biếng. Đã thế, bà ta còn đến tận nhà trịch thượng dạy dỗ tôi, đúng là xấu tính.

Có những người sống quy củ vẫn bị bệnh, và có những người

ăn ở không lành mạnh lại sống lâu. Chẳng ai có quyền ý kiến về ngoại hình hay sức khỏe của người khác cả.

Nếu có thì cũng là bác sĩ hay huấn luyện viên thể hình, khi bản thân bệnh nhân hay người tập tự tìm đến. Từ góc độ người có chuyên môn, Hisano cũng có quyền ý kiến nhỉ?

Bà giáo có cấm, tôi vẫn cho Yuu ăn bánh sau bữa cà ri hay thịt heo chiên xù. Rõ ràng con bé nói mình chỉ nuốt trôi bánh vòng nên tôi mới dốc hết sức mà làm bánh, cùng lúc cầu nguyện... cầu nguyện giống như hồi ấy.

Hồi làm bánh cho bà ư? Không, cho chị Chika cơ.

Chị Chika bị ung thư. Ung thư gì thì tôi sẽ không nói. Tuy đã phẫu thuật nhưng rất cuộc, khối u vẫn di căn khắp cơ thể. Nghe nói ở người trẻ bệnh sẽ tiến triển nhanh hơn. Chị Chika ngày một héo hon, tới nỗi chẳng ai tưởng tượng ra chị từng là vận động viên thể thao.

Chị không ăn được đồ cứng nên Megu và cha mẹ cậu ấy thường mang nước hoa quả cho chị uống. Chồng chị là anh Keichi cũng thu xếp thời gian để từ Tokyo về thăm chị. Anh thường mang theo xúp đóng gói của các nhà hàng cao cấp.

“Yae, mong cô nhận cái này.”

Nhất định anh biết tôi là người thích xúp nóng. Lúc nào anh cũng mua bánh kẹo thơm ngon trên Tokyo để tặng tôi thay lời cảm ơn. Thạch khoai lang rồi mochi daifuku... Vì tôi không ăn tối nên lắm lúc được anh mời ra tiệm mì.

Những ngày ấy tôi cũng bận nên ăn luôn một lèo và húp cạn cả nước mì. Anh Keichi tròn mắt nhìn tôi. Tôi đâm ngại vì có lẽ vẻ phàm ăn tục uống của tôi đã khiến anh sững sờ, nhưng hóa ra không phải.

“Chỉ cần nhìn ai ăn uống ngon lành, tôi lại thấy vui lên. Cô Yae xem chừng là người luôn hạnh phúc nhỉ?”

Tôi vui lắm, nhưng tuyệt đối không nảy sinh tình cảm gì với anh. Vì người tôi kính trọng nhất trên đời chính là chị Chika.

Ngày nào tôi cũng tới phòng bệnh thăm chị Chika xem có thể giúp gì. Tôi mua hoa trang trí và những cuốn sách ảnh tổng hợp phong cảnh đẹp trên khắp thế giới. Có những việc tôi tự làm, có những việc chị Chika nhờ.

Nhưng một lần nọ, chị nhờ tôi làm đồ ăn. Cậu biết tôi vui đến thế nào không? Hóa ra chị Chika chưa tới nỗi không ăn được gì nữa.

“Em làm bánh vòng cho chị nhé. Chị cảm giác những chiếc bánh sẽ ‘giòn rụm’ và ‘mềm mại’ đi vào cơ thể chị. Có khi còn tiếp thêm năng lượng cho chị nữa.”

Tôi ầng ậng nước mắt nhưng đã kìm lại được. Giống như lúc đứng trên sàn catwalk của buổi trình diễn, tôi ngẩng mặt lên, nở một nụ cười.

“Hãy giao cho em!”

Tối đó tôi làm bánh vòng. Vừa nhào bột, tôi vừa cầu nguyện cho chị Chika có thể ở trên thế gian này lâu hơn dù chỉ một

ngày. Nếu trên đời có phép màu, tôi muốn nó hãy biến những chiếc bánh vòng thành thuốc trị ung thư. Tôi dặn lòng, nếu mình làm bánh bằng cả trái tim, phép màu sẽ trở thành sự thực.

Nhưng chị Chika không ăn được.

Tôi lột những tờ giấy ăn xinh xắn vào một chiếc hộp đẹp. Chị Chika mở nắp, hít hà mùi thơm của bánh và nhón một chiếc, khen “Ngon quá!” Chỉ là chị không đưa bánh lên miệng.

Song có lẽ ngại tôi nên chị không để lại bánh vào hộp mà cứ giơ lên, vẻ bối rối.

Vậy là tôi cũng lấy một chiếc, đưa ra trước mặt.

“Bà em hay làm thế này lắm. Bà bảo có thể nhìn thấy người mình muốn gặp qua chiếc bánh vòng. Ăn thì để sau cùng... Xem nào, liệu em có thấy anh bạn trai phong độ của mình không nhỉ? À, Fukuoka Masaya kìa.”

Tôi nêu tên một diễn viên mình thích thời bấy giờ. Thế là, chị Chika cũng giơ chiếc bánh lên và nhìn qua nó.

“Chị thấy Yuu. Nó đã lớn hơn rồi. Máy tuổi nhỉ? Quả nhiên là cao hơn hẳn các bạn. Được cái hơi mũm mĩm và rất dễ thương.Ồ, ra là hội thao. Giỏi quá, được giải nhất kìa...”

Hisano, lấy cho tôi khăn giấy bên cậu.

Gì cơ? Hisano cũng lấy một tờ à? Cậu cũng biết khóc vì người khác cơ đấy.

Giờ nghĩ lại, có lẽ tôi đã đưa ra một gợi ý đại dột. Chị Chika đang tưởng tượng ra hình ảnh cô con gái trong tương lai mà có lẽ chị sẽ không có cơ hội nhìn thấy. Tôi biết nói khéo còn đỡ, đằng này nếu chỉ biết kìm nén nước mắt và phơi hết cảm xúc lên mặt, đáng ra tôi chỉ nên kể về Tiệm Luân Đôn một cách bình thường.

Nhưng biết đâu chị Chika đã thực sự trông thấy hình bóng Yuu. Vì sau khi ngừng lời, chị vẫn nhìn qua chiếc bánh thêm một lúc.

Sau đó chị cắn một miếng, không, một mẩu rồi khen ngon.

Hóa ra đó chưa phải lần cuối tôi làm bánh vòng cho chị Chika.

Hai ngày sau thì phải, khi tôi tới thăm bệnh, chị lại nhờ tôi làm bánh vòng, thậm chí còn bảo sẽ trả tiền nguyên liệu. Tôi bối rối lắm, bèn tự hỏi, lẽ nào chị muốn nhìn thấy tương lai?

“Làm cho Yuu.”

Chị Chika bảo Yuu được gửi ở nhà ông bà ngoại, gần như ngày nào cũng tới thăm mẹ. Song có lẽ vì trông thấy mẹ ngày một héo hon, nỗi buồn ngày càng sâu thêm mà Yuu không thiết ăn uống nữa. Mua bao nhiêu món con bé thích hay dắt đến nhà hàng cũng chẳng ăn thua. Cả nhà lâm vào bế tắc.

Nhà Megu giấu chị Chika chuyện này nhưng xem ra khi gặp Yuu, chị đã có linh cảm và thấy lo.

Ấy vậy mà hôm trước, khi vào viện, Yuu đã chén hết hai cái bánh vòng.

“Bánh vòng của Yae là bánh vòng có phép đấy.”

Chị Chika mừng rỡ nói. Tuy không hỏi cụ thể nhưng tôi nghĩ Yuu ăn bánh không phải vì ngon, mà vì được cùng mẹ nhìn qua chiếc bánh như ngắm ống nhòm. Chị Chika bảo thế này: Khi ăn bánh vòng, những gì con thấy qua chiếc bánh sẽ trở thành sự thật. Đại loại vậy. Đó vốn đã là thế giới của hai mẹ con họ rồi.

Tôi thì chỉ làm bánh thôi. Nghe chị Chika cảm ơn, tôi thấy mình có ích và đã báo đáp được công ơn của chị nên cũng mãn nguyện. Nhưng có lẽ, đó lại chính là món quà cuối cùng chị Chika tặng tôi, để tôi trở thành người biết yêu thương chính mình.

Sau khi vĩnh biệt chị Chika, tôi quyết định niêm phong món bánh vòng. Bà không còn nữa, tôi vốn cũng không làm nó vì bản thân tôi.

Chị Chika lên thiên đường trong bộ váy tự thiết kế. Chiếc váy như được đính những bông hoa hồng đỏ thắm, hợp với chị, người đang yên giấc ngàn thu, tới nỗi thật tiếc khi nhìn nó biến mất trong những bông hoa được đặt vào quan tài. Tôi nghĩ chị đã chuẩn bị chiếc váy lụa lầy ấy không phải vì mình, mà để những người ở lại khỏi đau buồn.

Cậu tự rót trà được chứ? Vậy tiện thể rót luôn cho tôi.

Khui luôn cả hộp su kem? Cậu cứ tự nhiên. Mà khoan, tôi có nên ăn không nhỉ? Vì bụng mình quá nên bụng tôi cũng rỗng tuếch rồi.

Nhưng món mà Hisano ban cho, tôi có quyền ăn không?

Tại sao tôi cứ chấp nhặt quyền với không quyền hả? Phải rồi, cậu có nhớ gì đâu. Đời là thế đấy. Chỉ có kẻ bị tổn thương mới ghi khắc trong lòng. Tôi cũng biết cứ để bụng là thiệt. Nhưng đó không phải chuyện dễ mà quên.

Sanochan!

Thế nào? Sao không nói gì?

Nói gì á? Ít nhất cũng cố nhớ lại đi chứ. Sau khi tôi gọi cậu là “Sanochan” thì cậu đã nói gì?

Không biết? Vậy à, vậy để tôi nói cho cậu biết.

“Yokoami không có quyền gọi như thế.”

Tôi thực sự phát ói vì cái bản mặt ngơ ngác của cậu đấy. Trong chuyến tham quan hồi lớp Sáu, tôi chung nhóm với Hisano. Tôi được phân nhóm theo kiểu: Yokoami lù đù và không có bạn được lớp trưởng Hisano thu nhận.

Cậu hẳn còn nhớ chuyến tham quan tới Kyoto và Nara nhỉ. Trước khi đi tôi nấu hết cả ruột, nhưng có lẽ nhờ thời tiết đẹp, ai cũng thấy thoải mái hết nấc nên cả những đứa con gái xấu tính trong lớp cũng thân thiết với tôi hơn bình thường. Chúng đổi kẹo bánh với tôi, còn rủ tôi chụp ảnh chung.

Tôi rất vui nên hơi lơ lửng cảnh giác.

Đến tối, cả bọn nói chuyện về ngày sinh nhật. Tôi có mang trong túi loại kẹo viết tên các cung hoàng đạo. Mọi người đều nhao lên, tớ là cung Xử Nữ, tớ là cung Thiên Bình... Ai cũng muốn một chiếc kẹo có chòm sao của mình. Vậy là tôi liền hỏi.

“Còn Sanochan?”

Không phải ngay từ đầu tôi đã muốn gọi cậu là “Sanochan”. Chẳng qua đó là cách bọn cùng nhóm gọi cậu nên tôi cũng bắt chước thôi. Ấy vậy mà...

“Yokoami không có quyền gọi như thế.”

Đúng. Không phải Hisano nói, mà là Shiho, đứa lúc nào cũng kè kè cạnh cậu. Nhưng Hisano cũng không phủ nhận. Những lời sỉ nhục cứ để thuộc hạ lo, nữ hoàng chỉ cần nhếch miệng cười thôi.

Tôi lúng túng, lăm bắm xin lỗi. Tôi chẳng biết mình có nói rõ hay không, nhưng chẳng ai quan tâm cả. Shiho hỏi Hisano, “Cậu là cung gì?”, Hisano liền đáp, “Tớ cung Bạch Dương.” Shiho lấy luôn một viên cung Bạch Dương từ túi kẹo của tôi và đưa cho cậu. Chuyện chỉ có thế. Chỉ có thế...

Nhưng nỗi oán hận vẫn ăn sâu vào xương tủy, cuộc đời tôi chìm trong tăm tối. Tuy Horiguchi và các bạn năm xưa khen tôi lạc quan và cởi mở hơn, song những gì trong cốt tủy thì không hề suy chuyển.

Kẻ vô ơn khôn khéo thế chỗ chị gái người bạn thân. Quyển rũ chồng chị Chika từ khi chị còn sống. Ngày ngày buông lời nguyên rủa bên tai người chị đang dần héo hon. Chăm chỉ làm bánh vòng để đầu tiên thu phục cô con gái.

Nếu tôi có một “con người” khác, có lẽ tôi đã vô tư viết ra những dòng trên. Chứ cùng một con người, đâu dễ đổi thay đến

thế.

Chị Chika vừa mất, tuy buồn thì có buồn nhưng tôi vẫn đi làm như thường lệ, diện những trang phục hợp với mình và sống lạc quan để không quên những gì chị đã dạy mình.

Nhưng độ một tháng sau, anh Keichi liên lạc với tôi. Anh bảo Yuu không chịu ăn uống gì cả. Con bé muốn ăn bánh vòng tôi làm. Hai cha con đã lên Tokyo nên tôi làm bánh xong, liền gửi cho họ qua đường bưu điện. Tuy cũng hơi quá phận nhưng tôi làm cả mấy món bảo quản được lâu để gửi cùng như bánh rán bí đỏ, nem hay rau dưa.

Ngày nhận được đồ, anh Keichi gọi cho tôi, bảo rằng hai cha con đã ăn rất ngon miệng. Yuu cũng nghe điện và cảm ơn đồ tôi nấu. Từ đó, tôi quyết định sẽ làm cả những món cất được trong tủ lạnh và gửi đi định kì.

Thế rồi, rất muốn hai cha con được ăn đồ nóng sốt, nên tới cuối tuần sẽ khăn gói lên Tokyo. Vào sinh nhật Yuu, chúng tôi đã cùng nướng bánh, dịp anh Keichi thăng chức, cả ba đã quây quần bên bàn thịt nướng để chúc mừng anh.

Hết giỗ thứ hai của chị Chika, anh Keichi đề nghị tôi nghỉ việc và tới sống cùng hai cha con. Tôi không hề nghĩ hai năm là ngắn. Vả lại anh cũng không phải đang cầu hôn tôi, anh chỉ muốn tôi sống gần hai cha con và qua chăm nhà cửa như một quản gia. Vậy nên tôi hạ quyết tâm đồng ý.

Tôi không phản bội chị Chika. Thậm chí bằng cách này, tôi có

thể chăm sóc chu đáo cho Yuu, món quà mà chị Chika để lại. Tôi phải cho mọi người thấy hình ảnh của cô con gái mà chị Chika đã tưởng tượng bên kia chiếc bánh vòng.

Sứ mệnh đó hùng hực trong tôi. Nhưng Megu không chịu hiểu. Cô ấy coi tôi là kẻ phản bội, tát tôi rồi tuyệt giao. Megu còn bảo biết thế đã đón Yuu về nhà.

Giờ tôi vô cùng ân hận, vì đáng ra nên làm như Megu nói.

Song lúc ấy tôi không đủ bình tĩnh. Tôi cần anh Keichi và Yuu. Ừ, giờ thì tôi đã hiểu đó là phản bội. Tôi chỉ lấp liếm tình cảm dành cho anh Keichi bằng những từ văn vẻ như “cảm ơn” và “sứ mệnh”.

Tôi được cầu hôn hai năm sau nữa. Anh Keichi nhận được quyết định sang Mỹ công tác dài hạn. Có lẽ Yuu dần trở thành gánh nặng nên anh mới muốn cưới tôi. Nhưng bấy giờ tôi không may mắn có suy nghĩ đó.

Tôi chỉ thấy hạnh phúc và dần quên mất chị Chika. Còn vô ý hay cố tình quên, tôi cũng không nhớ nữa. Đây cũng là minh chứng cho sự cần rút của tôi nhỉ?

Anh Keichi sang Mỹ công tác, tôi cũng đưa Yuu trở về đây. Lí do là vì mẹ tôi phải nằm viện, Tokyo thì lạ nước lạ cái, trong khi đám bạn gặp lại trong lễ thành nhân cũng tốt hơn tưởng tượng của tôi.

Thế là, tôi và Yuu, không, và con gái tôi, bắt đầu chung sống.

CHƯƠNG 7

Sắc sắc không không

Bản ghi âm buổi tư vấn cho Kira Yuu

Hiện cháu đang nặng một trăm ba mươi cân.

Vì đau đầu gối nên cháu không tập nặng được. Mà có được khéo cũng không hiệu quả. Cháu tham gia câu lạc bộ nhảy từ năm lớp Bảy, luyện tập khá vất vả, thậm chí buổi sáng cháu cũng tự tập lấy, nhưng từ bấy cháu bắt đầu lên cân.

À không, cháu béo từ hồi tiểu học rồi chứ nhỉ? Từ mùa xuân năm lớp Ba, khi cháu và mẹ bắt đầu sống cùng nhau. Một người mẹ mới, một vùng đất mới, đã thế còn là chuyển nhà từ chốn đô thành về miền thôn quê tuyệt vời. Ở đâu thì bí mật? Vì cháu nói cô cũng không biết. Nhưng cháu lên cân không phải vì căng thẳng đâu. Với cháu, người đã đau buồn và khép lòng mình do mẹ ruột mất, đợt chuyển nhà giống như liệu pháp phục hồi chức năng được thực hiện ở nơi có không khí trong lành vậy.

Này nhé, người ở các đảo phía nam như Hawaii thường mập mập phải không cô? Nhưng lúc nào họ cũng cười. Đâu chỉ toàn sơn hào hải vị, họ cũng ăn những thức trái của thiên nhiên như khoai, chuối mà chẳng cần chế biến, ăn khi nào, ăn bao nhiêu

thỏa thích.

Có lẽ cháu cũng béo theo kiểu giống họ. Béo vui ấy ạ? Một thầy giáo mới cưới ở trường cháu tự dưng béo lên và được người ta khen như thế, nên cháu nghĩ kiểu béo của cháu hơi khác với “béo vui”.

Có cảm giác tự nhiên hơn cơ, “béo tự nhiên”?

Hồi cấp hai, để làm bài nghiên cứu tự do, cháu đã tìm hiểu về người dân ở các đảo phía nam. Thì ra họ không chỉ biết ăn và ngủ. Họ cũng làm việc chăm chỉ, đi bộ để di chuyển qua quãng đường dài, đàn ông còn chơi bóng bầu dục ở bãi đất trống gần nhà vào chiều tối. Thế nhưng họ vẫn béo. Cháu giống kiểu của họ ấy.

Không phải vì ít vận động nên cháu mới béo đâu.

“Béo khỏe” nhỉ? Phải rồi. Sao cháu không nghĩ ra ngay cơ chứ. Người ta bảo cháu suốt mà.

Tại sao mọi người lại quy kết béo là xấu hả cô?

Cô giáo chủ nhiệm cấp hai của cháu là một người tuyệt vời, tuy béo nhưng làm gì cô cũng nỗ lực. Thế mà cô lại phải buồn vì bị học sinh trêu. Vậy là lần lúc cháu ra mặt thay cô để trách chúng, “So với trơ xương dặt dẹo thì mập mập khỏe mạnh tốt hơn cả trăm lần nhé.”

Có ai cãi lại không á? Đương nhiên không. Vì suy cho cùng cháu vẫn khỏe hơn chúng mà. Nhưng đứa nào càng yếu thì càng cứng miệng. Cứ thẳng thắn xin lỗi cô giáo là được, đằng này

chúng lại cười nhảu nhở và chống chế một cách ngớ ngẩn.

“Gì chứ? Chỉ là trêu một bà giáo ít được lòng học sinh thôi mà. Bị trêu là bấu cho bà ta đấy.”

Đúng là ngu ngốc. Chính vì thiên hạ rặt một lũ ngu như vậy nên trên đời này, ít nhất là ở xứ Phù Tang này, những đứa trẻ đứng đắn phải bận tâm quá mức tới gương mặt và vóc dáng của mình. Cháu nói trước, cháu không bài xích việc trêu đùa. Cháu thích các chương trình hài và khi xem các nghệ sĩ bị trêu, cháu còn ngoác miệng cười cơ.

Vậy cháu hỏi bác sĩ Hisano một câu. Cô nghĩ điều quan trọng nhất khi trêu đùa là gì?

Hài hước? Không được rồi bác sĩ. Uống công cô tham gia chương trình bàn luận về giáo dục quá. Nói cho đúng, cô phải biết rõ điều đó với tư cách bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ chứ nhỉ? Những người bị chòng ghẹo là có ngoại hình “sai sai” tìm đến đây cả đồng mà. Cô có nghĩ họ chính là những người không thể vui vẻ với thân hình mập ốm của bản thân không?

“Trêu đùa” không thể gọi là “trêu đùa” nếu bên bị trêu không thấy lợi lộc gì. Nếu chỉ có những kẻ trêu chọc tìm thấy thỏa mãn khi buông mấy câu hay hóm, đó gọi là bắt nạt. Vì chúng sẵn sàng chà đạp lên tôn nghiêm của người khác để nuông chiều cảm xúc của bản thân. Rõ ràng phải không ạ? Nhưng khi nghe cháu chỉ trích như vậy, cô biết chúng trả treo thế nào không?

“Việc gì phải cáu” á? Trời, đúng là đến chịu bác sĩ. Với ngoại

hình của cô, cháu chỉ nghĩ cô chưa bị trêu bao giờ, nhưng có vẻ cô cũng chẳng biết trêu ai, thật yên tâm quá. À, cũng có thể cô đã trêu người ta mà không biết. Nhưng trái lại, cháu có thể tin tưởng cô rồi.

“Bọn tôi chỉ nói sự thật thôi mà.”

Chúng bảo thế đấy. Tình huống thối nát nhất là khi bọn bắt nạt lại mang bộ mặt của người bị hại, như thể chính chúng mới bị bắt nạt. Đùng một cái, chúng diễn vai kẻ yếu. Rành rành là đi chế nhạo người khác, nhưng lại chống chế rằng mình chẳng có gì sai.

Trên đời này rất một lũ như vậy. Không phải bọn bắt nạt thì cũng là bọn thích buông lời tàn nhẫn. Chúng có lương trước hậu quả hay chịu trách nhiệm đâu.

Trời, cháu nói chuyện gì không biết. Mà cháu hơi khát, cháu uống nước mình mang theo được chứ?

Nước lạnh ạ? Cô cứ kệ cháu, cháu có mang coca đến mà. Uống bình thường là được, cháu thích thế hơn.

“Lúc nào cháu cũng uống coca” ạ? Dạ không... Nhưng món này đúng là phá vỡ hình tượng của cháu thật. Một đứa mập ú nốc coca trong buổi tư vấn hút mỡ, nghe như tiểu phẩm hài ấy cô nhỉ? Ngại với cô quá, thôi, cho cháu xin cốc nước đi ạ.

Chảy cả mồ hôi nữa chứ. Mình hạ nhiệt độ máy lạnh một xíu được không cô?

Chà, thoải mái rồi...

“Tình trạng này mà cháu vẫn nghĩ mình béo khỏe hả?”

Cô vừa bảo cháu không khỏe đấy à? Lục phủ ngũ tạng của cháu không bệnh tật gì. Còn về cơ và mỡ, có lẽ mỡ của cháu nhiều hơn, nhưng thế thì sao ạ? Hay ý cô là đầu gối cháu? Chùng nào còn đi lại được thì cháu ổn.

Không phải chỉ chuyện đầu gối ấy ạ? Dì Megumi đã kể với cô thế nào về cháu? Cứ đặt lịch hộ người ta là được rồi, lại còn... Dì không tự tiện hỏi cô về cháu đấy chứ?

Dì Megumi bật vô âm tín kể từ hồi mẹ cháu mất. Cháu chưa kịp thắc mắc vì sao dì đột nhiên liên lạc thì dì ấy đã khóc lóc, kêu bộ dạng cháu gớm quá.

Không phải từ “gớm” quá quắt lắm à?

Không phủ nhận cháu cũng có điểm ăn ở chưa lành mạnh. Cháu ru rú trong nhà mà. Cấp ba cháu cũng nghỉ học và không bao giờ đến trường nữa. Để ra đường thì đi học hoặc đi làm thêm là được chứ gì? Nhưng làm thế, mẹ cháu sẽ bị coi là ngược đãi con mình.

Là để mặc cho con phát phì.

Có ai đáng mặt làm cha mà lại nói “Nếu hai mẹ con sống xa nhau, mẹ của con sẽ không bị người ta chỉ trích nữa” không? Cháu đã tin ông ta, để mẹ ở lại quê và lên Tokyo, thế mà mỗi lần nhìn cháu, ông ta lại trách móc mẹ rằng đã để cháu ra nông nổi này. Thậm chí mỗi lần cháu ăn gì, ông ta đều vu vạ mẹ một cách nực cười rằng mẹ đã tẩy não cháu.

Cháu muốn nói vào mặt ông ta rằng người bị tẩy não là ông mới đúng.

Ai tẩy não á? Chính là bà giáo viên chủ nhiệm cấp ba bao đồng đó. Là kẻ sính Mỹ nên bà ta muốn chúng cháu gọi bằng tên hời đi du học thay vì gọi là “cô”. Nhưng bà ta đâu phải người hòa ái như vậy. Đầu óc bảo thủ, còn người ngợm thì như que củi.

Mọi người... không, cháu ghét bà ta. Có lẽ thế. Trong đời mình, cháu chưa bao giờ ghét ai cả. Không phải cháu khoe mình tốt tính đâu.

Chắc chắn ai cũng có điểm tốt và cháu muốn trở thành người có thể tìm ra điểm tốt đó. Chẳng phải những người bị ghét càng đáng để ta đi tìm điểm tốt của họ ư? Quan niệm thì là thế, nhưng ở bà giáo kia, cháu chẳng tìm ra gì cả.

Do không hợp tính và “cùng tần số” với nhau chẳng mà tất cả những gì bà ta làm, cháu đều không ưa được.

Một đứa nhuộm tóc vàng vào dịp hè, đến lễ khai giảng học kì hai đã nhuộm lại tóc đen cẩn thận để đi học, thế mà bà ta còn điệu nó lên phòng giáo dục đạo đức lối sống vì “Tóc em đen không tự nhiên, em nhuộm tóc hời nhĩ hè chứ gì?”

Bà ta quát nó với đôi mắt xếch ngược, “Có là nhĩ hè thì em vẫn là học sinh của trường đấy!”

Chính bà ta cũng cắt mất hai mí cơ mà.

Không quan tâm đến làm đẹp cũng nhận ra mắt của bà ta thiếu tự nhiên. Cháu chưa thấy ai mắt hai mí lại có vết hằn rõ

chính giữa mắt và lông mày cả. Người béo nên mí mắt chảy xệ thì không nói, chứ với gương mặt da bọc xương của bà ta, đôi mắt ấy nhìn buồn cười lắm.

Chưa hết, bà giáo nọ không phải chỉ ghê gớm thôi đâu.

Chẳng những với học sinh mà với thầy cô khác, bà ta cũng tỏ thái độ “tôi khác các người”. “Tôi đã vượt qua thảm cảnh và đau thương mà người thường không thể chịu đựng nổi.” Cháu không nói đùa đâu, chính bà ta nói thế trước lớp mà.

Nếu có học sinh nói chuyện trong giờ thì nhắc trật tự là được rồi, đằng này bà ta sẽ dạy dỗ hẳn một bài.

“Chắc anh chị có nhiều chuyện quan trọng hơn là đi học. Nhưng anh chị có tán dóc cái gì, tôi cũng nghe như tiếng qua kêu cả. Những đứa được cha mẹ và xã hội bao bọc như anh chị thì có gì mà khổ sở? Hồi học đại học bên Mỹ, tôi đã gặp phải thảm cảnh và đau thương mà người thường không thể chịu đựng nổi. Nhưng tôi đã vượt qua bằng cách lắng nghe cơ thể mình. Nếu những phiền não của anh chị còn nghiêm trọng hơn của tôi thì cứ việc nói trong giờ. Nhưng trước hết phải thuyết phục tôi đã.”

Giữa chừng cháu lại bắt chước giọng của bà ta mất rồi. Cháu tin là khá giống đấy. Hình như bà ta cũng kể lể như thế trên phòng giáo viên. Thế nên ai cũng khó chịu và bơ đẹp bà ta. Trong giờ học chúng cháu cũng im lặng, bà ta chắc cao hứng lắm vì tưởng là do mình dạy giỏi.

“Đừng có dây dưa nhiều với bà giáo ấy,” cháu tự nhủ, nhưng chạy trời không khỏi nắng. Bà ta đã để mắt đến cháu.

Trong giờ cháu ngoan ngoãn nghe giảng, điểm bài kiểm tra thì khá, cũng không vi phạm nội quy nhà trường.

Chỉ vì cháu béo.

Có đứa học sinh nào bị điệu lên phòng giáo dục đạo đức lối sống vì béo không? Đúng, cháu thừa nhận kể từ khi đau đầu gối, cháu chưa bao giờ tăng cân nhanh đến thế. Ban nãy, tuy cho rằng cân nặng không can hệ đến vận động, cháu nghĩ nó cũng cản trở một phần. Song đó đâu phải chuyện cân phải bị nhắc nhở đâu.

Cháu chưa bao giờ làm gì sai cả.

Vì thế cháu quyết định không nói gì. Quyền giữ im lặng ấy cô. Cháu nghĩ bà ta chỉ muốn cho cháu một bài, nếu vậy, cứ để bà ta nói đến khi hả dạ. Cháu chắc mẫm một cách lạc quan rằng chỉ cần chịu đựng một ngày là xong.

Nhưng bà giáo không cho bài vở gì cả. Vừa vào, bà ta đã nói luôn cháu có vấn đề nghiêm trọng và đề nghị cháu từ từ bỏ bớt những chuyện, mà theo câu chữ của bà ta là “người thường không thể chịu đựng nổi”. Bà ta ra cái vẻ đồng cảm với cháu. Tức là thấy cháu tội nghiệp chứ gì?

Cháu thầm nhủ, “Đừng coi tôi là con ngốc! Bà tin mình có khả năng thấu cảm đấy à?”

Cháu không im lặng nữa. Cháu sẽ hết sức vui vẻ mà trả lời bà

ta. Vì cháu có chuyện gì buồn đâu. Ít nhất là ở thời điểm ấy.

“Vì bánh vòng mẹ em làm ngon quá ạ.”

Cháu cười và đáp. Cháu cũng không nói dối. Bọn bạn cấp hai, gần như ai cũng biết bánh vòng mẹ cháu làm rất ngon. Nó là món ăn khách ở lễ hội văn hóa mà.

Mỗi tội cháu... ăn nhiều hơn thôi.

Có gặp áp lực chuyện gì không ấy ạ? Chắc là chuyện ông ta... cha cháu về nước chẳng. Cha cháu một mình công tác dài hạn ở nước ngoài. Phải rồi, tuy bác sĩ đã nghe dì Megumi giới thiệu, nhưng có khi cháu vẫn phải giải thích kĩ về gia đình mình nhỉ?

Gia cảnh nhà cháu ạ?

Đầu tiên là mẹ ruột Chika của cháu. Mẹ mất vì ung thư năm cháu lên bốn. Mẹ Yaeko là bạn của dì Megumi, cũng thân với mẹ ruột cháu. Hơn nữa khi xưa, mẹ Yaeko hình như rất ngưỡng mộ mẹ Chika nên cũng thương cháu lắm. Dì Megumi từng kể và cháu cũng khá có ấn tượng.

Từ Tokyo, mẹ Chika về một bệnh viện ở Kobe gần nhà ông bà ngoại để chữa bệnh. Ngày qua ngày, mẹ dần trở nên tiều tụy. Bấy giờ cháu được gửi cho ông bà ngoại chăm. Tuy bà và dì luôn an ủi cháu rằng mẹ sẽ chóng khỏe, nhưng thấy mẹ, cháu lại không dám tin lời an ủi đó.

Cháu không biết chết có cảm giác thế nào, nhưng cái suy nghĩ mẹ đang héo hon và một lúc nào đó sẽ biến mất khiến cháu hoảng sợ. Đến lúc nhận ra, cháu đã chẳng thiết ăn uống nữa rồi.

Ngày nọ, khi tới phòng bệnh thăm mẹ, cháu ngủi thấy một mùi hương thơm phức. Mùi hương ngọt ngào như của bánh kẹo phủ bơ chảy tỏa ra từ chiếc hộp đặt trong tủ cạnh giường bệnh. Bình thường muốn ăn hay chơi gì, cháu đều xin phép mẹ, nhưng bấy giờ, tựa hồ bị thôi miên, bàn tay cháu cứ vươn đến chiếc hộp rồi mở nắp.

Bánh trong hộp giống bánh mì hình tròn, có đục lỗ ở giữa và rắc đường bên trên. Cháu không hề có ý niệm đó là bánh vòng. Bánh vòng cháu biết là loại phủ sô-cô-la bán ở các cửa hàng cơ.

Nhưng gọi là gì chẳng được. Cái lỗ ở giữa như mời cháu ngoắc ngón tay vào nó. Thế là, ngay lúc nhón một chiếc mà gặm, cháu nghe thấy tiếng hít sũng sốt.

Mẹ nhìn cháu đầy kinh ngạc. Cả bà và dì Megumi nữa.

Cháu rối rít xin lỗi, nhưng ba người họ lắc đầu nguây nguây. Vì mẹ cho phép ăn hết nên cháu chén cả chiếc thứ hai vốn đã cầm lên. Mẹ cho thì cháu không ngừng được nữa. Cháu ăn hết veo bánh trong hộp và liếm cả đường dính trên tay.

“Đó là những chiếc bánh vòng tự làm đầy ắp yêu thương đấy con.”

Nghe mẹ bảo cháu mới biết loại bánh không phủ sô-cô-la vừa ăn cũng là bánh vòng. Bà hay dì Megumi nhỉ, còn nói đó mới là bánh vòng nguyên bản.

Từ bấy, mẹ Chika bắt đầu nhờ mẹ Yaeko làm bánh vòng. Mẹ Chika bảo hai mẹ con mình cùng ăn, nhưng cháu chẳng bao giờ

thấy mẹ căn dù chỉ một miếng.

Mẹ chỉ giờ chiếc bánh lên quá tầm mắt và nhìn qua nó như ngắm ống nhòm. Cháu hỏi mẹ đang làm gì thì mẹ bảo:

“Bánh vòng không phải chỉ là món ăn vặt mà còn là bảo bối ma thuật đấy.”

Vừa nói, mẹ vừa nhìn qua lỗ tròn của chiếc bánh. Thế rồi mẹ tiếp lời.

“Mẹ đang tưởng tượng ra khung cảnh mẹ ước mong ở bên kia lỗ bánh. Sau đó nếu ăn bánh, khung cảnh ấy, tức ước mong của mẹ, sẽ trở thành sự thực. Nhưng mẹ không ăn được nên Yuu ăn thay mẹ nhé?”

Mẹ như đang nhờ cháu hiện thực hóa ước mong của mẹ. Có lẽ đó là lí do mẹ cho cháu ăn bánh, nhưng cháu tự hỏi, mẹ vẫn còn tâm trạng mà ước sao?

Bên kia chiếc bánh, mẹ chẳng bao giờ tưởng tượng ra chính mình đã khỏe lại. Trước khi ăn bánh, lúc nào cháu cũng hỏi mẹ đã thấy gì. Mẹ bảo cháu rằng đã thấy Yuu đứng nhất trong cuộc thi chạy ở hội thao, thấy Yuu cười tươi trong vòng tay bè bạn, thấy Yuu lớn lên thành một cô gái xinh xắn... Tất cả đều là cháu.

Cháu vẫn ăn chiếc bánh ấy. Vì ăn xong, cháu sẽ được ngắm tận mắt nụ cười của người mẹ dấu yêu, chứ khỏi cần vẽ nó ra ở bên kia chiếc bánh.

Cháu chỉ đi tìm hình bóng mẹ qua chiếc bánh vòng khi mẹ đã qua đời.

Bốn năm sau, ông ta tái hôn với mẹ Yaeko và chưa đầy nửa năm, cháu bắt đầu về sống với mẹ Yaeko ở vùng quê nơi mẹ chôn rau cắt rốn.

Một vùng quê tuyệt vời mà cửa hàng tiện lợi có lẽ là chốn vui chơi duy nhất. Ông ta thì quyết định sang Mỹ công tác một mình.

Đi cùng ạ? Cháu nhớ ông ta đã giải thích với mẹ rằng, theo quy định của công ty, nếu cả nhà cùng đi thì phải ở bên đó ít nhất mười năm, còn nếu đi một mình thì chỉ cần tối thiểu năm năm. Vậy nên ông ta sẽ đi mà không có mẹ con cháu.

Mẹ Yaeko cười và bảo, may mà khỏi phải đi vì tiếng Anh mẹ kém lắm, nhưng trong thâm tâm mẹ thì sao chứ? Ông ta có nói gì với cháu đâu.

Cháu cũng tự hỏi mẹ thực sự nghĩ gì về cháu. Nhưng cháu mới bần khoản một năm nay thôi, vì trước đó, cháu được mẹ chăm sóc ân cần tới độ câu hỏi đó chẳng mấy may chen vào tâm trí. Không chỉ bánh vòng, món nào mẹ làm cũng giỏi, cháu ăn gì cũng thấy ngon và chưa bao giờ bỏ thừa đồ ăn mẹ làm.

Vì đó là lời hứa cuối cùng của cháu với mẹ Chika.

Tuy không kể với bà giáo nọ về sự tình phức tạp nhà mình, song cháu nghĩ bà ta sẽ xuôi nếu biết nguyên nhân cháu béo là do món bánh vòng đầy ấp tình yêu của mẹ, chứ không phải một tác nhân thiếu lành mạnh nào khác như ăn uống vô độ do căng thẳng, hoặc không nấu cơm mà chỉ chăm chăm ra tiệm đồ ăn

nhANH.

Nhưng tất cả chỉ như nước đổ lá khoai. Cái cần cỗi đã ăn cả vào đầu óc bà giáo, khiến bà ta không còn kẽ nào mà dung nạp lời của người khác. Bà ta còn muốn nói chuyện với người nhà cháu, như thế sẽ không phục chừng nào cháu chưa giảm cân.

Quay lại chuyện ban nãy, quả thực cháu... ăn ngày càng nhiều bánh hơn. Thực tế là đã có chuyện đè nặng lên tâm trí cháu.

Ông ta về nước. Thêm bốn năm nữa thành chín năm, ông ta chưa một lần quay trở lại Nhật. Những dịp như nghỉ hè, ông ta cũng chẳng gọi mẹ con cháu sang chơi, thế mà vừa thấy mặt cháu, ông ta đã giở giọng, “Xin lỗi vì cha đã không quan tâm đến con. Gửi con cho cô ta đúng là sai lầm của cha.” Quân đồn mặt! Với ông ta, mẹ Yaeko chẳng qua chỉ là bà vú của cháu.

Vậy nên cháu quyết định phản kháng. À không, cơ thể cháu đã tự thủ thế rồi. Cháu sẽ không động đến món nào khác trừ đồ mẹ nấu. Vậy là gây đi được chứ gì? Nhưng không.

Mẹ nhận ra sự bất thường của cháu. Có lẽ thấy cháu không thiết tha gì bánh kẹo ngoài cửa hàng, mẹ tưởng cháu bắt đầu giảm cân. Mẹ còn hỏi cháu hay là thích ai rồi.

Cháu có “cảm nắng” một bạn, nhưng hình như bạn ấy thích cháu mồm mĩm hơn nên cháu chưa bao giờ tính chuyện giảm cân. Đúng hơn là, bản thân cháu chưa bao giờ tính chuyện giảm cân.

Ở vùng quê đó, cháu là học sinh từ xa chuyển tới nên chẳng ai trêu cháu vì ngoại hình cả, mọi người đều tử tế. Chưa lần nào béo trở thành điểm trừ của cháu.

À, có đấy. Trong hội thao hồi cấp hai, cháu làm một cậu chạy cùng trong trò hai người ba chân bị thương. Cháu ngã nên đè phải cậu ấy, nhưng người ta lại cười xòa bỏ qua. Hảo cảm về cậu ấy lên như điều gặp gió, thế là cháu phải lòng.

Chẳng có gì cháu phải giảm cân cả, thậm chí cháu còn mừng vì mình mập đấy. Cháu mập thì sẽ giống mẹ. Mẹ cháu cũng mũm mĩm mà.

Người ta hay bảo cháu không giống mẹ, dù có lẽ lời không mang ý xấu. Cháu làm gì được chứ, vì mẹ con cháu không cùng huyết thống mà. Quả nhiên cháu vẫn chưa đủ vững vàng để cởi mở về chuyện máu mủ. Song mỗi lần nhắc đến, sẽ có đứa nháy vào bảo thân hình mẹ con cháu giống nhau, dù lời chúng hơi pha chút trêu chọc. Cháu vui lắm, vì nếu thân hình giống nhau, cháu và mẹ sẽ trông như hai mẹ con đích thực.

À, thì ra là thế. Đáp án thật đơn giản, cháu ăn bánh vòng vì muốn cùng mẹ Yaeko trở thành mẹ con thực sự.

Cháu không kiêng cử gì cả. Cháu nhờ mẹ làm thật nhiều bánh vì cháu muốn ở bên mẹ. Chẳng có ai tốt như mẹ Yaeko.

Khi mẹ Chika ra đi, mỗi ngày cháu đều rửa mặt bằng nước mắt. Lúc ấy, mẹ Yaeko, còn chưa trở thành mẹ cháu, đã làm bánh vòng và nấu cho cháu bao món ăn ngon. Lúc thì gửi qua

đường bưu điện, lúc thì lặn lội bay đến tận nơi.

Mẹ Yaeko cũng giơ bánh lên ngắm như mẹ Chika. Khi cháu hỏi sao mẹ biết làm thế thì sau một thoáng trầm ngâm, mẹ đáp rằng do mẹ Chika chỉ cho. Vừa nhìn qua lỗ bánh, mẹ Yaeko vừa híp mắt mỉm cười và bảo, mẹ Chika đã dạy cho mẹ rất nhiều.

Mẹ Yaeko cười. Nụ cười nở trên gương mặt đang cố sức nhấn lại để ngăn những giọt nước mắt chực rơi.

Khoảng thời gian đó, mẹ Yaeko trở thành mẹ hợp pháp của cháu, chăm cho cháu từng bữa ăn giấc ngủ.

Cháu được mẹ cõng vào bệnh viện bao nhiêu lần vào buổi đêm ạ?

Khoe mình sức dài vai rộng chán chê rồi mà nói thế này thì ngược quá, nhưng hồi tiểu học cháu hay sốt về đêm. Hôm sau thể nào cũng là cháo và táo xay chứ không phải bánh vòng, nhưng mẹ luôn hứa sẽ làm bánh vòng cho cháu khi cháu khỏe lại.

Nhưng cuộc đời cứ khắc nghiệt với mẹ...

Sau khi bị bà giáo điệu lên, cháu đã cố gắng giảm cân, nhưng vận động quá sức càng khiến tình trạng đầu gối cháu tệ hơn, đến cổ chân cũng đau nên thành ra còn khó đi lại hơn trước.

Là người béo đã lâu, cháu tự biết cách điều khiển cơ thể mình. Tuy có dự cảm thân xác này sẽ tàn đời nếu còn cố tập nữa, cháu vẫn dồn ép nó tới cùng. Kết quả là, gầy chẳng thấy đâu mà đến câu lạc bộ nhảy cũng phải nghỉ, cháu chỉ sống bằng ăn nên béo

càng thêm béo.

Rốt cuộc bà giáo cũng đến nhà.

Thái độ bà ta kiêu gì không biết. Cháu đã lén theo dõi chứ chẳng thèm chào hỏi. Giống như xem một vụ bắt gian tại trận trên tivi ấy ạ.

“Chị biết chị đang làm gì với con gái mình không?”

Không dung lại sẵn giọng với một người lớn? Ví thử người ra tiếp là cha cháu, bà ta có tỏ thái độ đó không? Mà không, ngay cả với các mẹ khác, cháu nghĩ bà ta cũng chẳng dám.

Hồi bé, lớp của bác sĩ có bạn béo nào không?

Ý cháu là cấp một và cấp hai. Bị bắt nạt chứ gì ạ?

Cho cháu xin, cháu có bảo bác sĩ đâu, là bạn béo kia kìa.

Không phải bắt nạt mà là trêu chọc? À, nếu bác sĩ coi là trêu chọc thì chúng tỏ bạn đó bị bắt nạt khá nghiêm trọng đấy.

Vì béo chứ gì ạ? Và còn cho cảm giác đầu óc đen tối nữa phải không?

Cháu biết ngay mà. Nhưng cháu nói trước là mẹ cháu không phải người như thế. À, dính chính một chút, “không phải cho đến độ năm ngoái.”

Mẹ Yaeko là người rất khí chất: tươi tắn, điệu đà, không bao giờ nói xấu người khác hay có chút xiu nào dè dặt. Nhưng lắm lúc cháu cũng thấy những nét tính cách ấy không hoàn toàn là của mẹ. Cháu vô cùng băn khoăn khi bản thân không để bụng chuyện đó.

Đỉnh điểm là khi cháu làm một bạn trai bị thương ở hội thao. Cậu ấy chỉ bị bầm tím và xước xát xiu thôi, nhưng mẹ cháu cứ cuống cả lên vì không biết phải xử trí thế nào. Cha của cậu ấy là bạn cùng lớp với mẹ và cũng tốt tính, nên cháu không hiểu vì có gì mẹ phải bối rối đến mức ấy.

Nhưng cháu cũng đoán ra, có lẽ có một thời gian, mẹ đã phải để ý sắc mặt của người khác gấp đôi người bình thường. Quanh cháu cũng có một đứa như vậy.

Bản thân cậu ta không làm gì trái khoáy, nhưng lại bị bọn khác nói xấu sau lưng là thích lườm nguýt, tự cao hay không biết ý. Thủ phạm của những lời bêu riếu là bọn hết thuốc chữa, chúng nó chẳng tốt đẹp gì nhưng lại muốn đè người khác dưới chân để đắm chìm trong cảm giác hơn người.

Chúng đề cao bản thân nên sẽ bực bội nếu không được người khác công nhận. Cái “ăng ten” của lũ đó sẽ “bắt sóng” được ngay những đứa yếu thế hơn mình. Thế là chuỗi hiểu lầm bắt đầu.

Đối phương nói gì không cần biết, tỏ thái độ gì cũng mặc.

Đó chính là thái độ của bà giáo với mẹ Yaeko. Nhưng mẹ đã thủ sẵn vũ khí: chuyên môn về dinh dưỡng. Nhưng xem ra bà giáo vẫn tin rằng cách lắng nghe cơ thể của mình tốt hơn.

Cháu lo lần tới bà ta sẽ kéo cả bác sĩ, cảnh sát hay nhân viên chính quyền đến nên không dám đi học nữa.

Chừng nào cháu còn béo, chừng ấy mẹ Yaeko sẽ bị coi là ngược đãi con cái.

Nhưng có loại ngược đãi như thế sao? Tin tức về các vụ ngược đãi có thể thấy gần như mỗi ngày trên tivi và trên mạng, nhưng ngược đãi bằng cách ép con phát phì thì cháu chưa nghe bao giờ. Cháu nghĩ bà giáo mới là kẻ dị hợm.

Song như để lật ngược quan điểm của cháu, đúng lúc ấy dì Megumi gọi đến, thông qua cha cháu ở Tokyo. Dì bảo bà ngoại đang yếu nên muốn cháu qua thăm. Do dì có mâu thuẫn với mẹ nên cháu hãy bí mật mà đi. Vậy là cháu nói dối rằng sẽ ngủ ở nhà của cha, bụng bảo dạ, chuyện chỉ có lần này là xong.

Vâng. Từ khi ông ta về nước, chúng cháu vẫn sống riêng.

Cháu và dì Megumi gặp nhau ở sân bay. Khi cháu dè dặt lại gần, dì liền hỏi “Yuu đấy à?”, cháu vừa gật thì dì bật khóc.

“Sao bộ dạng cháu gớm thế này.”

Nãy cháu cũng kể rồi đấy ạ. Có thể nói một từ khủng khiếp như thế với một cô gái mười bảy tuổi sao? Gớm là cái gì mà gớm? Cháu có ăn mặc bô nhếch đâu. Mùa nào mẹ cũng mua quần áo mới cho cháu, bảo rằng nếu mặc quần áo năm ngoái thì Yuu vẫn là Yuu của năm ngoái mất. Mẹ luôn chọn quần áo hợp với cháu nhất, kể cả sau khi đã tăng cân quá đà.

Thế gớm ở chỗ nào? Ngoài béo ra? Cháu ghét nói kiểu này vì không khác nào thừa nhận béo là khuyết điểm của mình, nhưng câu nệ từ ngữ quá thì không nói thêm gì được mất.

À mà, cháu kể lể với bác sĩ thế này được chứ ạ? Bác sĩ Hisano bận mà? Có tính thêm tiền không ạ?

Ồ, không sao ư? Vậy cháu kể tiếp.

Dì Megumi cũng sợ vì cháu béo. Lúc chia tay, cháu gây tới độ được chẩn đoán là mắc bệnh biếng ăn mà. Cháu những mong dì mừng vì thấy cháu đã khỏe mạnh mà lớn khôn cơ. Vậy mà câu tiếp theo còn khó tin hơn.

“Cháu không bị ngược đãi đấy chứ?”

Vì không nghĩ nhà trường và dì Megumi thông đồng nên cháu coi như đó là cảm tưởng của riêng dì. Nhưng dì có cảm tưởng ấy là vì trước mắt luôn gần một bộ lọc.

Với dì Megumi, mẹ Yaeko là kẻ phản bội đã cướp đoạt cha con cháu. Chính cháu cũng không biết chuyện lại thành như thế.

Hình như dì định đưa cháu vào viện thăm bà ngay, nhưng rồi lại bảo về nhà để bình tâm đã. Trong khi người bị bối rối là dì. Tinh thần cháu hoàn toàn thoải mái nên kế hoạch có đổi cũng chẳng sao.

Tuy không hẳn là rạo rực nhưng dừng chân trước cửa nhà, cháu lại thấy bồi hồi. Kí ức về quãng thời gian ở đây bỗng ùa về trong tâm trí, dù chúng đã xảy ra trước cả khi cháu vào tiểu học. Cháu thậm chí có thể nhìn ra sự đổi thay, như rèm phòng khách đã đổi sang hoa văn mới, hay bức “Hoa hướng dương” của Van Gogh được bà làm thành tranh chữ thập vẫn y nguyên vị trí thuở nào.

Cháu nhớ mình đã khóc rưng rức khi ngủ trong phòng bà, nhưng lại nín khóc khi ngủ trong phòng dì Megumi. Dì hay lấy

đó để lên mặt với bà rằng cháu thích dì hơn, nhưng thực ra vì cháu hơi sợ dì. Về nhà ông bà rồi, cảm xúc ấy lại dấy lên như phần tiếp nối của chính nó trong những năm tháng khi xưa.

Có lẽ ngọt ghét mười bốn năm, không phải ngày nào dì Megumi cũng ôm trong lòng mối hận với mẹ Yaeko. Chỉ là nhìn thấy cháu, dì lại hồi tưởng về năm xưa, trong lòng liền sục sôi như thể chuyện chỉ mới hôm nào.

Phòng khách vẫn trang hoàng ảnh của mẹ Chika. Thời mẹ là vận động viên bóng chuyền, thời là nhà thiết kế hay cả lúc cười rạng rỡ trên sàn diễn. Mẹ trong tấm ảnh nào cũng dong dỏng cao và phong thái ngời ngời. Ừ, dong dỏng.

Còn một tấm nữa, tấm ảnh mẹ bế cháu lúc mới lọt lòng. À, phải rồi. Đó mới là mẹ Chika. Mẹ đã từng cười tươi như thế. Cháu liếc vào phòng để tìm kiếm hình bóng mẹ, liền thấy thân hình mình phản chiếu trên khung cửa kính nhìn ra sân.

Một thân hình béo và... gớm ghiếc. Cháu cũng hiểu ra vì sao dì Megumi khóc rồi.

Với bộ dạng này, cháu đã để mẹ Yaeko phải nghe chì chiết.

“Cháu nhất định đã bị cô ta cho vào tròng. Dì sẽ cho cháu biết sự thật.”

Dì Megumi bắt đầu kể về chuyện mẹ Yaeko lù đù đã vì cơ hội được xuất hiện trong buổi trình diễn thời trang của mẹ Chika mà trở nên tự tin như thế nào. Trong sự mong mỏi và dõi theo của mẹ Yaeko, cháu đã ra đời còn mẹ Chika đổ bệnh.

Đến đây cha cháu xuất hiện. Ông ta diễn vai ác, một kẻ dù vợ mình đang chiến đấu với bệnh tật, lại đi phản bội nàng mà tò mò với người đàn bà khác.

Có một dạo, dì Megumi vào thăm mẹ Chika thì thấy mẹ úp mặt vào gối nức nở. Mẹ nhận ra dì, liền quệt nước mắt và nở nụ cười như chẳng có chuyện gì. Dì liền bảo mẹ Chika: Em gái mình thì việc gì phải ngại, thậm chí em còn mong chị giải bày hết với em những ưu phiền chẳng kể được cho ai kia.

Dì Megumi tưởng mẹ lo cho cháu nên mới bảo.

“Em sẽ bảo vệ Yuu. Em sẽ nuôi nấng con bé thành người giỏi giang và tuyệt vời giống chị. Thế nên chị cứ yên tâm. Mình anh Keichi nuôi con bé chắc cũng vất vả nên em sẽ hỗ trợ hết mình.”

Nghe nửa sau lời dì, mẹ liền nhăn nhó. Rồi mẹ bỗng thì thầm.

“Keichi phản bội chị. Cái thân xác da bọc xương này, anh ta còn chẳng xem là con người nữa là đàn bà.”

Dì hỏi mẹ liệu có nhầm không, phân nửa là để an ủi mẹ. Mẹ bèn kể đã lén nhìn trộm điện thoại của ông ta và thấy cuộc trò chuyện trong tin nhắn, không thể nhầm được.

Dì Megumi giận dữ, bảo mẹ rằng sẽ đi hỏi cho ra lẽ. Nhưng mẹ Chika ngăn lại.

“Chị đã nghĩ ra cách trả thù rồi.”

Sau khi dứt lời vài giây, mẹ liền cười xòa.

“Keichi thế nào mặc xác anh ta. Chị chỉ mong Yuu được hạnh phúc. Chị cũng tìm được người để gửi gắm con bé rồi. Megumi

này, em hãy bảo vệ Yuu cẩn thận giúp chị nhé.”

Nghe mẹ nói, dì Megumi liền ngoắc tay hứa với mẹ. Dù vậy, dì vẫn muốn hỏi ra môn ra khoai người cha phụ bạc của cháu, liền theo dõi cha khi ông ta vào viện thăm mẹ. Sau khi ra khỏi bệnh viện, ông ta ghé một tiệm cà phê gần đó, vài phút sau thì đi ra cùng một người phụ nữ. Hai người thân thiết xuống đường lớn gọi taxi, hướng về phố mua sắm sầm uất.

Người phụ nữ đó là mẹ Yaeko.

Dì Megumi không chất vấn thẳng mặt mẹ Yaeko mà chỉ ra vẻ muốn hỏi ý kiến, “Anh rể đang có người phụ nữ khác thì phải.” Mẹ liền đáp “Tệ quá”, nhưng là thật tâm hay diễn thì chịu.

Bởi nét mặt của mẹ Yaeko khó mà đọc vị.

Dì Megumi không xoáy thêm nữa. Vì cháu. Vì dì biết cháu chỉ ăn mỗi bánh vòng mà mẹ Yaeko làm. Không thể chọc giận hay xua đuổi mẹ Yaeko được.

Mỗi lần kể xong câu chuyện về kẻ phản bội, dì Megumi lại nói như xỉ vả mẹ Yaeko, thế nên lúc xảy ra chuyện thật, có lẽ dì còn điên tiết hơn.

Không bao lâu sau, mẹ Chika mất, dì Megumi và bà ngoại muốn đón cháu về nhưng bây giờ tình hình lại khó khăn. Ông ngoại cháu bị đột quỵ vì xuất huyết não, cần được chăm sóc.

Tuy còn bàng hoàng trước sự ra đi của mẹ nhưng cháu vẫn mang máng chuyện hồi đó. Kẻ hoang mang nhất là ông ta. Hết vò đầu bứt tai rồi thở dài liên tục.

Bà và dì Megumi tỏ ý rằng, khi tình trạng của ông ngoại ổn định hơn sẽ đón cháu về, trước mắt cứ gửi gắm cháu cho cha. Ông ta miệng nói “Hai người đừng lo” nhưng tinh thần thì như bánh đa ngâm nước.

Thế nên dì Megumi càng tin chắc việc để ông ta nuôi cháu là điều đúng đắn. Đưa cháu về Tokyo rồi, ông ta sẽ không gặp mẹ Yaeko nữa, bởi trong một thời gian ngắn, ông ta sẽ chẳng đào đâu ra thì giờ để mà qua lại với phụ nữ.

Cứ như vậy, trong lúc dì Megumi không hay biết, ông ta và mẹ Yaeko đã ngầm đến với nhau, thông báo về chuyện kết hôn cũng chỉ có một tấm thiệp mỏng quẹt, đâm ra dì Megumi bất ngờ lắm. Sau khi mẹ mất, dì không còn liên lạc với mẹ Yaeko nữa. Tuy có gặp nhau một lần nhưng dì đã cho mẹ một cái bạt tai. Lúc đó ông ta đã trốn ở xó nào cơ chứ? Tóm lại, hai người bạn cứ thế mà tuyệt giao.

“Vì ông ngoại ngày một yếu nên dì không đón cháu về được. Dì thật có lỗi với cháu.”

Dì Megumi vừa nức nở vừa nói.

Ông cháu mất năm ngoái nên dì đã gửi thư cho cha cháu, coi như để thông báo. Thế rồi vài ngày sau, ông ta gọi lại cho dì và bảo, “Con bé yếu lắm.”

Có hình dung, dì cũng không hình dung ra chuyện cháu bị béo phì.

“Anh phản bội chị tôi rồi để con bé thành cái dạng này. Ắ tiện

nhân kia không muốn Yuu được như chị tôi đây mà. Ắ ta sợ anh nhưng nhớ chị tôi mà ruồng rẫy ả. Vậy nên Yuu tội nghiệp mới phát tướng và tội nghiệp nỗi này.

Dì Megumi bảo cháu về với dì, dì sẽ tìm một bệnh viện tốt. Nhưng cháu cười xòa và lảng đi. Bởi hăng còn quá nhiều chuyện không khớp với sự thật.

Chẳng hạn ư? Cô cứ nghe cho trót một phân đoạn đã nào.

Cháu phải hóa giải hiểu lầm. Cháu muốn nói chuyện thẳng thắn với mẹ Yaeko. Nhưng hôm sau, khi đi thăm bà, cháu lại dao động.

Hình bóng mẹ chồng lên dáng hình bà. Tuy gương mặt mẹ và bà giống nhau, nhưng điều làm cháu sốc hơn là bệnh viện bà đang nằm chính là nơi mẹ chạy chữa năm xưa. Cái mùi muôn thuở của bệnh viện khiến kí ức xưa kia hiện lên mồn một trong tâm trí cháu, rõ ràng hơn cả lúc về nhà ông bà ngoại.

Lời mẹ Chika nói. Câu chuyện của dì Megumi.

Cháu năm chín tuổi.

Cháu biết mẹ đã thấy gì bên kia chiếc bánh vòng rồi.

Chà, muốn uống coca thật đấy. Cháu lấy ra được chứ?

Nào, cô cần gì phải kinh ngạc nhỉ? Cô tưởng là chai năm trăm mi-li-lít nhưng hóa ra là chai hai lít chứ gì? Một đứa béo sẽ tu hết nửa chai coca nguyên, tan hết bọt và không ướp lạnh này đấy.

Bệnh thật rồi. Ừ, cháu bệnh thật rồi. Từ lúc đến đây cháu đã

thấy lạ. Cháu cứ nói thao thao, trong khi mồ hôi túa ra dù điều hòa mát rượi. Máy đo hưng-trầm cảm của cháu tự dừng vọt về bên hưng cảm nên có lẽ nó sắp hết pin rồi.

Trước lúc đó cháu sẽ kể cho hết. Vì sẽ mất kha khá thời gian để sạc lại đây. Vâng, để cháu kể nốt.

Nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Một chuyện bác sĩ Hisano có thể đoán được đi. À không, một chuyện mà người xinh đẹp như bác sĩ Hisano sẽ dễ dàng đặt ra nghi vấn.

Bồ của cha cháu là mẹ Yaeko đấy à? Sao mà thế được. Ông ta chọn người thon thả như mẹ Chika để kết hôn cơ mà. Từ góc độ đó thì dì Megumi đã đánh giá cao mẹ Yaeko như một người phụ nữ rồi. Kể mà dì Megumi chất vấn mẹ Yaeko tới cùng để không phát sinh hiểu lầm từ đầu, có khi họ đã thành bạn tri kỉ.

À, giờ vẫn chưa muộn nhỉ?

Vậy cha cháu không ngoại tình ư? Sai rồi. Ông ta có ngoại tình. Vì cháu đã gặp cô ta ngay sau khi mẹ mất. Cô ta được đưa tới nhà cháu ở Tokyo. Dù cách xa nhà ông bà ngoại và cháu cũng còn là trẻ con, song cô ta vậy cũng lớn gan đấy chứ. À không, có khi là do thiếu phép tắc mà thôi.

Cô ta thấp và mảnh, riêng ngực và mắt thì to đùng, mái tóc dài được vấn lên. Cô ta nhìn cháu và nói:

“Chào Yuu. Cô nấu ăn giỏi lắm đấy. Cháu thích món gì cô cũng nấu cho.”

Mùi nước hoa của cô ta gói quá, cháu liền gào lên khóc để cự

tuyệt. Nếu bây giờ không làm thế, có khi cô ta sẽ tới thường xuyên và tới lúc cháu nhận ra, cô ta đã thành mẹ cháu và cùng chung sống dưới một mái nhà rồi.

Chắc cô ta đã bồn chồn và bối rối lắm. Vì từ hồi về Tokyo, ngoài nước ra cháu chẳng ăn uống gì. Ra nhà hàng hay đồ ăn nhanh cháu cũng chẳng thiết tha. Ở khu bán thức ăn chế biến sẵn trong siêu thị, người ta hỏi cháu ăn được bao nhiêu nhưng cháu chỉ im lặng và lắc đầu.

Có lẽ đúng lúc cháu không chịu ăn uống, cô ta mới mặt dày xuất hiện.

Nhưng cháu không mắc bệnh biếng ăn. Cháu vẫn đói bụng. Thế nên cháu bảo ông ta:

“Con ăn được bánh vòng đã ăn cùng mẹ Chika ạ.”

Vì đó là lời hứa của cháu với mẹ. Cô nghĩ lời hứa ấy có ý nghĩa gì?

Mỗi lần phải từ biệt mẹ, cháu đều buồn da diết. Thấy vậy mẹ liền dỗ dành.

“Lúc nào nhớ mẹ, con cũng gặp được mẹ mà. Vì qua chiếc bánh vòng có phép, mẹ luôn nhìn thấy con.”

Nhưng người làm ra những chiếc bánh vòng lại không phải thân thích trong nhà. Về Tokyo rồi, cháu sẽ không gặp được người ấy nữa, vậy nên mới nói với mẹ suy nghĩ trong lòng. Nghe cháu nói, mẹ liền ra dấu im lặng và ghé tai cháu thì thầm.

“Đây là bí mật của hai mẹ con mình nhé. Mẹ nghĩ mẹ mới của

con rất tốt. Cô ấy sẽ nuôi nấng con chu đáo và nấu cho con những bữa ăn ngon, thậm chí ngày nào cũng rán bánh vòng cho Yuu ăn. Con cũng thích thế còn gì?”

Cháu thích mẹ Yaeko nhưng dĩ nhiên không thích bằng mẹ Chika. Mẹ cháu cũng thừa hiểu nên tiếp tục:

“Nếu con không cho cô ấy làm mẹ mới, cái cô mắt thao láo sẽ đến đấy. Rồi không chừng, cô ta sẽ bắt con quên mẹ.”

Chắc mẹ Chika đã biết ông ta ngoại tình với ai. Trực giác mách bảo cháu ông ta đã rờ mó người quen trong công việc của mẹ. Chẳng hạn như, khi cô gái ông ta thích lo lắng tới hỏi thăm, “Chị Chika vẫn ổn chứ ạ?”, ông ta sẽ lấy cớ xin lời khuyên để tiếp cận cô ta.

Cha cháu đã sớm vứt bỏ mẹ Yaeko, nhưng với tính nết của ông ta thì chẳng có gì khó hiểu.

Cháu không muốn sống với người sẽ bắt cháu quên mẹ. Nhưng với mẹ Yaeko, cháu có thể vừa ăn bánh vòng vừa ôn chuyện về mẹ Chika chứ đừng nói phải quên. Nghĩ đến đây, cháu liền hứa với mẹ Chika rằng sẽ chỉ ăn cơm mà mẹ Yaeko nấu. Ăn hết và không bỏ mứa.

Đến giờ phút này, kế hoạch của mẹ Chika đã xuôi chèo mát mái. Nhưng cháu luôn nhủ với lòng mình một chuyện, đó là: Thật may mắn khi người mẹ mới của cháu là mẹ Yaeko.

Y như lời mẹ Chika nói.

Ấy vậy mà, thế giới của cháu đã đảo lộn chỉ bởi một từ. Từ này

cháu đã nhắc ở đoạn trước. Cô nghĩ là từ gì?

Trả thù? Chính xác.

Chị đã nghĩ ra cách trả thù rồi. Lời mẹ Chika nói với dì Megumi nghe như lời phỉnh phờ, nhưng khéo lại là thật tâm.

Đây là màn trả thù mẹ dành cho người chồng dám rờ mó người phụ nữ khác trong lúc mẹ vật lộn với bệnh tật. Để phá đám ông ta tái hôn với ả bồ nhí sau khi mình chết, mẹ đã... lợi dụng cháu.

Hòng gán cho ông chồng người vợ mới trái ngược hoàn toàn với ả bồ nhí, mẹ cũng lợi dụng cả mẹ Yaeko.

Có khi người mẹ cháu hằng yêu dấu thực ra không phải người tốt như cháu nghĩ.

Không có chuyện đó sao? Cô dựa vào đâu?

Cháu đã bảo rồi, cháu có thấy mình không hạnh phúc đâu. Dù đây là kế hoạch của mẹ Chika, dù toan tính của mẹ là gì, từ tận đáy lòng cháu vẫn biết ơn khi mẹ Yaeko đã trở thành mẹ của cháu.

Chín năm ròng hai mẹ con chung sống thật vui vẻ biết bao. Cháu có trường lớp, có bạn bè, nhảy nhót và chẳng ghét điều gì. Hồi cấp hai cháu còn được chọn là “Cô gái ngẫu nhất” ở lễ hội văn hóa của trường mà. Cháu quá được hâm mộ ấy chứ.

Cháu béo một cách vui vẻ và hạnh phúc. Những phần thịt thừa chính là tình yêu của mẹ Yaeko và những người tử tế xung quanh.

Vậy mà cháu lại chạm trán một bà giáo mù quáng tin rằng mình mới là chân lí. Nhưng không sao, vì bà ta là người dưng nước lã, kẻ mà một khi rời xa trường lớp, cháu sẽ không cần dây dưa nữa.

Tại ác chính là cha cháu đúng lúc này lại về nước. Ông ta muốn li dị với mẹ Yaeko và tái hôn với người phụ nữ đang quần quýt sống cùng mình bên Mỹ.

Cô ả qua lại lúc mẹ Chika bị bệnh ấy ạ? Không, là cô khác. Ông ta nào phải dạng chung thủy cho cam, nên bị cô ta đá rồi. Vậy là trong lúc tuyệt vọng, ông ta kết hôn với mẹ Yaeko. Dù nguyên do chính yếu là bị cháu làm vướng chân trong lúc ông ta công tác bên Mỹ. Ông ta lấy mẹ Yaeko để đổi gió và được giải thoát.

Chuyện nghe lỗ bịch cô nhỉ?

Có tình mới bên Mỹ, thăm thiết dắt cô ta về nước rồi muốn li dị người vợ ân nhân đã nuôi nấng con gái mình suốt chín năm ròng. Chuyện như thế liệu có chấp nhận được không? Phải rồi, nếu ông ta đề nghị thẳng thừng chuyện li hôn, có lẽ mẹ Yaeko sẽ nhẹ nhàng đồng ý.

Vậy phải đòi tiền bồi thường cho thật nhiều. Có điều, tên kệt xỉ như ông ta thể nào cũng giở trò gì đó. Hoặc cũng có thể thời gian đầu về nước, ông ta lại thấy may khi chỉ cần một khoản bồi thường ít ỏi đã có thể li hôn một cách rất ráo.

Tuy nhiên vừa nhắc thấy cháu, ông ta đã nghĩ lại. Rằng hình như con bé Yuu không được nuôi nấng đúng cách. Chính lúc

này, giáo viên chủ nhiệm ở trường gọi tới, cảnh báo, “Con gái anh đang bị ngược đãi.”

Ông ta thể nào cũng nảy ra một ý: Bà giáo tuy phiền phức nhưng có thể lợi dụng được.

Đầu tiên, ông ta tách cháu khỏi mẹ, trên danh nghĩa cho đứa con gái bỏ học sang môi trường mới. Sau đó, ông ta sửa soạn để tố cáo mẹ ngược đãi cháu. May cho ông ta, đúng lúc này người thân của vợ cũ, tức mẹ Chika, lại gọi tới. Ông ta hỏi họ về việc cháu bị mẹ ngược đãi và củng cố thêm bằng chứng.

Bị vướng vào âm mưu của mẹ Chika, mẹ Yaeko phải cười người đàn ông mình chẳng hề yêu thương, lâm vào cảnh cặm cùi nuôi đứa con không cùng máu mủ suốt chín năm ròng, đã thế còn bị tố cáo là ngược đãi con cái.

Nếu không gặp cha con cháu, có lẽ mẹ đã lấy được một người tử tế và nuôi nấng đứa con mà chính mình mang nặng đẻ đau. Gia đình cháu không chỉ cướp đi những năm tháng quý giá của mẹ Yaeko, mà còn phá bình quặng đời hạnh phúc về sau của mẹ.

Mẹ Yaeko hẳn đã suy sụp và không chống chọi được nữa.

Người bảo vệ được mẹ chỉ có cháu mà thôi.

Cháu sẽ báo đáp công ơn chín năm mẹ nuôi cháu nên người, đồng thời bù đắp cho những gì mẹ Chika đã gây ra. Phải giải quyết bài toán này ra sao đây?

Chỉ cần cháu gầy đi thôi. Nếu cháu gầy đi, mẹ sẽ không bị coi là ngược đãi con mình nữa. Nếu những khối thịt thừa là ngược

đãi, cứ cắt chúng đi là xong.

Cháu không tập tành gì được rồi, nhưng sau khi hỏi dì Megumi, dì hứa sẽ tìm ngay cho cháu một bệnh viện thẩm mỹ uy tín. Dì Megumi là người ngay thẳng. Gầy đi rồi, cháu còn muốn hóa giải hiểu lầm giữa dì và mẹ Yaeko, cũng như mong họ nối lại tình bạn xưa.

Phải, nhất định thế. Tuy hơi do dự vì khi những khối thịt thừa biến mất, cháu sẽ có cảm giác cháu và mẹ không còn là mẹ con nữa, nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Mẹ chẳng cố tình làm cháu béo, vì thế nếu cháu gầy đi, mẹ cũng không bao giờ lạnh nhạt với cháu.

Nhất định mẹ sẽ bảo, “Hai mẹ con mình lại sống bên nhau nhé.”

Thế đấy, bác sĩ Hisano ạ. Người mẹ mũm mĩm của cháu không hề bi quan hay lòng dạ đen tối. Mẹ là người mẹ tuyệt vời, luôn rạng rỡ, hiền từ và cương trực. Cháu sẽ chứng minh cho mọi người thấy.

Vậy nên cháu trông cậy vào bác sĩ. Hãy hút mỡ cho cháu.

Trời, băng bị dính bụi rồi. Này, khăn ướt.

Đây là tất cả sao, Hisano? Tiếng của Yuu đến đây là hết ư? Sau đó con bé đã làm phẫu thuật đúng không? Dù tôi không biết có cùng ngày ghi âm hay không. Phẫu thuật xong cậu không ghi lại

lời con bé à?

Chỉ có thế này thôi nhỉ?

Tại sao cậu không đến chỗ tôi sớm hơn? Khi Yuu còn trên cõi đời này ấy?

Kira Yuu và Yokoami Yaeko không liên quan đến nhau? Nhưng chẳng phải cậu đang ngồi đây sao?

Vả lại? Vả lại cái gì?

Nghĩa vụ bảo mật á? Cậu còn dám nói với tôi cái giọng đó... Nghe cậu nói hăng? Sau khi chết thì cậu hết nghĩa vụ? Chuyện đó không đến lượt cậu giải thích.

Giá mà ngay từ đầu cậu cho tôi nghe đoạn ghi âm này. Đây là buổi tư vấn mà? Người nghe chuyện rồi kết luận “hút mỡ là phương án tốt nhất” chính là cậu chứ gì nữa.

Tại sao cậu không khuyên con bé nên nói thẳng với mẹ nó chuyện vừa rồi? Ít ra thì, nếu cậu cho Megumi nghe, cô ấy có khi đã liên lạc với tôi rồi. Cậu sẽ biết “mẹ” mà Yuu nói chính là Yokoami Yaeko. Thậm chí nếu khó nói chuyện với tôi, cậu vẫn có thể trao đổi với Horiguchi mà. Con trai Seiya của cậu ấy là bạn cùng lớp với Yuu. Thằng bé vẫn quan tâm Yuu ngay cả khi con bé đã lên Tokyo. Nghe đoạn ghi âm, nó sẽ biết Yuu cũng thích mình. Và Seiya có thể sẽ làm được gì đó...

Mà không, quả thực tôi vẫn muốn nghe Yuu trực tiếp bộc bạch lòng mình. Dù con bé có khen tôi bao nhiêu, cậu vẫn nghĩ tôi là đứa bi quan và lòng dạ đen tối, đúng chứ? Cậu sẽ nghi ngờ

rằng tôi đang ngược đãi con bé, phải không?

Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ không được can thiệp sâu vào đời tư bệnh nhân? Vậy cậu cần gì phải nghe chuyện của họ? Cứ đóng cộp con dấu để nhận bệnh nhân rồi về sau làm bộ không biết gì là được rồi?

“Nghe đoạn ghi âm của Yuu xong, kết cục có thay đổi không?”
Đương nhiên có rồi.

Cho cậu biết về Yuu sau khi đã giảm cân? Cứ tưởng tượng ra nó trước lúc phẫu thuật ấy. Là thế đấy. Cậu lo Yuu chết có phải do mình động dao không chứ gì?

Đáng lẽ giảm cân xong, mọi chuyện phải được giải quyết, đáng lẽ Yuu phải trở nên hạnh phúc, cứ sao lại ra nông nổi này cơ chứ?

Yên tâm, không phải lỗi của cậu.

Cậu muốn biết? Nhưng đợi hẵng, tôi sẽ đi rán bánh vòng. Mát công nhào bột rồi, hai đứa hãy ăn cho thỏa thích.

Để cậu phải đợi lâu. Nhân lúc nóng hổi thì xin mời. Tôi cũng ăn một cái.

Nhìn qua cái lỗ này, tôi sẽ thấy mình hồi xinh đẹp nhất. Giống gương thân trong *Nàng Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn* quá nhỉ?

Không phải tôi lúc bước trên sàn catwalk trong buổi trình diễn của chị Chika đâu. Không lâu sau đó cơ. Lúc chị Chika đang

vật lộn với bệnh tật. Tôi sẽ cố gắng nói thật. Phải, cố gắng nói những điều mà tôi nghĩ là thật.

Trong thang máy bệnh viện có một chiếc gương lớn. Chính là hình ảnh của tôi trong chiếc gương ấy. Tôi nghĩ đó là lúc mình cực kì xinh đẹp.

Tuy chị Chika dạy tôi về trang điểm, tóc tai và quần áo, nhưng tôi xinh đẹp không phải vì chúng, mà vì làn da sáng bóng, đôi mắt lấp lánh và sức sống tràn trề.

Thay vì muốn chị Chika nhìn ra những điều đó ở tôi, tôi muốn trưng chúng ra cho chị thấy.

Lí do tôi cố tỏ ra ưu tú hơn chị Chika, người tôi kính trọng nhất đã giúp tôi đổi đời, là vì tôi thích chồng chị.

Tôi luôn đến bệnh viện trong ngoại hình hoàn hảo nhất có thể, sẵn sàng để được mời đi ăn bất cứ lúc nào sau khi thăm chị xong. Thấy tôi, chị Chika hay khen “Xinh quá.” Đến một ngày, khi “Xinh quá” đổi thành “Ghen tị quá”, tôi đã ngấm mình rất lâu trong gương thang máy. Hình ảnh phản chiếu trong gương thật khiến tôi bất giác ngỡ ngàng.

Như thế tôi đã hút hết sinh khí của chị Chika vậy.

Chưa đầy vài ngày sau, tôi nghe Megu nói anh Keichi có người phụ nữ khác.

Tôi đã si mê bản thân tới mức chột nghĩ người đó chính là tôi. Và hình như người khác cũng nghĩ vậy. Ai mà ngờ anh ta hằng còn một ả nữa. Nếu là hồi xưa, dù bản thân là kẻ thứ ba, thể nào

tôi cũng sốc mà nhận ra anh ta bắt cá nhiều tay.

Có một lần rượu vào, anh ta đã hôn tôi. Chỉ mới thế thôi mà tôi tưởng mình đã cướp mất anh ta từ chị Chika.

Về sau tôi cặm cụi làm bánh mang đến không chừng cũng là để đắp bù tội lỗi.

Chuyện về tôi, có lẽ thế, mà sao nghe nực cười quá. Quá khứ vẫn sừng sững ra đây, không sao thay đổi được. Ấy thế mà khi người ta phán như đinh đóng cột và ra rả rằng tôi muốn cướp chồng chị, tôi bắt đầu tin rằng cảm xúc mình chưa từng có ấy hóa ra chỉ bị tôi chôn chặt trong lòng mà thôi, chứ nó chính là tiếng lòng tôi.

Tôi không hiểu nổi mình nữa rồi.

Riêng một chuyện tôi có thể khẳng định. Lúc chị Chika từ già cỗi đời, tôi thấy mình như một tội nhân. Vì đã phản bội chị. Vì có khi chị biết nhưng chờ tôi thú nhận và xin lỗi. Vì chị tin vào lương tâm của tôi. Và chị đã ra đi mà ôm nỗi buồn mãi mãi.

Vì thế khi Yuu thêm ăn trở lại, khi tôi có thể chăm sóc con bé, lòng tôi cũng có phần nhẹ nhõm. Lúc lấy anh Keichi, tôi tự diễn giải rằng đây là chuyện chị Chika phó thác cho mình. Tôi không biết nữa.

Song tôi có thể tự tin tuyên bố, mình đã nuôi nấng Yuu hết lòng và hết sức.

Chưa bao giờ tôi cố ý làm Yuu béo. Ngược lại, tôi sợ con bé lười ăn. Thật vui khi Yuu chịu ăn cơm tôi nấu.

Không phải ai béo cũng bệnh tật. Tuy lo chuyện đầu gối con bé bị đau, song thời niên thiếu tôi cũng gặp tình trạng tương tự, đã khỏi mà không bị diễn tiến nặng hơn. Vì thế tôi lạc quan cho rằng đây chỉ là bệnh theo lứa tuổi.

Thế nhưng, tôi đã không chịu nổi sự trách móc của bà giáo nọ mà trở lại con người bi quan mang lòng dạ u tối mình ghét trước kia. Tôi giam mình trong vỏ ốc để tự vệ. Dù tôi vẫn còn Yuu, vẫn còn một cô bé bấy giờ đã bỏ học và thêm bánh vòng một cách bất thường.

Nghe Keichi khuyên, tôi để mình Yuu trở về Tokyo. Chắc con bé cũng biết tôi phản bội mẹ nó rồi. Trời mới biết nó làm sao mà biết được, chỉ có điều, tôi nhẹ người vì được giải thoát khỏi những lời sỉ vả.

Nhưng trái lại, cuộc sống vắng Yuu đã đưa tôi trở về con người lúc trước.

Ai cũng gièm pha về tôi. Họ ghét tôi. “Cô ta ngược đãi con mình”, “Ả đàn bà xấu tính xấu nết phản bội ân nhân.”

Chẳng biết tại sao tôi cứ làm bánh vòng ngày này sang ngày khác. Chẳng có ai ăn, tôi cũng chẳng thấy gì bên kia lỗ bánh nữa. Ấy vậy mà, dường như không làm thế thì tôi không sống nổi...

Sau đó, ngày tháng cứ trôi qua...

Có tiếng mở cửa ngoài huyên quan vốn chẳng có khách bao giờ. Tiếng bước chân bình bịch vang lên, và cánh cửa đằng kia hé mở... Người đứng đó là Yuu.

Tôi hét lên, “đừng qua đây, đừng qua đây”, tay ném lung tung những món đồ vỡ được.

“Cốp.”

Tôi nhìn kĩ, thấy máu ròng ròng chảy từ trên trán.

Không phải chị Chika, mà là Yuu tôi ẵm bồng hằng đêm thuở bé. Đôi mắt to tròn tuôn lệ, khóe miệng dễ thương khẽ cong lên thì thầm.

“Con xin lỗi mẹ.”

Đó là lần cuối tôi nhìn thấy Yuu. Vì tôi đã lao ra khỏi nhà như chạy trốn. Để lại những chiếc bánh vòng rán xong. Để lại Yuu...

Có thể chị Chika đã lợi dụng tôi, nhưng tôi không hận chị ấy. Tôi thậm chí còn biết ơn vì được chị chọn để gửi gắm Yuu.

Tôi chẳng việc gì phải sợ chị Chika. Nhưng...

Khi Yuu đứng đó, trong hình hài giống chị Chika như hai giọt nước, tôi phải làm sao đây? Liệu tôi có dám gọi mình và Yuu là hai mẹ con? Chúng tôi còn thiếu thứ gì mới trở thành mẫu tử?

Thiếu thứ gì cơ chứ?

Tôi phải có gì mới không để mất Yuu?

Có lẽ đây đã là điểm cuối hành trình của cậu nhỉ? Vậy hãy cho tôi biết đi.

Cho tôi biết mình phải thấy gì bên kia lỗ bánh mới có thể sống tiếp? Nếu cậu không biết, ít nhất hãy bịt cái lỗ lại.

Hãy dùng phép màu diệu vợi của Sanochan mà cho tôi tất cả

những gì tôi thiếu đi.

CHƯƠNG KẾT

Buổi diễn thuyết của Tachibana Hisano: Để cuộc sống luôn hướng về phía trước

Đầu tiên tôi xin phép được nói về một lí tưởng. Cuộc đời sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu tất cả mọi người nhìn vào nội tâm, thay vì bề ngoài của người khác để đánh giá.

Cao thấp, béo gầy, mắt to mắt hí, mũi cao mũi tẹt, tất cả đều là những nét riêng của vẻ bề ngoài. Việc lấy chúng để xét đoán nội tâm người khác là hành động nông cạn. Nhưng làm gì có chuyện ta thật lòng nghĩ thế phải không?

Thậm chí một đứa trẻ mới lọt lòng mấy tháng, tất nhiên có cả tôi, cũng sẽ nhăn nhó khi nhìn các bà cô cười toe toét lúc chơi trò “Ú òa” với mình, nhưng vừa thấy một cô gái trẻ thì lại bật cười khanh khách. Xem ra khá nhiều người thấy đúng nhỉ?

Các bạn cứ cười thoải mái. Cứ vô tư bộc lộ cảm xúc của mình ở đây. Có phải trong giờ học đâu nào. Nhưng tôi mong các bạn không vì người bên cạnh cười mà cũng ép mình cười theo.

Đừng để người khác đặt ra tiêu chuẩn cho mình.

Tôi là típ người bộc trực, từ xưa đã luôn nói thẳng suy nghĩ của bản thân, yêu, ghét, dễ thương, bản thủ, thơm ngon, dở tệ,

rồi ghen tị, đáng thương...

Người xung quanh, đặc biệt là các bạn học, hay ghen tị với tôi, “Cậu thích thật đấy, gái xinh nói gì cũng được tha thứ.” Họ như khen tôi rằng gương mặt đẹp giúp che đi tính nết xấu xa vậy.

Tôi không phủ nhận điều đó đúng một phần. Nhưng một phần ấy không phải toàn bộ tôi. Tôi chú ý đến cách ăn mặc hơn bất cứ ai và tối nào tôi cũng nghiêm túc nghĩ về kiểu tóc và trang phục phù hợp với mình.

Mẹ là người để mắt đến những phương diện khác của tôi ngoài ngoại hình. Mẹ lớn lên trong một gia đình khá giả nhưng lại không được theo đuổi con đường học vấn mình mong muốn. Phụ nữ phải yên phận. Ông ngoại của tôi là chủ một công ty, dĩ nhiên, sẽ giao lại nó cho con trai cả.

Song bác cả và các bác trai, không phải ai cũng đều giỏi giang và xuất chúng. Trong tình cảnh đó, ông vẫn không cho rằng việc để đứa con gái độc nhất theo học những ngôi trường tốt hơn các anh trai có gì là tốt.

Mẹ tôi muốn thử sức. Mẹ muốn dẫn dắt một nhóm và thực hiện các hoạt động có ích cho xã hội. Ông tôi qua đời, tài sản mẹ thừa kế tuy không so được với các anh nhưng vẫn là một khoản kếp xù. Với số tiền đó, mẹ mở một salon làm đẹp, đồng thời thành lập một tổ chức phúc lợi với thành viên toàn là phụ nữ.

Ban đầu họ giống một nhóm chị em ưa làm đẹp ở salon, thường nướng bánh quy hay làm đồ thủ công bán ở hội chợ.

Nhưng tận dụng khả năng ngôn ngữ đã âm thầm trau dồi, mẹ, gần như mỗi ngày, đều thư từ với các tổ chức phúc lợi trên thế giới. Từ một vùng quê nhỏ bé ở Nhật Bản, địa bàn hoạt động của họ dần mở rộng ra quốc tế.

Lần đầu tiên tôi đồng hành với tổ chức là kì nghỉ hè năm lớp Mười. Tôi đi phát sữa bột cho các làng mạc nghèo đói mà điều duy nhất họ có là những vì sao xinh đẹp.

Những con đường chưa trải nhựa, sinh lầy rất vững nước đọng. Giày tôi nhơ nhuốc, mà người đi trước làm bắn bùn lên quần áo và mặt mũi tôi cũng lấm lem. Trong lúc đi phát những lon sữa bột cho các bà mẹ trong làng, niềm hối hận đã tới vùng đất đó trong tôi dần phai nhạt. Bởi tôi đã chứng kiến bao nụ cười hạnh phúc và nhận được lời cảm ơn.

Họ vui không phải vì ngoại hình của tôi, mà vì hành động tôi làm. Dù chính xác là vì những lon sữa bột. Chẳng bao lâu sau, một cảnh tượng xảy ra khiến tôi không tin vào mắt: Một bà mẹ nhanh nhẹn pha sữa, nhưng thành quả của chị giống như sữa pha cà phê... Loại nước đó là tất cả những gì chị có.

Kết quả, rất nhiều đứa trẻ sinh bệnh. Tỷ lệ sinh của họ cao hơn Nhật Bản nhưng tỷ lệ trẻ sống tới năm tuổi thì thấp hơn hẳn. Những nơi đó sẽ có các tổ chức tình nguyện tới từ các nước khác. Trong số họ, nhóm bác sĩ nữ tới từ Mỹ thực sự tuyệt vời.

Không thể tin rằng cách biệt giữa người và người trong những gì bản thân có thể làm lại lớn tới vậy.

Bấy giờ, lần đầu tiên tôi thấy trong mình có một khoảng trống. Khoảng trống của thứ mà tôi khuyết thiếu. Cách biệt giữa bản thân tôi và những người vĩ đại.

Sau khi về nước, tôi lao đầu vào học để trở thành bác sĩ. Đó là lúc mà bất cứ ai nhắc đến sắc đẹp đầu tiên khi nói về tôi, tôi sẽ phản ứng gay gắt nhất.

Bởi vậy mà mối quan hệ giữa tôi và người con trai mình thích trở nên lục đục.

Cứ thế tôi trở thành bác sĩ. Để bản thân có thêm tiếng nói, với lời khuyên của mẹ, tôi tham gia cuộc thi Hoa hậu thế giới. Và rồi, có tôi của hôm nay.

Tôi thấy vài khuôn mặt đang thắc mắc tôi có quên mất phần quan trọng nào không.

Ý các bạn là lí do tôi trở thành bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ nhỉ? Chuyên ngành của tôi là da liễu. Khi khoảng trống được lấp đầy, tôi nhìn lại mình và nhận ra rốt cuộc, tôi vẫn thích làm đom, vẫn thích những gì xinh đẹp và thích bản thân xinh đẹp.

Tôi tôn trọng nghĩa cử cứu người mắc bệnh hiểm nghèo, nhưng chuyện đó bác sĩ nam cũng làm được, không liên quan gì đến ngoại hình cả. Nhưng quan trọng hơn, chẳng phải có những người mà chỉ tôi mới cứu được sao?

Nếu xã hội này đối tốt với những ai có ngoại hình đẹp, vậy mọi người chỉ cần đẹp lên là được. Tôi không hiểu vì sao phải chần chừ trong chuyện làm đẹp. Tại sao phải khước từ những gì

sức mạnh y học có thể mang lại?

Tôi tự hào khi bản thân đang giúp những ai mất tự tin và lòng kiêu hãnh có thể sống một cách lạc quan.

Nhưng tôi có dám khẳng định điều đó không? Hay ngược lại, tôi đang góp phần ép những con người độc đáo vào cái khung xoàng xĩnh do ai đó dựng nên, theo một khuôn giá trị nhỏ bé và vô căn cứ, như “thanh mảnh, mắt to, mũi cao, môi đầy đặn mới là đẹp và khi có chúng, ta sẽ được hạnh phúc”? Tôi đã đặt câu hỏi, sau khi một biến cố xảy ra.

Chẳng phải tôi đang giống các nhà giáo dục chuyên áp đặt những nội quy không cần thiết trong nhà trường sao?

Tôi phải làm gì đây?

Các bạn học sinh, nếu được trở về làm chính mình ở quá khứ, các bạn sẽ chọn thời điểm nào?

Tôi vừa nghe ai nói là “trước khi gặp chồng mình” nhỉ?

Cũng có người thấy không cần, vì hiện tại là lúc bản thân hạnh phúc nhất, phải không? Nụ cười của những ai gặt đầu trông tuyệt quá.

Tôi cho rằng những ai đang thấy hạnh phúc, dù có mua sách của tôi hay đến tham gia những buổi diễn thuyết thể này, cũng không đời nào tới gõ cửa phòng khám phẫu thuật thẩm mỹ.

Vẻ đẹp ngoại hình không bất biến cả đời. Có những thứ sẽ dần hao như làn da đàn hồi hay mái đầu óng ả, và cũng có những thứ sẽ thừa ra như bụng và eo, lưng và bắp tay, hết chỗ này đến

chỗ nọ.

Các bạn có thấy chúng giống những mảnh ghép của bộ xếp hình không? Có những chỗ lồi và chỗ lõm, trông thì ai cũng giống nhau nhưng hóa ra mỗi người lại khác biệt chút đỉnh.

Không chỉ bề ngoài, nội tâm bên trong cũng hiện hữu như những mảnh ghép. Sở trường, sở đoản, sở thích, sở ghét. Với chúng, mảnh ghép “bản thân” sẽ ra đời.

Các mảnh ghép bản thân khớp với nhau, tạo nên gia đình, làng xóm, cứ thế biến thành một mảng của bức tranh. Nhưng không phải các mảnh ghép đều thuận lợi khớp với nhau. Trong bức tranh trường học và bức tranh nơi làm việc, không hiểu sao chỉ có mảnh của mình là trồi lên. Có lẽ bức tranh đó không có chỗ cho mình. Nhưng dẫu vậy, cũng không dễ mà tìm được một bức tranh khác.

Nếu cố ép mình vào, sự hài hòa xung quanh sẽ bị phá vỡ.

Rõ ràng chỉ cần thay đổi hình dạng một chút, mình sẽ khớp tốt với các mảnh còn lại.

Những người nghĩ sự thiếu hòa hợp là vấn đề từ ngoại hình sẽ tới gõ cửa phòng khám.

Hoặc xưa kia thì ghép khớp, nhưng dần dần lại thấy “sai sai”. Họ muốn trở lại làm mảnh ghép khi còn khít khao với người khác. Họ muốn về gần hình dạng khi xưa, được chút nào hay chút nấy.

Những người có ước mong đó cũng sẽ gõ cửa phòng khám.

Đương nhiên tôi nhiệt liệt hoan nghênh. Bởi chỉnh hình xong, họ sẽ trông thấy bức tranh hạnh phúc của mình trước mắt.

Nhưng tôi muốn các bạn nhớ một điều, hình dạng lí tưởng của chính mình không nhất thiết phải giống người khác.

Các mảnh ghép càng giống nhau, bức tranh càng dễ ghép. Vì chẳng có quy định nào bắt một mảnh ghép phải ở một vị trí cố định. Nhưng các bạn có thấy bức ghép hình ấy nhàm chán không? Bức tranh sau khi ghép xong cũng thật nhàm chán.

Ngay cả một miếng ghép trông thiếu tự nhiên so với bức tranh ta muốn tạo ra, nhất định vẫn sẽ có chỗ mà nó ghép vừa.

Trái lại, cũng có khi ta không hình dung ra bức tranh mà mình ghép khớp. Lúc ấy, hãy tìm đến tôi. Chúng ta sẽ cùng nhau phác ra bức tranh của bạn.

Vì nhất định sẽ có nơi mà mảnh ghép của bạn đặt vào vừa vặn.

Biệt danh của nhân vật Reika Ryuuzaki trong bộ truyện tranh về tennis *Ace wo nerae!* (tạm dịch: *Nhắm tới quân át chủ bài!*). Cô là một tay vợt xuất sắc trong đội và đầy khí chất trên sân quần. Bộ truyện tranh sau đó được chuyển thể thành loạt phim hoạt hình cùng tên, tuy lần chiếu đầu có tỉ suất người xem thấp song những lần tái chiếu sau đã gây được tiếng vang. ←

Họ của nhân vật - Yokoami (横網) và cấp bậc cao nhất trong hệ thống xếp hạng võ sĩ sumo - Yokozuna (横綱) có Hán tự rất giống nhau. ↩

Loạt phim hoạt hình *Chodenji Robo Combattier V* (tạm dịch: *Robot Siêu điện từ Combattier V*). Ca khúc cuối phim có câu hát cho biết robot cao 57m và nặng 550 tấn. ↵

Yaeko viết bằng chữ Hán là 八重子, có 八 là “tám” và 重 là “trọng” trong “trọng lượng, cân nặng”. ↵

“Sáu bốn” trong truyện đọc là “ro(ku)shi” (“roku” là “sáu”, âm “ku” không được phát âm rõ, “shi” là “bốn”). “Con sâu” là “mushi” (“mu” cũng có nghĩa là “sáu”), “giấy lọc” là “roshi”, năm Cải cách Taika là 645, chơi chữ sẽ đọc là “roshiko” (con bé sáu bốn), “Russia” là “roshia”, “Rossini” là “rosshini”. ↵

Được hiểu là “Ẩm thực Trung Hoa kiểu mới”, các món ăn được chế biến theo kiểu Trung Quốc nhưng bằng nguyên liệu phương Tây và phục vụ kiểu Pháp. Trở nên phổ biến ở Nhật Bản vào những năm 1990. ←

Ba cấp vô địch trong hệ thống xếp hạng võ sĩ sumo, theo thứ tự từ cao xuống thấp là Yokozuna, Ozeki, Sekiwake. ↩

Võ sĩ sumo đã nghỉ hưu, có cấp bậc nhất định trong hệ thống xếp hạng, có thể trở thành người đào tạo các võ sĩ lứa sau. ↩

Wasanbon, đường bột mịn chuyên dùng làm bánh kẹo truyền thống (wagashi) của Nhật Bản. ↵

Vị trí cao thứ tư trong hệ thống xếp hạng võ sĩ sumo. ↔